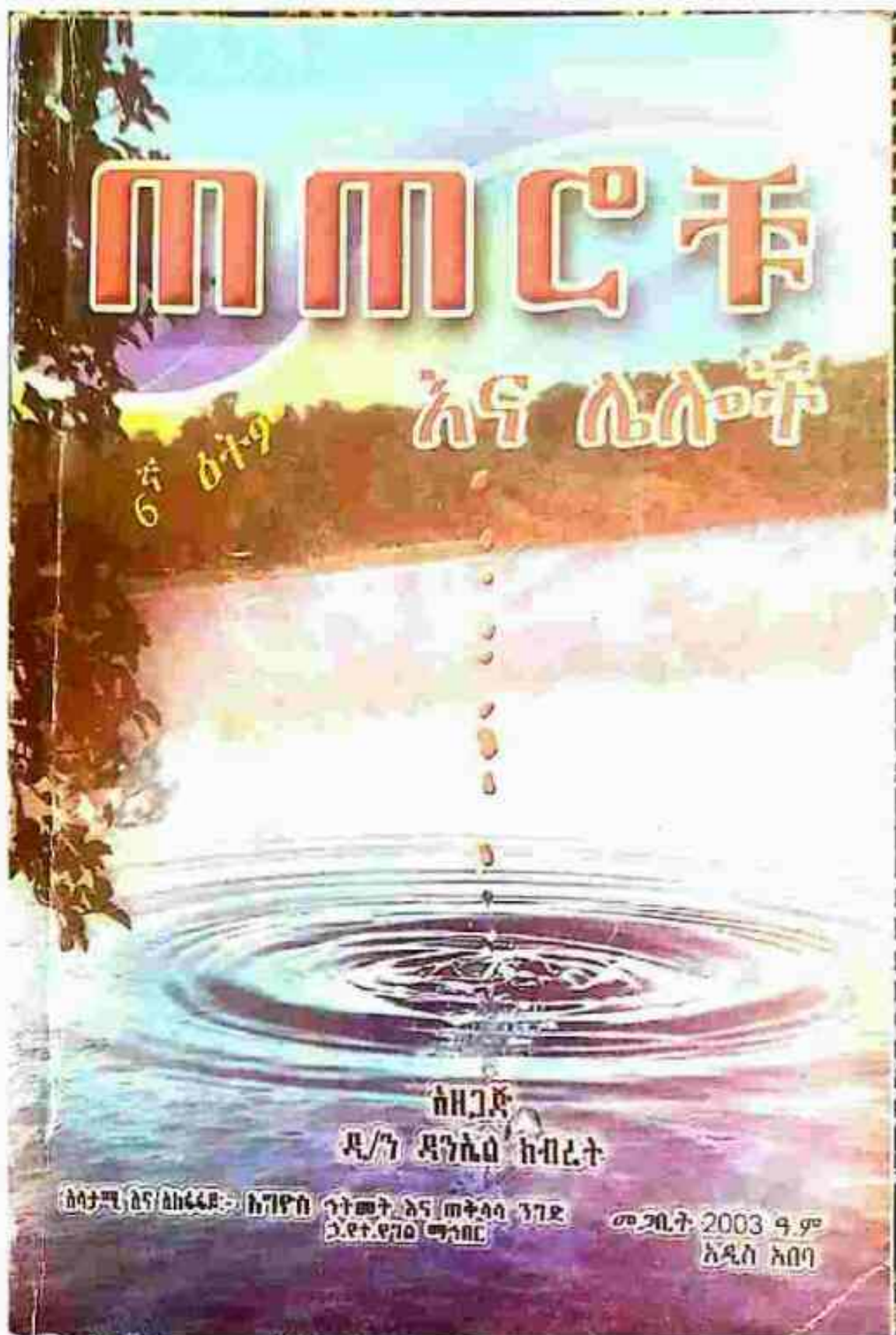

Scanned by CamScanner

ርዕስ ገጽ

ጠጠሮቹ ለኛ ሌሎች

ጠጠሮቹ

እና

ሌሎች

በዳንኤል ክብረት

መጋቢት 2003 ዓም

© ዳንኤል ክብራት 2003 ዓ.ም.

የመጀመሪያ ዕትም መጋቢት 2003 ዓ.ም.

ሁለተኛ ዕትም ሰኔ 2003 ዓ.ም.

ሦስተኛ ዕትም መጋቢት 2004 ዓ.ም.

አራተኛ ዕትም ጥር 2005 ዓ.ም.

አምስተኛ ዕትም ሰኔ 2007 ዓ.ም.

በድህተኛ ዕትም ነሐሴ 2008 ዓ.ም.

አሳታሚ

አገዥ ገትመትና ጠቅላላ ንግድ ሥራ ሐሳፊነቱ የተወሰነ
የገላ ግንባር

አድራሻ

መገናኛ ለም ሆኖል ባቡር ጣቢያ ፊት ለፊት፣ ማትያስ ሐዝብ
ቢሮ ቁጥር 404 / G - 06

አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ

ስልክ 251 0930 098254/ 0116 639902

ኢሜል danielk@agyos.com

ገጽ ድር www.agyos.com

www.danielkibret.com

ጠቅላይ ስያሜዎች

ማጠቃለያ

1. ጥንቃቄ	7
2. ለምግብ ስብሰባ	16
3. ሻቲካን	25
4. ባሕር ዛፍ	37
5. የአማልክት ምድር	44
6. ግጥሙ ነው ሙሉ?	55
7. ባለ ራስዎ ደሴት	63
8. ተባቢ	75
9. ከሞ ሻቫ	83
10. «የታሪክ እና ቅርስ ፓርቲ»	92
11. ይምርሃን = ያልተጠናው ሥልጣኔዎችን	101
12. ራዕይ እና አረጋገጫ	112
13. የጂኦግራፊ ስንብት-ራቶች	120
14. ባለ-ችም ያረግሳሉ	128
15. ተራራው	137
16. ዘገዩ	146

ጠጠሮች ላይ ሊሉት

17.	የጸሐፊው ውሳኔ	155
18.	ወንድም አገልግሎት	164
19.	ጠጠሮች	173
20.	ዲቡን አትክልብን	181
21.	ምን አደረግናችሁ?	190
22.	እውነት ይሆን እንዴ	198
23.	ቁጥሩን ሲያታልሏት፣ ምንክ ብለው ጠሯት	204
24.	ዝምታ ወርቅ አይደለም	211
25.	171ኛው ሆስፒታል	219
26.	ቶኝ አልተገዛንም?	227
27.	«ቦሎ» ለትዳር	236
28.	ኑ እንግጠር	244
29.	ድንጋይ ስድብ ነው ወይ?	252
30.	ፈረንጆች	260
31.	ክልሞትክ አይገሉህም	269

መግቢያ

ብህላት ሐውልቶች ወግ የተባለውን የዚህን መጽሐፍ ቀዳሚ ሳሳትም ሌላም እንደሚከተለው ገልጬ ነበር። ይኼው አብሮ አደጉ ተከትሎታል።

በዚህኛው መጽሐፍ ላይ በቀድሞዋ አዲስ ነገር ጋዜጣ እና በጳለኛዋ ሮዝ መጽሔት ላይ የወጡ ወጎች በአየር ላይ ጦማሬ ላይ ከወጡት ጋር ኅብረት ፈጥረው መጥተዋል።

እነዚህ ጽሑፎች እዚህ ላይ ሲወጡ ሳነበቧቸው ማስታወሻ፣ ሳላገ ጃቸው መዳረሻ እንዲሆኑ ታስቦ ነው። በሁለት ሐውልቶች ወግ ላይ የወጡ ጽሑፎችን በጋዜጣ ላይ ሲወጡ ያሳነበቧቸው አያሌ አንባብያን የማንበብ ዕድል እንዳገኙ በሰልክ፣ በእካል እና በኢሜይል ገልጠውልኛል።

ይህ ሁኔታም ሕዝባችንን በንባብ ለማዳረስ እንዲቻል የተለያዩ ዓይነት መንገዶችን መጠቀሙ የተሻለ አማራጭ መሆኑን ተገን ዝቢበታለሁ።

የዚህ መጽሐፍ መታተም በመጋቢት 15 ቀን አንደኛ ዓመቱን ሳከብረው www.danielkibret.com ለተሰኘው ጦማር /blog/ መታሰቢያ እንዲሆን ታስቦ ነው። በዚህም የተነሣ በጦማሩ

መጠራቅ እና ሌሎች

ወስጥ ቀርቦው በብዙ አንባብያን የተወደዱ ወጎች እንዲህ ተቆበት ተደርገዋል።

በግሪክ፣ በጣልያን እና በሌሎችም የአውሮፓ ዐገሮች ያደረገ ካላቸውን ጥቃቶች የመቻቹትን እሳቶች እና ወንድሞች በዚህ አጋጣሚ ሳመሰግናቸው አወድዳለሁ። እነዚህ የጉዞ ማስታዎሻዎች በዳያስጶራ የሚገኘው ወገኖችንን የዚህ ዘመን ገጽታዎች የሚያሳዩ መስተዋቶች ናቸው ብዬ አምናለሁ።

እንደ ከዚህ በፊት ሁሉ አስተያየቶቻችሁ እና ሃሳቦቻችሁን እናጽድቃለሁ።

ይህ መጽሐፍ ለመጀመርያ ጊዜ ከታተመ ከሁለት ዓመት በኋላ ሦስተኛው የወጣ መጽሐፍ ታትሞ ወጥቷል። እድሜ ጤና ሰጥቶን በአራተኛው መጽሐፍ ላይ ደግመን እንገናኝ።

መልካም ንባብ ይሁን

ገንዳ

አገድ መምህራ ነበሩ። ስለ አንድ ጉዳይ ጠይቀናቸው ያብራሩልንና ዘወትር የማትለወጥ ምክር አለቻቸው። «ገንዳ እንዳትሆኑ» ይሉናል። ብዙ ጊዜ እስማታለሁ እንጂ ለምን ብዬ ጠይቄ አላውቅም ነበር። አንድ ቀን ግን ምን ማለታቸው እንደ ሆነ ለማወቅ ፈለግኩና ጠየቅኳቸው። «አያችሁ፣ ገንዳ ለከብቱ ሁሉ ያጠጣል እንጂ ለራሱ አይጠጣም። እንዲያውም ባጠጣ ቁጥር እየጎደለ ሂዶ ጭራሹኑ ይደርቃል። እናንተም እንደዚያ እንዳትሆኑ» አሉን።

ለብዙዎች ምክር የሚሰጡ ለራሳቸው መካሪ ካጡ፤ ለብዙዎች የደስታ ምንጭ የሆኑ እነርሱ ቡዝን ከሰመጡ፤ ብዙዎችን የሚያዝናኑ እነርሱ ግን ከተደበሩ፤ ለብዙዎች የሀብት ምንጭ የሆኑ እነርሱ ግን በድኅነት ከተቆራመዱ ገንዳነት ማለት ይሄ እይደል እንዴ።

በካባ ውስጥ ያለን ድንቁርና እና በቡቱቱ ውስጥ ያለን ዕውቀት ፈጣሪ ብቻ ነው የሚያውቀው ይባላል። መድረክ ላይ ወጥተው፣ ዓይን የሚሰበውን እና ልብ የሚማርከውን ልብስ ለብሰው፣ ሕይወትን በቀልድ ቀምመው እኛን በላቅ የሚያፈኑ ዱን ሰዎች በእውነት የእነርሱ ሕይወት ትስቃላች? በኪናዊ

ጠባቂና ልሳና ልሳና

ሥራዎቻቸው እኛ የገዛ ሕይወታችንን መለስ ብለን እንደን ያት ያደረጉን እነዚህ ሰዎች ሕይወታቸውን መለስ ብለው የሚ ያዩበት መነጽር አላቸው?

የትዳርን መልካምነት፣ የፍቅርን ጣፋጭነት፣ የቤተሰብን ደስታ፣ የማኅበራዊ ኑሮን ርካታ በዚህም ያቀነቀነልን ወገኖች ትዳራቸውን እና የፍቅር ሕይወታቸውን፣ ቤተሰባቸውን እና ማኅበራዊ ኑሯቸውን ሲገመገሙት ያቀነቀነላትን ያህል ሆኖ ያገኙታል? ወይስ ለዚህ ወይስ ለሌላ ሰብያው ሥጦታ ራት፣ ለአድማጪ ሐሴት ሲሉ ብቻ ነው ያቀነቀነት?

በፈልጋቸውም ይሁን በመድረክ ትወናቸው ገብረተሰባችን ምቀኝነትን እና ክፋትን፣ ቅናትን እና ሰግብግብነትን፣ ቂም እና በቀልን፣ መውሪነትን እና ተንኮለኝነትን እንዲያርቅ የሚያ ስተምሩን እና የሚያሳዩን ወገኖቻችን መልእክቱ ለተመልካቹ ብቻ ነው ወይንስ እነርሱንም ይመለከታል? መልእክቱ ለመ ድረክ ብቻ ነው ወይስ ወደ ቤታቸውም ይሄዳል? ጉዳዩ የገብ ረተሰቡ ብቻ ነው ወይንስ እነርሱንም ይዳስሳል? ለመሆኑ እርስ በርሳቸው ደገና ናቸው?

«ተማር ልጄ» ብለው እያዘሙ እነርሱ ግን «ትምህርት እስከ ሰደስት፣ ዘመድ እስከ እክስት» የሚሉ ከሆነ፣ ደምፃቸውን ከፍ አድርገው ስለ አንድነት እየሰበኩ እነርሱ ግን ግላዊነት የሚያጠቃቸው ከሆነ፣ ስለ ፍቅር እያቀነቀኑ እነርሱ ግን የትላ

መጠራቻ እና ሌሎች

ራቸውን ነገር ውኃ ውኃ የሚያደርጉት ከሆነ፤ እንደ ሰው ለእንደ ነው ካሉን በኋላ እንደ ለአሥር የሚመሩ ከሆነ፤ ስለ ኤች አይ ቪ ኢድስ እያስተማሩ፤ በዚህ እና በዚያ መንገድ ትያዛላችሁ ብለው እየሰበኩ፤ እነርሱ ግን «እንቺው ታመጭው፤ እንቺው ትሮጭው» እንደ ሚባለው ምክሩን ለራሳቸው የማይ ጠቀሙበት ከሆነ ከዚህ በላይ ገንዳነት ምን አለ?

ሌሎች ሰዎች ሀብታቸውን ለሀገር ልማት እንዲያውሉት መን ገር ብቻ ነው እንዴ፤ እኛስ ሀብታችንን የትም ከምንረጨው ለምን መሥመር እናስይዘውም፤ ሌሎች አንዳች ነገር ሲያስ መርቁ ተገኝተን ምረቃውን እንደምናሞቀው ሁሉ የራሳችንን ነገርስ ለምን እናስመርቅም፤ ነው ወይስ ከምሽት ከበብ እና ከክትፎ ቤት በላይ ማቋቋም አንችልም? የሕግ አማካሪ፤ የቢዝ ነስ አማካሪ፤ የሂሳብ ባለሞያ፤ የሞያ አማካሪ እንዳይኖረን ያገደው የትኛው ሕግ ነው?

«አይሆንም እንጂ ቢሆንማ፤ ሽርሽር ወደ ጅማ» የሚል እንደ ዘፈን ሠርግ ላይ ሰምቻለሁ። አይሆንም እንጂ ቢሆንማ እኛም ሞያችንን በዕውቀት ብንደግፈው፤ ለሞያችን እና ለዕድገታችን የሚሆኑ ትምህርቶችን ከፍለን ተምረን ራሳችንም መሥመራ ችንን ብናውቀው ጥሩ ነበር። ዲፕሎማ እና ዲግሪክ ለመቀ ጠር ብቻ አይደለም። ይህ ካልሆነ ደግሞ የተማሩትን ቀጥረን በዘመናዊ መንገድ ሕይወታችንን ብንመራ መልካም ነበር።

ጠጠርኛ እና ሌሎች

«አይሆንም እንጂ ቢሆንም» አሉ። ከልጆቻችን ጋር ስለ ትምህርታቸው ለመወያየት፣ ትምህርት ቤትም ሂዶ የልጆችን ነገር ለመጠየቅ፣ ወደ ውጭ ወጣ ሲሉ በጣት ከማውራት ለመጻጓ፣ እኛም በውቀናል ጉድጓድ ምስናልም ለማለት፣ መማርን የመ ስለ ነገር የለም።

ብዙ ሰዎች ሊያደንቁን ይችላሉ፤ ሊወደን የሚችል ግን እንደ ሰው ወይም እንዲት ሲት ብቻ ናት፤ በብዙ ቦታዎች ልንጋ በዝ እንችላለን፤ ሊኖረን የሚችለው ትጻር ግን እንደ ብቻ ነው፤ ፈርማችንን ብዙዎች ይፈልጉት ይሆናል፤ እውነተኛ ፍቅ ሬችንን እና እኛነታችንን የሚፈልጉት ግን ጥቂቶች ናቸው፤ ከኛ እንዳች ነገር መስማት የሚፈልጉ አያሌዎች ናቸው፤ ለኛ ጥቂት ነገር ሊነግሩን የሚችሉ ግን በጣት ይቆጠራሉ፤

ከኛ የሚፈልጉ አሉ፤ እኛን የሚፈልጉ መኖራቸው ግን ያጠራ ጥራል፤ በኛ የሚጠቀሙ ሞልተዋል፤ እነዚያ ሁሉ ግን እኛን ይጠቅማሉ ማለት አይደለም፤ ዝና ለተወሰነ ጊዜ ነው፤ ሕይ ወት ግን እስከ ሞት ድረስ ናት፤ መድረክ ላይ የሚያጨበጭ ቡልን አልፍ አላላፋት ናቸው፤ ከመድረክ ስንጠፋ የሚፈል ጉን ግን እጅግ በጣም ጥቂት፤ ስንስቅ የሚስቁ እናጣም፤ ስና ለቅስ ዕንባችንን የሚያብሱ ማግኘት ግን ይቸግራል? ሞያ ችንን የምናካፍለው ቁጥሩ ብዙ ነው፤ ችግራችንን የምናካፍ ለው ግን የት ይገኛል?

መጠራቻ እና ሌሎች

አውሮፕላን አገልግሎቱን በሚገባ ለመስጠት ሁለት መሠረታዊ ነገሮች ያስፈልጉታል። ሊነግዝበት እና ሊያርፍበት የሚችል አውሮፕላን ማረፊያ እና ሊበርበት የሚችል አየር። በቴክኖሎጂው ምጥቀት የተነሣ በሰዓት የፈለገውን ያህል ኪሎሜትር ቢበርም፣ ምችቱ የተጠበቀ፣ ደረጃው የላቀ ቢሆንም፣ የቱንም ያህል ወደ ላይ እንደ ንግር ቢነጠቅም፣ መነሻ እና ማረፊያ ከሌለው ግን ሂደቱ ሂደቱ ነጻጁ ሲያልቅ መከሰከሱ አይቀርም።

በዚህም ላይ፣ በኪነ ጥበብ ውጤቶቻቸው፣ በትወናቸው፣ በህብረታቸው፣ በፖለቲካ ተሳትፏቸው፣ በሊቅነታቸው ወዘተ ታዋቂ የሆኑ እና አያሌዎችን ከጓዳቸው ወይንም በዙሪያቸው ለማሰለፍ የበቁ ሰዎች፣ የቱንም ያህል ወደ ላይ እና ወደ ጎን በክብር እና በዝና፣ በአድናቆት እና በምስጋና፣ በህብት እና በንብረት ቢመጥቁም፣ የቱንም ያህል በሕዝቡ ተወዳጅ እና ተፈቃጅ ቢሆኑም፣ እንደ አውሮፕላኑ ማረፊያ እና መነሻ ከሌላቸው ግን አንድ ቀን እነርሱም መከሰከላቸው የማይቀር ነው።

ብዙ ሺዎች ሲያደንቁህ ከነበረበት መድረክ ወርደህ ቤትህ ስትገባ ምን ይጠብቅሃል? ቤትህ እንደ መድረኩ ይሞቃልል? ብዙዎችን ካዝናናህበት የላቅ ባሕር ወጥተህ ብቻህን ስትሆን ነፍሰህ ምን ትልሃለች? አያሌዎች የተጠቀሙበትን ጉዳይ አቅ

ጠባቂ እና ሌሎች

ርቦህ ራስክን ስታየው ምንድን ነህ ይልሃል? ይህ ነው ከባዱ ጥያቄ።

እንዳንድ ጊዜ ለዚህች ሀገር ባለውለታ የሆኑ የሥነ ጥበብ እና የኪነ ጥበብ ሰዎች ታመው መታከሚያ፣ ተቸግረው መኖርያ፣ ዐርፈው መቀበርያ እያሉ ሲለመንላቸው ሳይ እኒያ መምህር የተናገሩት ነገር ትዝ ይለኛል። እነሱም በዛም በወቅቱ ጥቂት ነገር እግኝተው ይሆናል፤ በወቅቱ መሬት ለማግኘት፣ ቤት ለመሥራት፣ ጥሪት ለመቋጠር ምቹ የነበሩ ሁኔታዎች እነዚህ ሱንም የሚመለከቱ ነበሩ፤ በወቅቱ አያሌ አድናቂዎች እና እነርሱ ካልመጡ ሞተን እንገኛለን የሚሉ ተመልካቾች ነበሯቸው። ታዲያ ለምን እዚህ ደረጃ ላይ ወደቁ?

እኔ እንደሚመስለኝ የእኛ እንጂ የራሳቸው እንዲሆኑ ሰላ ረዳናቸው ነው። አጨበጨብንላቸው፣ አፏጨንላቸው፣ አቀላሙ ጥናቸው፣ ጋበዘናቸው፣ እፍ እፍ አልንላቸው፣ አበድንላቸው፣ ራሳቸውን ሆነው ማረፊያ ኖሯቸው እንዲኖሩ ግን አላደረጉ ናቸውም።

በየመንደራችን ጉልት ቸርቸረው፣ ጠላ ጠምቀው፣ እንጨት ሰብረው፣ የዕለት ሥራ ተቀጥረው ሕይወትን ይገፉ የነበሩ ማኖች፣ ቢያንስ የቀበሌ ቤት ለመክራየት፣ ዕድር እና ዕቁሳ ለመግባት፣ ልጆቻቸውን አስተምረው የተሻለ ቦታ ለማድረስ የሚያከራዩት ሰርቢስ ቤት ለመሥራት ሞክረዋል፤ «የሕዝብ

ጠጠር እና ሌሎች

ልጆች፡፡ እየተባሉ የኖሩ የኪነ ጥበብ እና የጽሑፍ ጥበብ ሰዎች ግን፤ የሕዝብ ብቻ ሆነው የረሳቸው ሳይሆኑ ቀሩ፡፡ «የሁሉም የሆነ የማንም አይሆንም» ይባል የለ፡፡

እንደ አውሮፕላኑ መነሻ እና ማረፊያ እንዲኖራቸው ማድረግ ነበረብን፡፡ መምከር ነበረብን፡፡ ማስጨነቅ ነበረብን፡፡ እነርሱም ማሰብ ነበረባቸው፡፡

አርቲስት ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፤ ታዋቂ ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፤ ደራሲ ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፤ ጋዜጠኛ ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፤ ፖለቲከኛ ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፤ ነጋዴ ከመሆናችሁ በፊት ሰው ናችሁ፡፡ ሰው ባትሆኑ ኖሮ እነዚህን ነገሮች ሁሉ መሆን አትችሉም ነበር፡፡ ሰው መሆናችሁ ሲያቆም ደግሞ እነዚህ ሁሉ ነገሮች አብረው ያቆማሉ፡፡ ስለዚህም ዝናን እና ታዋቂነትን፤ ክብርን እና ሽልማትን፤ ገንዘብን እና ሀብትን፤ እድናቆትን እና ተወዳጅነትን ስላገኛችሁበት ነገር ብቻ ሳይሆን ሰው ስለሆናችሁበትም ነገር ማሰብ አለባችሁ፡፡

አገር መውደድ ቤተሰብን እና ትዳርን ከመውደድ፤ ሕዝብን ማስተማር ራስን ከማስተማር፤ ሌላውን ማዝናናት የትዳር ንደኛን ከማዝናናት፤ ተወዳጅነት በገዛ ልጆቻችን ከመውደድ፤ መደነቅ በትዳር አጋር ከመደነቅ፤ መከበር በመንደራችን ከመከበር፤ ደስተኛነት በግል ሕይወት ከሚገኝ ርካታ መጀመር

ጠባቂ ልዩ ልሎች

አለበት። አውሮፕላን ማረፊያውን ለትተን አየር ላይ ብቻ የምንንሳፈፍ ከሆነ መከሰከላችን አይቀሬ ነው።

ጊዜ ስለሌለን፤ ኪነ ጥበብ የሕዝብ ስለሆነች፤ ሕዝቡን በየአጋ ማሟላት ማገልገል ስላለብን፤ ሥራችን ሊሊትም ቀንም ስለሆነ፤ ሞያችን አንዳንድ ጊዜ ለብቻ መሆንን ስለማረፊያ፤ ወደ ውጭ ሀገር በብዛት ስለምንወጣ፤ እዚህም እዚያም ስለምንፈለግ፤ እያልን የምንተወው ቤተሰብ፤ የምናሳዝናቸው የትዳር አጋሮቻችን እና ልጆቻችን በኋላ ዋጋ ያስከፍሉናል። ጊዜ ላይ ኖረን ይችላል። ነገር ግን ሰው ነንና ለቤተሰብ ጊዜ መስጠት የግድ ያስፈልገናል። ቤተሰብ የመነሻ እና የማረፊያ ሚዳችን ነው። አውሮፕላኑ ቢበላሽ ወርዶ የሚሠራው ማረፊያው ላይ ነው። ማረፊያው ከተበላሸ ምን መሆን ይችላል? «ምላጭ ቢያብጥ በምን ይበጡታል፤ ውኃ ቢያንቅ በምን ይውጡታል» ይባል የለ?

ሕዝብ አይጨበጥም። ሕዝብ የሚባል መዋቅርም የለም። ሕዝብ ተቆጥሮ በትክክል አይታወቅም። ስለ ሕዝብም አፍን ሞልቶ ትክክለኛውን ስሜት መናገር አይቻልም። ሕዝብ የሚባል ተቋምም በሕግ ዘንድ የለም። ቤተሰብ ግን ይጨበጣል። ይቆጠራል። አፍን ሞልቶ ሊናገሩለትም ይቻላል። በሕግ የታወቀ ትርጉም እና ጥበቃ አለው። እናም የማይጨበጥ

መጠራረቅ እና ልሳሾች

የሕዝብ ዘመዎችን በፊት፣ የሚጨበጠው የቢተሰባችን አንባቢ።

የጂኦግራፊ መምህራንን ምድር ሁለት ዓይነት ዙሪያት አላት ብለውናል። በፀሐይ ዙርያ እና በራስዋ ዘዋዋ። እነዚህ ሁለቱ ተጠባብቀው ይኖራሉ። እኛም በፀሐይ ዙርያ ብቻ ሳይሆን እንደ ምድር በራሳችንም ዙርያ እንዘራ። እነዚህ ሁለቱ ተጠባብቀው ይኖራሉ።

ለምንድነው ቢሉ፣ ጥንዳ እንዳንሆን።

ለምጣዳ ሲባል

በትግራይ የሚነገር አንድ ብሃል አለ። አንድ ባል እና ሚስት አንዲት ትንሽ አይጥ አስቸገረቻቸው። አንድ ቀን ባል እና ሚስቱ ዱላ ዱላቸውን አንስተው የቤቱን ዕቃ ሁሉ ገልብጠው አይጣን ማሳደድ ጀመሩ። በዚህ ሲሏት በዚያ፣ በዚያ ሲሏት በዚህ ብዙ እያለች በጣም አደከመቻቸው። በመካከሉ ሚስቷ አይጣን ስታባርር አይጣ ዘልላ ምጣዳ ላይ ወጥታ ቁጭ አለች። ሚስቷም የሠነዘረችውን ዱላ ወደ ጌላ መልላ፣ አይጣን በአግራሞት ማየት ጀመረች። ባልዋም የሚስቱን ሁኔታ ተመልክቶ «ምነው ትቆሚያለሽ አትያትም ወይ?» አላት። ብልጌ ሚስትም «መምታቱ አቅቶኝ አልነበረም ነገር ግን «ምእንቲ ዛ ምኅኅ እታ አንጭዋ ትሕልፍ» አለችው ይባላል። «ስለ ምጣዳ ሲባል አይጣ ትለፍ ብዬ ነው» ማለቷ ነው።

በዚያች እናት ምጣዳ የትዳሯ ትልቁ አስፈላጊ ነገር ነው። እንዲህ እንደ ዛሬ እንጀራ ተገዝቶ መበላት ሳይጀምር በፊት ያልጋገረ ሰው እንጀራን አያገኘውም። ከዚያውም በላይ ደኅኛ ምጣድ ከገበያ እንደ ልብ አይገኝም። ቢገኝም ማሟሸቱ ብዙ

ጠባቂ እና ሌሎች

ሞያ እና ድካምን ይጠይቃል። እናቶቻችን ወዘ የለመደ ምጣኔ የሚሉት አላቸው። የጋጋሪዋን ወዘ የለመደ፣ ጋጋሪዋም ጠባ ዩን የለመደችው ምጣኔ ማለት ነው። እንዲያውም እንዲህ ያለው ምጣኔ የትም ስለማይገኝ ለድንገት ሥራ ሲጠሩ የራሳቸውን ምጣኔ ይዘው ሄደው የእነርሱን ድርሻ በለመዱት ምጣኔ የሚጋግሩ እናቶች ነበሩ። አሉም። ለዚህ ነው ያቺ እናት «ምእንቲ ዛ ምኅኅ እታ እንጭዋ ትሕልፍ» ያለችው።

ዝግጋ እንኳን እርሻውን ሲያርም ሁሉንም ነገር አያርመውም። እንዳንዱን አረም ተስማሚውን ጊዜ በመፈለግ ያልፈዋል። እንዳንዱ እንደ እንክርዳድ ያለው አረም ከእህሉ ጋር ሥር ለሥር ይያያዝና ለእርማት ያስቸግራል። እንዳንዱም በጣም ጥቃቅን አረም ከመሆኑ የተነሣ ያንን አረም በማረም የሚፈጀው ጊዜ አረመ ቢታረም ከሚያስገኘው ጥቅም ስለሚበልጥበት ይተወዋል። በዚህ ጊዜ ዋና ዋናውን አረም ያርምና ያንን ያልፈዋል። የማሳ እና የሰው ንጹሕ የለውም ነውና የገበሬው ብሂል። እንክርዳዱን እንነቅላለን ስትሉ ስንዴውንም አብራችሁ እንዳትነቅሉት እንደተባለው። እንዲህ ያለውን አረም ከእህሉ የሚያስወግደው በመከር ጊዜ እያበራየ ነው።

ጠባቂዎች እና ሌሎች

በትዳር ውስጥ ያሉ ባል እና ሚስት ትዳራቸውን አጽንተው ለመኖር ከፈለጉ ከሌሎች ብዙ ነገሮች ጋር ሊከተሉት የሚገባው ነገር አንዱ «ምእንቲ ዛ ምኅሳ እታ አንጭዋ ትሕልፍ» የሚለው ነው። የተጋቡት ሰዎች ፍጹማን እና እንከን የለሹን አይደሉም። በእያንዳንዱ ስሕተት እና ጉድለት ላይ በመነታረክ፣ እያንዳንዱን ጥፋት እየቆጠሩ ነጥብ በማስቆጠር፣ ትዳርን አጽንቶ ማኖር ከባድ ነው። አንዳንድ ጊዜ ለምጣዳ ሲባል አይሟን ማሳለፍ የሚገባበት ጊዜ አለ። ሰው በማወቅም ሆነ ባለማወቅ የሚሠራው ይሳሳታል። ዐውቆ የሠራውን በተግላጽ፣ ሳያውቅ የሠራው አሳልፎ በመነጋገር መፍታቱ የተሻለ ነው።

በተለይም ሰው በተሳሳተበት ጊዜ ቢነግሩት የማይለማቸውን ጉዳዮች አውለው አሳድረው፣ ነገር አብርደው እና ዘና አድርገው ቢነግሩት ነጠብጣብ እንደ ወረደበት መሬት በሚገባ ይቆያል። እሳትን በእሳት ማጥፋት፣ ውኃንም በውኃ ማቆም አይቻልምና። ትዳርን ያህል ትልቁን ምጣድ ላለመስበር ሲባል ሲያልፉ የሚችሉትን ትናንሽ አይጦች ማሳለፍ ይገባል። ምክር የሚፈታው ችግር አለ። ተግሣጽ የሚፈታው ችግር አለ። ማሳለፍ የሚፈታውም ችግር አለ። አይሟን የሚያመጣውን ጉዳይ

መጠራጠር ለና ሌሎች

ሳንፈታ ወደ ቤት የሚመጡትም አይጠኙ በመገደል ብቻ አይጠኙን ማጥፋት አይቻልም።

እንኳንስ ዐዋቂዎቹ ባል እና ሚስት ቀርተው ሕፃናትን እንኳን በየአንዳንዱ በሚያጠፉት ጥፋት የምንናገራቸው ከሆነ ይደን ዛሉ እንጂ አይሰሉም። በየደቂቃው የምትጠጣ ነጠብጣብ ውኃ ጥም እንደማትቆርጠው ሁሉ በየደቂቃው ተው፣ አረፍ፣ እን ዲህ አድርግ፣ እንዲያ አታድርግ፣ እያሉ መናገር ልጅን አያር መውም። አባቴ ልማዱ ነው፣ እናቴም ልማዷ ነው እያለ ሰምቶ እንዳልሰማ ያልፈዋል እንጂ።

ዐፄ ቴዎድሮስ ደብረ ታቦር ላይ ቆመው እያሉ አንድ ገበሬ ሰከሮ በአጠገባቸው ያልፋል። ያም ገበሬ ወደ ንጉሡ ጠጋ ይልና «በቅሎው ይሸጣል» ይላቸዋል። የዐፄ ቴዎድሮስ ጋሻ ጃግሬዎች እነ ገብርዬ ሰይፍ መዝዘው «እንዴት ንጉሡን በድ ፍረት ይናገራል፤ እንበለው» አሏቸው። ንጉሡም ትእግሥት አድርገው «ተውት፣ ይሂድ። ነገር ግን የሚገባበትን ቤት ተከ ታትላችሁ ተመልከቱት አሏቸውና ተከታትለው ተመልከቱት።

በማግሥቱ ያንን ሰው ንጉሡ አስጠሩት። እየፈራ እየተንቀ ጠቀጠ መጣ። «ትናንትና እነዚህ ሁሉ ሰዎች ባሉበት በቅሎ

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

ዬን ለመግዛት ጠይቀህ ነበርና እንድንስማማ ነው ያስጠራሁህ።
እሱት። ሰውዬው ግን ማመን አልቻለም። የንጉሥ በቅሉ፤
ያውም ታጠቅ የተባለውን የዐፄ ቴዎድሮስን በቅሉ ለመግዛት
የምጠይቅ እኔ ማንኛ ብሎ ደነገጠ። «የለም ንጉሥ ሆይ እኔ
ብቻዬን ሆኜ እንዲህ ያለውን ሃሳብ አላስበውም። ይህንን
ጥያቄ ያቀረብነው ከጓደኞቼ ጋር አብረን ሆነን ነውና ከእነርሱ
ጋር ተማክሬ መልስ ልስጥ» ብሎ ጠየቀ።

ንጉሡም «ትናንትና ስናይህ ብቻህን ነበርክ። ሌላ ጓደኛ አልነ
በረህም። ከየት አምጥተህ ነው የምትማክረው?» ሲሉ ገርጧ
ቸው ጠየቁት። ያም ገበሬ «ንጉሥ ሆይ አላዩዋቸውም እንጂ
አብረውኝ እነ ብቅል፣ ጌሾ፣ እነ ደረቆት፣ እነ ጠጅ፣ እነ ጠላ፣
እነ አረቂ ነበሩ። እነርሱ በሌሉበት ይህንን ነገር ብቻዬን አልና
ገረውም» ብሎ አሳቃቸው። ንጉሡም በአነጋገሩ ተገርመው
ምሕረት አደረጉለት ይባላል። ለዚህ ነው ለምጣዱ ሲባል እይ
ጧን ማሳሰፍ የሚጠቅመው። ያንን ድፍረት የደፈረው ገበሬው
ብቻውን አይደለም። እነ አረቂ፣ ጠላ፣እና እነ ጠጅ ናቸው።
ስለዚህም አይጧን ከምጣዱ ለይቶ መምታቱ መልካም ነው።

ሰዎች በማኅበርም ሆነ በድርጅት፣ በኮሚኒቲም ሆነ በፓርቲ
ለአንድ ዓላማ፣ በተወሰኑ መሠረታውያን ነገሮች ላይ ትስማ

ጠባቂዎ እና ሌሎች

ምትውክሉ ለብረው ይሠራሉ። ሰዎች ለብረው ለመሥራት በሁሉም ነገር ላይ የግድ መስማማት የለባቸውም። ሌላው ቀርቶ በአንድ ቤት፣ አንድ አካል ሆነው የሚኖሩት ባል እና ሚስት እንኳን በመሠረታዊውያን ነገሮች ላይ እንጂ በሁሉም ነገሮች ላይ መስማማት አይችሉም። ሁለት ከመሆን የተነሣ የሚመጡ ልዩነቶች አሉና። ቢያንስ በምግብ ምርጫ ሊለያዩ ይችላሉ።

እነዚህ ማህበራት፣ ተቋማት፣ ድርጅቶች እና ፓርቲዎች አንዳንድ ጊዜ ለምጣዱ ሲባል አይጣሉን ማሳለፍ አለባቸው። በትንሽ በትልቁ በመጨረሻ እና ባለመስማማት፣ በሆነው ባልሆነው በመለያየት እና እንደ አሜሪካ በመከፋፈል ምጣዱን የሚሰብሩት ከሆነ በውኑ ይህች ሀገር ተስፋዋ ምንድን ነው? ሰዎች ሲሠሩ ይሳሳታሉ። ከዕውቀት ማነስ ይሳሳታሉ፣ ከመቸኮል ይሳሳታሉ፣ ትክክለኛ ነገር የሠሩ መስሏቸውም ይሳሳታሉ። ማናቸውንም ዓይነት የሰዎችን ስሕተት ለመታገሥ የማንችል ከሆነ ሰዎችን የሚያሰባስቡ ተቋማትን መመሥረት የለብንም ማለት ነው። እናም መጀመርያ እኔ በእነርሱ ቦታ ብሆን ኖሮ ምን አደርግ ነበር? ብሎ ራስን መጠየቅ ቀጥሎም፣ ልናልፈው የሚ

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

ገባንን ነገር ልንናገርበት እና ልንከራከርበት ከሚገባን ነገር ለመየት አለብን።

እካሄዳችን እና እርማታችን ዋናው ዓላማው ያቋቋምነውን ድርጅት፣ ማኅበር፣ ፓርቲ፣ ተቋም ማነጽ፣ ማጠናከር፣ እና የተሻለ ማድረግ ከሆነ ማናቸውም ነገራችን ምጣዱን የማይሰብር መሆኑን ማረጋገጥ አለብን። ያለበለዚያ ግን እንዳንድ ጥቃቅን የስሕተት አይጦችን እናጠፋለን ብለን የደከምንበትን፣ ስንት ወዝ እና ልፋት የፈሰሰበትን፣ ስንቶች እንደ እሳት ነድደው ያሟሹትን፣ የስንቶች ድካም እና ሞያ የፈሰሰበትን፣ ምጣድ መስበር ይመጣል።

ዛሬ በታላላቅ ቤተ እምነቶች የምናየው ጠባይ ለአይጣሊ ሲባል ምጣዱ ይሠበር የሚል የሞኝ አሠራር እየሆነ ነው። አይጣሊን ከምጣዱ ለይተው መምታት አቅቷቸው ለብዙ ሺ ዓመታት የተደከመባቸው ትልልቆች ምጣዶች እየተሠበሩ ነው። ያቺ ገበሬ እናት ትእግሥትን ገንዘብ አድርጋ፣ ለትልቁ ምጣድ ሲባል እስኪሰጋው አይጣሊን ላሳልፋት ያለቸው አይጣሊ ታስፈልጋለች፣ ችግር አትፈጥርም፣ እያደረገችው ያለው ነገር ትክክል ነው፣ ቤቱን ማውደሚ፣ ያልለፋችበትን ነገር መብላቷ፣ ቀበኛ መሆንዋ ተገቢ ነው፣ በዚህ ሁኔታም መኖር አለባት ብላ

ጠባቂዎች እና ሌሎች

አይደለም። ምጣጧን አትርፋ አይጣን ብቻ የምትመታበትን ተስማሚ ጊዜ ለማግኘት እንጂ። በአንድ ጊዜ ሁለት ጥፋት ላለማጥፋት።

የሃይማኖት አባቶች የዚህችን እናት ጥበብ እና ብልሃት ዛሬ ከወዴት ባገኙት?

የተለያዩ የፖለቲካ አመለካከት እንግበው የተነሡ ኃይላትም ሊትዮጽያን ያህል ብዙ ትውልድ ደክሞ ያሟሻትን ምጣድ፣ ስንቶች እንደ እሳት የተማገዱባትን ምጣድ፣ ስንት የማንነት፣ የታሪክ፣ የባህል፣ የቅርስ፣ የእምነት እና የወግ እንጀራ ሲጋገርባት የኖረችውን ምጣድ፣ እናጠፋቸዋለን ብለው ለሚያስቧቸው አይጦች ሲባል እንዳይሰብሯት መጠንቀቅ ያስፈልጋል። ሀገር ከፖለቲካ አመለካከት፣ ከርእዮተ ዓለም፣ ከፍላጎት፣ ከእስተሳሰብ እና ከምኞት ሁሉ ትበልጣለች።

የችግር፣ የኋላ ቀርነት፣ የግፍ፣ የጭቆና፣ የመብት ረገጣ፣ የፍትሕ ማጣት፣ የእኩልነት ማጣት፣ የሰብአዊ መብት ማጣት የምንላቸው አይጦች መጥፋት አለባቸው። እነዚህ ነገሮች ለዕድገታችን ዕንቅፋቶች፣ ለኋላ ቀርነታችን ምንጮች መሆናቸውን የሚክድ የለም። መጥፋት የለባቸውም ብሎ የሚከራ

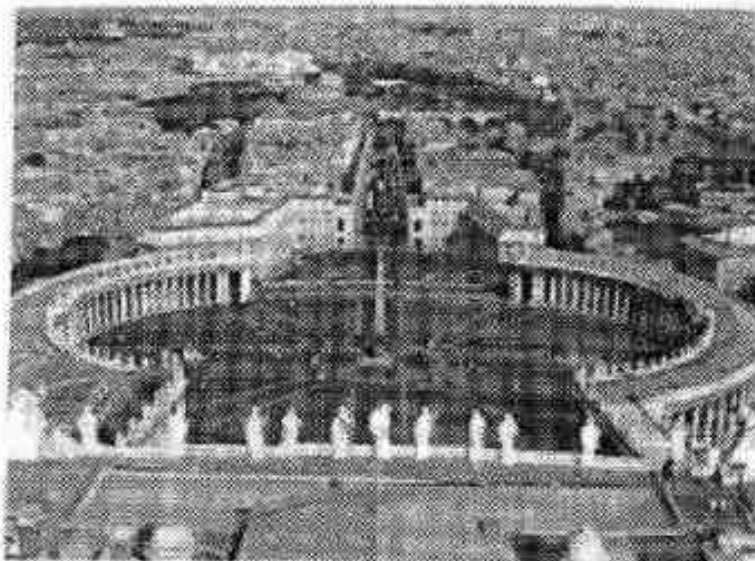
ጠባቂ እና ሌሎች

ክርም የለም። ነገር ግን ምጣዱ ሳይሰበር መሆን አለበት። እነዚህን አይጦች እናጠፋለን ብለን ዛሬ ከአንዳንድ ኃይሎች ጋር የምንመሠርተው ግንኙነት፣ የምንፈጥረው ኅብረት እና የምንጥቀሰው ቃል ኪዳን አብሮ ምጣዱን የሚሰብር እንዳይሆን ደግሞ ደጋግሞ ማሰብ ያስፈልጋል።

በታሪካችን ውስጥ ያለፍንባቸው ብዙ አሳዛኝ እና ክፉ ነገሮች አሉ። እነዚህን ዛሬ ሁላችንም የምንጸደቀውን እና እንዳይደገመ የምንታገላቸውን የትናንት ጠባላዎች ለማረም የምናደርገው ሃይታችን አይሟሉን በማጥፋት ሰበብ ምጣዱን የሚሰብር እንዳይሆን ጥንቃቄ ያስፈልገናል። ሰው ጠባላውን አጠፋለሁ ብሎ ቆዳውን አይልጥም። የሀገሪቱን አንድነት፣ የሕዝቦችን በተዋሕዶ እና በተገናዝቦ መኖር፣ የነገን አዲስ ራዕይ እና የትውልዱን የወደፊት ጉዞ የምንጋግርባትን ኢትዮጵያ የምትባለውን የተሟሸች ምጣድ፣ እነዚህም እነዚያም የሚያስቸግሩንን እና አንዳንድ ጊዜም ልናልፋቸው የሚገቡንን አይጦች በማጥፋት ሰበብ መስበሩ ለጫማ ሲባል አግርን እንደመቁረጥ ያለ ነው።

እናም እስኪ አንዳንድ ጊዜ «ምእንቲ ዛ ምኅኅ እታ እንጭየ ትሕልፍ ለምጣዱ ሲባል አይሟ ትለፍ» እንበል።

ቫቲካን

መሪቷ አብርሃም «ሮም ድረስ መጥተህ ቫቲካንን ሳታ ያት እንዴት ትቀራለህ» ብሎ ቀጠሮ ያዘን። ኤፍሬም የተባለ ወዳጄ ደግሞ መኪናውን አስነሥቶ ወደ ቫቲካን ይዞኝ ተጓዘ። ከተማውን አቋርጦን ወጥተን፣ ወንዝ ተሻግረን እና መስኮን አቋርጦን ቢያንስ አንድ ዐርባ ኪሎ ሜትር እንጓዛለን የሚል ግምት ነበረኝ።

የኤፍሬም መኪና በሮም ከተማ መካከል በአንድ የመኪና ማቆ ሚያ ላይ ሰትቆም ግን ግራ ገባኝ። አሁንም እንደ ሀገሩ

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

ልማድ የሚጠጣ ለመግዛት የቆምን ነበር የመሰለኝ። ነገር ግን ኢፍሬም ወዳጄ «ትርብ ስለሆነ በእግራችን እንሂድ» ሲለን መገረሜን ይበልጥ ጨመረው። «የት?» አልኩት እኔ። «ቫቲካን።» አለ። የሚሆነውን ለማየት ዝም ብዬ ተከተልኩት። እንደ እድሜ ጠገብ የሆነ ግንብ እየታከከን በስተ ግራ ታጥ ፈን ግራ ቀኝ በተዘረጉት የግንብ ሰቆች መካከል እያለፍን ወደፊት ገሠገስን።

«እነሆ ቫቲካን» አለን ኢፍሬም። እጅግ ሰፊ ከሆነ፤ ወንበሮች ከዳር እስከ ዳር ከሞሉት፤ በአራት ወገን የቴሌዥን ስክሪን ከተገጠመለት አደባባይ ፊት ለፊት ያለውን ታላቅ ካቴድራል እያመለከተ።

በሚዲያ ስንሰማት እና ስናያት፤ በታሪክ ስናነባት ሥዕሏን አግ ዝፈን የምንስለው ቫቲካን፤ ለካስ በሮም ከተማ መካከል የምት ገኝ መንደር ናት? አልኩ በልቤ። እንዴት ያለ አስተዳደር፤ እንዴትስ ያለ አሠራር፤ እንዴት ያለ ኃይል፤ እንዴትስ ያለ ጥበብ ቢኖራት ነው ይህች መንደር እንዲህ ስሟ ሊገኝን የቻለውለ? የሚለው ነበር በኅሊ ናዩ ሲመላለስ የነበረው ጥያቄ።

የካቶሊክ ፖፕ በታላላቅ በዓላት ጊዜ በሚያስተምሩበት የቅዱስ ጴጥሮስ አደባባይ ከመላው ዓለም የመጣው ቱሪስት እንደ ጉንዳን ይርመሰመሳል። ያች ትንሽ መንደር የተሸከመችው የቱሪስት ብዛት ምናልባትም መላዋ ኢትዮጵያ ከምትሸከ

ጠባቂዎች እና ሌሎች

መው በብዙ እጥፍ ሳይበልጥ አይቀርም። ከፊት ለፊት በኩል ቀጥ ብሎ የገባው ጎዳና ግንቦቹ ወደ ጎን እየተለጠጡ ይሄዱና ከቅዱስ ጴጥሮስ ካቴድራል ፊት ለፊት ሲደርስ የዕንቁላል ቅርጽ ይሠራል። ከዚያም ቀጥ ብሎ ወደ ቅዱስ ጴጥሮስ ካቴድራል ያመራል። በመካከሉ የሂሮግላፊክስ ጽሑፍ የሌለበት የግብጻውያን ጥንታዊ ሐውልት ቆሟል። ይህ ሐውልት በራምሴ 2ኛ ዘመን የተሠራ ሲሆን ከክርስቶስ ልደት በፊት በ37 ዓመት በንጉሥ ካሊጎላ እማካኝነት ከግብጽ የተወሰደ ነው። ከአደባባይ ሰፋት የተነሣ ከእንዱ ጫፍ ሆኖ የተደረደረውን ወንበር ሌላኛውን ጫፍ በውል ለማየት ያስቸግራል። በሰፊው ቦታ ላይ የክበቡ ዲያሚትር ወደ 240 ሜትር ይጠጋልና።

ከ300000 ሕዝብ በላይ በሚይዘው አደባባይ ዙርያ በሁለት ረድፍ የቆሙ 88 ዓምዶች እና 284 ቋሚዎች አሉ። በረድፎቹ መካከል ለሰዎች መተላለፊያ የሚሆን ኮሪዶር አለው። የየአንዳንዱ ዓምድ ከፍታ 60 ሜትር ይደርሳል። በግንቦቹ ላይ እና ለብቻቸው የቆሙ 140 ቅርጾች ይገኛሉ።

ወደ ላይ ቀና ስትሉ በስተ ግራ በኩል በትንሹ 800 ዓመት የሞላቸው ጥንታውያን ሕንፃዎች የጥንቱን ውበት እና ቅርጽ እንደያዙ አሁንም አሉ። በማይ፣ ሟቹ ዮሐንስ ጳውሎስ በመስኮታቸው በኩል ብቅ ብለው በቴሌቭዥን መስኮት ቡራኪ የሚሰጡባት የመኖርያ ቤታቸው ትታያሉ። ከውጭ ሲያዩዋት

መጠራቻ እና ልሎች

እጅግ ጥንታዊ ከመሆኗ ባለፈ የተለየ ቅንጣት አይታይባትም። የውስጡን ፈጣሪ ይወቀው። እዚህ ቦታ ታሪካዊ ነገር ከመኖሩ ነገር ይልቅ ልዩ ዋጋ አለው።

የመጀመርያው ጉብኝታችን የቅዱስ ጴጥሮስ መቃብር ጭሆነው ካቴድራል ነበር። ምናልባትም እኛ ከያዘው ሰላሳ ፊት ለፊት ሁለት ሺ የሚሆኑ ሰዎች ሳይሰለፉ አይቀሩም። በቦታው ያገኘሁት መሪዬ እንደሚያሳየው ይህች ትንሽ ከተማ በዓመት ከ3 ሚሊዮን ቱርኮች በላይ ታስተናግዳለች። ዘር ያዋን በግንብ የታጠረች በከተማ ውስጥ የምትገኝ ይህች «ቅዱስ ከተማ» ጠቅላላ ስፋቷ 44 ሄክታር፣ ወይም 110 ኢክር፣ ወይም ደግሞ 0.44 ስኩዌር ኪሎ ሜትር ይህል ብቻ ነው። በውስጧ የያዘችው ሕዝብ 890 ሲሆን በዓለም ላይ በስፋትም ሆነ በሕዝብ ብዛት ትንሿ ሀገር ናት ይሏታል።

ቫቲካን ቅዱስ ጴጥሮስ እና ቅዱስ ጳውሎስ ኔሮን በተባለው የሮም ንጉሥ ትእዛዝ በሰማዕትነት ካረፉበት ዘመን ጀምሮ ነበር የክርስቲያኖችን ትኩረት ያገኘችው። በተለይም ንጉሥ ቆስጠንጢኖስ በ326 ዓም በቅዱስ ጴጥሮስ መቃብር ላይ የመጀመርያውን ቤተ ክርስቲያን ካነፀ በኋላ የመላውን ዓለም ክርስቲያኖች ክብር እና ትኩረት አገኘች።

በርግጥ የቫቲካን ታሪክ ከክርስትናም የሚቀድም ነው። ቫቲካን የሚለው ስም «ሞንስ ቫቲካንስ- የቫቲካን ኮረብታ» ከሚለው

መጠራቻ እና ሌሎች

የመጣ ሲሆን አሁን የቫቲካን ከተማ የያዘችው ቦታ የዚህን ጉብታ ከፊል እና በአጠገቡ የሚገኘውን መስክ የጨመረ ነው። የካቶሊክ ፖፖች በቦታው «ቤተ ፖፕ» ወርተው መደበኛ መቀመጫ ቦታ ማድረግ የጀመሩት ከ5ኛው መቶ ዓ.ም ጀምሮ ሲሆን ከዚያም በየጊዜው ተጨማሪ ግንባታዎችን እያስተናገደ ከዛሬው ዘመን ደርሷል።

አሁን ሰልፉ እየተጋመሰ ነው። ወደ ካቴድራሉ እስክንገባ ድረስ እስኪ ታሪኳን እየቃኘን እንቆይ።

አሁን ያለችው የቫቲካን የከተማ ሃይማኖታዊ መንግሥት ሆና የተቋቋመችው ፌብሩዋሪ 11 ቀን 1929 ዓ.ም በፖፑ እና በጣ ልያን መንግሥት መካከል በተፈረመው ስምምነት መሠረት ነው። በዚህ ስምምነት የቫቲካን ነጻ መንግሥትነት ሰውቅና ያገኘ ሲሆን፣ የከተማዋ ክልሎች፣ መብቶች እና ሥልጣኖች፣ ጥቅሞች እና ገቢዎች በዝርዝር ታትተዋል።

አሁን ወደ ቅዱስ ጴጥሮስ ካቴድራል እንግባ። ልክ በሩ ላይ ስንደርስ በጥንቱ የሮማውያን ወታደሮች አለባበስ ያሸበረቁ ወታደሮችን እናገኛለን። የስዊዝ ወታደሮች /ስዊዝ ጉዋርድስ/ ይባላሉ ከ1503 ዓ.ም ጀምሮ የቫቲካን ጠባቂዎች እና ፖሊሳዊ ሥራውን የሚሠሩት ከስዊዘርላንድ የመጡ ጠባቂዎች ናቸው።

መቼም እዚህ ቦታ ታሪክ እና ቅርስ የሚጠበቀው በንብረት ብቻ ሳይሆን በአለባበስም ጭምር ነው። የስዊዝ ጠባቂዎች

ጠጠሮች እና ሌሎች

ዝብርቅርቅ ያለ እና ከታሪካችን እና ከትውፊታችን ጋር እንዳችሁ ግንኙነት የሌለውን አላባበስ ለብሰው የሚቆሙትን የሀገሪቱን የቤተ መንግሥት እና የቤተ ክህነት ጥበቃዎች አስታውሱኝ።

ወደ ላይ ያለው ከፍታ ረዥም ባይሆን ኖሮ ከሕዝቡ ብዛት የተነሣ የግድ እንደ ዘኪዎስ ዛፍ ላይ መውጣት ይገባኝ ነበር። የካቴድራሉ በፋት የጃንሚያን አንድ ሦስተኛ ሳያክል አይቀርም። የተደረደሩት ዓምዶች በሰልፍ የቆሙ ጥንቁቅ ወታደሮችን ይመስላሉ። ጣራው ላይ በልዩ ልዩ ቅርጽ የተለበጠው ወርቅማ ቅርጽ በመካከሉ ካቀፋቸው ሥዕሎች ጋር ሲታይ ዓይን እንደ ተተከለ ይቀርበታል። በዓለም ላይ ረዥሙ ዶም የሚባለው የቤተ መቅደሱ ዶም 136.57 ሜትር ከጣራው በላይ ርዝመት ሲኖረው፣ የስፋቱ ዲያሜትር 41.47 ሜትር ይደርሳል።

በቀጥታ ወደ ቅዱስ ጴጥሮስ መቃብር ከሕዝቡ ጋር እየተከታተልን ወረድን። መቃብሩ የሚገኘው ከታች ነው። ዙርያውን በብረት አጥር ተከብቦ እና በመስተዋት ተጋርዶ ጎብኝ ለመለከተው በሚችል መንገድ መቃብሩ ተከፍቷል። ይህ ቦታ የቅዱስ ጴጥሮስ መቃብር መሆኑ እንዴት ሊታወቅ እንደቻለም አርኪዎሎጂካዊ እና ትውፊታዊ መረጃዎች ከአጠገቡ ተጽፈዋል። «ጴጥሮስ ያረፈው እዚህ ነው» ተብሎ በመቃብሩ

ጠጠሮች እና ልሎች

ውስጥ በላቲን ተጽፎ የተገኘው የመጀመርያው መነሻ መረጃ ከማስረጃዎቹ እንዲህ ሆኖ ተቀምጧል።

በካቴድራል ግራ እና ቀኝ የጎብኘውን እግር እየተከተላችሁ ስትጓዙ በዚያች መንበር ያገለገሉ ፖፖች መቃብር በብረት ፍርግርግ ታጥሮ ወይም ከግድግዳው ጋር አብሮ ተሠርቶ ይገኛል። በያንዳንዱ መቃብር ላይ ያረፈውን ሰው የሚያመለክት ጥበብ የተሞላበት ሐውልት ይታያል። እያንዳንዱን በሚገባ ለማየት ወደ እንደ ሰዓት ይወስዳል።

ቫቲካን የራስዋ የሆነ ልዩ አስተዳደር አላት። 1 ቢሊዮን የሚደርሱትን መላውን ካቶሊካውያንን እና የቫቲካን ከተማን በበላይነት የሚያስተዳድርዋት ፖፑ ናቸው። ፖፑ ይህንን ጋላፊነት የሚወጡት ከካርዲናሎች ጉባኤ በሚያገኙት ርዳታ ነው። ነገር ግን ከፖፑ ሥር ለልዩ ልዩ የመንግሥት አስተዳደሮች አሉ። በፓፓው የሚሾሙ ካርዲናሎችን የሚያቅፍ የሕግ አውጭ ኮሚሽን ሲኖር በእርሱ ሥር ደግሞ የከተማዋ ገዢ ሥራ አስፈጻሚውን ይመራል። ቫቲካን የራስዋ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትርም አሏት።

የፍርድ አስተዳደር ሥርዓቱ በፓፓው የበላይነት በአራት ደረጃዎች የተዋቀረ ነው። የአጥቢያ ዳኛ /ማጅስትሬት/ የመጀመርያ ደረጃ ፍርድ ቤት፣ ይግባኝ ሰሚ ፍርድ ቤት እና ሰበር ሰሚ ችሎት ናቸው።

መጠኛ እና ሌሎች

እስከ ከክቲድራሉ እንደጣና በዓለም ላይ እጅግ ታዋቂ ወደ
 ሆነው የቫቲካን ሙዝየም እና ቤተ መጻሕፍት እናምራ። በቫ
 ቲካን ከልል አብዛኛውን ቦታ ከያዙት ሕንፃዎች መካከል የቫ
 ቲካን ሙዝየም ሕንፃ አንዱ ነው። ሕንፃው ጥንታዊ የውስጥ
 አሠራሩ ግን ዘመናዊ እና እጅግ ጥብቅ ነው። እነዚህን በዓ
 መት ከ2.5 ሚሊዮን ሕዝብ በላይ የሚጎበኙባቸው ሙዝየሞች
 ለመጎበኘት በየሰዓቱ የሚሰለፈው ሕዝብ ብዛት ያልተፈቀደ
 ሰላማዊ ሰልፍ ነው የሚመስለው።

ሌላው በቫቲካን ያለው ውድ ሥፍራ የቫቲካን ቤተ መጻሕ
 ፍት ነው። ከ15ኛው መካከ ጀምረው ሲሰባሰቡ የቆዩ ጥንታ
 ውያን መጻሕፍትን እና መረጃዎችን የያዘው ይህ ቤተ መጻሕ
 ፍት 2 ሚሊዮን የታተሙ መጻሕፍትን፣ በላቲን፣ ግሪክ፣ ዕብ
 ሬይስ፣ ፋርስ፣ ግእዝ፣ አራማይስ የተጻፉ 80000 የብራና
 መጻሕፍትን፣ 10000 በራሪ ወረ ቀቶች /INCUNA BULA/፣
 እና 100000 የድንጋይ ላይ ጽሑፎችን፣ እንዲሁም 330000
 የግሪክ፣ የሮም እና የቫቲካን ፖፖች ሳንቲሞችን የያዘ ነው።
 የቤተ መጻሕፍቱ ካታሎግ 2 ሚሊዮን ካርዶችን የያዘ ሲሆን፣
 በየዓመቱ 6000 አዳዲስ መጻሕፍት ይጨመሩበታል። ከእነዚህ
 መካከል በግዥ የሚገቡት 25 በመቶዎቹ ብቻ ናቸው። ይህ
 ቤተ መጻሕፍት ከ2005 ጀምሮ ለጥገና የተዘጋ ሲሆን የሚከ
 ፈተው በ2010 ነው።

መጠራጠር እና ሌሎች

እንዳንድ ጊዜ የሚፈለጉትን መረጃዎች ለማግኘት አስተዳዋ ፕሮግራም መያዝና የሚጠየቁትን መመዘኛዎች ማሟላትን ይጠይቃል። ችግሩ እነዚህ መመዘኛዎች እንደ ኅብኛው ሰው ሀገር ይለያያሉ። በአውሮፓ በተዘዋወርኩበት ቦታ ሁሉ እንደ የሁት የኢትዮጵያ መዛግብት ባለብቸው ቦታዎች ኢትዮጵያዊ ሆኖ ለጉብኝት ፈቃድ ማግኘትም ሆነ፤ ፈቃዱ ከተገኘም በኋላ በቂ መረጃ ማግኘት አስቸጋሪ ነው። ኢትዮጵያን በተመለከተ የተሰባሰቡ የብራና መጻሕፍትንም ሆነ መዛግብትን ማግኘቱ ከኛ ይልቅ ለሌሎች ይቀልላል።

ከቫቲካን ቤተ መጻሕፍት ቀጥሎ ሌላው የቫቲካን ከተማ ጌጥ የቫቲካን ጥንታውያን መዛግብት ማዕከል /ቫቲካን አርካይቭስ/ ነው። ከመላው ዓለም በቫቲካን መልእክተኞች አማካኝነት ሲበሰቡ ለዘመናት የኖሩት 150000 አርካይቮች ማረፊያቸው እዚያ ነው።

የቫቲካን ነዋሪዎች የቫቲካን መታወቂያ እና ፓስፖርት አላቸው። ከተማዋ የራስዋ የባቡር ጣቢያ፣ ባንክ፣ ሱፐር ማርኬት፣ የሂሊኮፕተር ማረፊያ፣ የእሳት አደጋ መከላከያ እና የአምቡላንስ አገልግሎት፣ የጤና ተቋማት እና ፋርማሲ አሏት። የቫቲካን ብሔራዊ ባንክ የአውሮፓን ዩሮ የሚጠቀም ሲሆን በሳንቲሞቹ ላይ እንደ ማንኛውም ሀገር የራሱን ምስሎች ያሳትማል። በዓለም ላይ ትልቁን እንቴና /directional

antenna የያዘ፤ በ32 ቋንቋዎች አገልግሎት የሚሰጡ ሁለት የአጭር ሞገድ፤ ሦስት የመካከለኛ ሞገድ እና አራት የላዩ ሊዎ የራዲዮ ጣቢያዎች፤ ከ1861 ዓም ጀምሮ በታላቅነት የሚታዩ የነበሩ ጋዜጦች፤ በ1983 ዓም አገልግሎት የጀመረ የራዲዮ የቲሌቭዥን ጣቢያ፤ ሁለት የዜና አገልግሎት ኢጀንሲዎች እንዲሁም ለመረጃ ማስተላለፊያ የምትጠቀምባቸው 93 አገራት አገልግሎት መስጫዎች /service providers/ አሏት።

120 አባላት ያሉት የካቶሊክ ቤተ ክርስቲያን ካርዲናሎች ጉባኤ ስለሚሰበሰቡበት ቦታ ታሪካዊ ትውፊት ሳልናገር ማለፍ የሉብኝም። በተለይም አዲስ ፖፕ ለመምረጥ መብቱ ያላቸው እድሜያቸው ከሰማንያ ዓመት በታች የሆኑ ካርዲናሎች በሲብ ተይን መቅደስ የየራሳቸውን ምርጫ ይዘው ይሰበሰባሉ። ገዛ ኤው ሃሳቦችን እያጠበበ፤ ከብዙ ወደ ጥቂት ሃሳቦች እየተሰበሰበ ለመሄድ ቀናት ይፈጃሉ። ሕዝቡ በቅዱስ ጴጥሮስ እየሳባ ይቆሙ ይጠብቃሉ።

አንድን ፖፕ ለመምረጥ ከመራጮች መካከል የሁለት ሦስተኛ ሲደመር አንድ ድምፅ ማግኘት ያስፈልጋል። በየጊዜው ደምፅ ይሰጣል። ፖፑን ለመምረጥ የሚያስችል በቂ ድምፅ ካልተገኘ በጭስ መውጫው በኩል ጥቁር ጢስ ይወጣል። አንዳንዶች እንደነገሩኝ የተመረጠባቸው የምርጫ ካርዶች ጥቁር ጢስ ከሚያወጣ ከሚካል ጋር ሲቃጠል የሚወጣ ነው። የልዩነት

ጠጠራዊ እና ሌሎች

ሃሳብ ወደ ሕዝቡ አይወጣም፡ የተለየ ሃሳብ ለምን ሰጠህ ተብሎ የሚወነጀልና አደጋ የሚደርስበትም የለም። እያንዳንዱ ካርዲናልም ምርጫ ከመጀመሩ በፊት ምሥጢር ለመጠበቅ መሐላ ይፈጥማል። መሐላውን ያፈረሰ ከተገኘ ወዲያውኑ ይለያል።

በየቀኑ ሕዝቡ በአደባባይ ይሰባሰባል፤ ጥቁሩን ጢስ ካየ፣ አዲስ ፖፕ ገና አልተመረጠምና ጸሎቱን ይቀጥላል። ካርዲናሎቹ ወደ እንደ ሃሳብ ከመጡና ፖፑን ለመምረጥ የሚያስችለው ድምፅ ከተገኘ ነጭ ጢስ በሲስተይን መቅደስ በኩል ይታያል። ያን ጊዜ ሕዝቡ በደስታ ይፈነጥዛል።

ኢትዮጵያውያን የቅዱስ ጴጥሮስን እና የቅዱስ ጳውሎስን መቃብሮች ለመሳለም ወደ ቫቲካን መጓዝ የጀመሩት ከመካከለኛው ዘመን ቀደም ብሎ መሆኑ ይነገራል። መጀመርያ ወደ ግብጽ፣ ከዚያም ወደ ኢየሩሳሌም፣ በመጨረሻም ወደ ሮም በመምጣት ነበር ይሳለሙ የነበሩት። ለእነዚህ ኢትዮጵያውያን ማረፊያ የተሠሩ ቤቶች ነበሩ። በኋላ ደግሞ በ14ኛው መካከል የቅዱስ እስጢፋኖስ ቤተ ክርስቲያን ለኢትዮጵያውያን መገልገያነት ታነጸ። እስከ ዛሬ ድረስ በኢትዮጵያ ሥዕሎች እንደ ተሞላ ታሪክ እየመሰከረ ይታያል። ከኢትዮጵያ የሚሄዱ ካቶሊካውያንም በአሁኑ ጊዜ ይገለገላቸዋል።

ጠባቂ ለፍ ልሎች

በወሰኑ ሰው የማይመለከት ትንሽ ሀገር ሻቲካን በመሬት
ይጠቀም ትንሽ ትሁን እንጂ የያዘችው ታሪክ እና ትርጉም
ከተላላቆቹ ሀገሮች እጅግ የሚበልጥ ነው። ለዚህ ነው ሻቲካ
ንጋ ከመገባቱ ሻቲካንን ፎቶ ማንሳት ይቀላል። ብሎ አንድ
ጸሐፊ የመሰባሰበው፤ እውነትም ከተማዋን ከአንድ ትልቅ ሕንጻ
ላይ ቆሞ ፎቶ ማንሳቱ እጅግ ቀላል ነው። በወሰኑ አዋጅ እና
ገባበው ለማየት ግን ዓመታትን ይጠይቃል። ያውም ከተሰ
ቀድሞ ሻቲካን፣ ጣልያን

ባሕር ዛፍ

እሜሪካ፣ ሜሪ ላንድ ግዛት፣ ሲልቨር ስፕሪንግ ከተማ ውስጥ፣ ስታር ባክስ የተሰኘ እንደ ቡና መሸጫ ቤት ተቀምጦ ሰው እንጠብቃለን። ዕድሜያቸው ከዓርባዎቹ በላይ የሆኑ ሁለት ኢትዮጵያውያን ከኛ አጠገብ ከሚገኘው ጠረጴዛ ዙርያ ተቀምጠው የሞቀ ክርክር ይዘዋል። ክርክሩ ሲጀመር አልደረሰንም። ከንግግራቸው ግን የክርክሩ መነሻ ጉዳይ ይታወቃል።

በተለይም እንደኛው ሰውዬ በአካባቢው ሰው መኖሩን አስከረሳው ድረስ እጁን እያወና ጨፈና እየጮኹ «የለም የለም በዛ፤ ዲቪ፤ አሳይለም፤ ስኮላ ርቪፕ ምናምን እያሉ ማንንም እየሰበሰቡ ኑሮውን አበላሹት፤ ስንት ነገር ነው የቀረው። ድሮኮ አበሻ ብርቅ ነበረ፤ ዛሬማ እንደ ጠጠር ረከሶ። ያለነውን በሚገባ ሳይይዙ መጨመር ምን ዋጋ አለው» ይላል።

ጓደኛው ደግሞ «እሜሪካ የእኩል ዕድል ሀገር ናት። እድሉ ይሰጥሃል፤ አጠቃቀሙ የራስህ ነው። በመብዛት በማንስ አይደለም።» እያለ ቻይናዎችን እና ላቲኖችን እየጠቀሰ ይከራክረዋል። ያኛው ግን እየደጋገመ «በጭራሽ በጭራሽ ስደተኛ አበሻ በዝቷል» እያለ እጁን ያወናጭፋል።

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

እኔ በኋላ መገረም ጀመርኩ «ይኼ ሰው እንኳንም የአሜሪካ የውጭ ጉዳይ መሥሪያ ቤት ኃላፊ አልሆነ። አርሱ ራሱ በሰው ሀገር መጥቶ እየገረ ሌላውን መምጣት የለበትም፤ መብዛት የለበትም እያለ እንዴት ነው የሚከ ራከረው?» ብዬ ማሰብ ጀመርኩ። «የሰው ኃይሊን ለምታጣው ኢትዮጵያ ተቆርቋሮ ነው እንዳልል የሚያንገበግበው ሰው ከሀገሩ መውጣቱ ሳይሆን አርሱ በሚኖርበት ሀገር መብዛቱ ነው። ለሰደተኛው አዝኖ ነው እንዳልል ተንቀባርረን እንዳንኖር አበሻ እንደ ጠጠር በዝቶ አድሱ ሁሉ ተበላሽ ነው የሚለው። ታዲያ የዚህ ሰው ችግሩ ምንድን ነው?»

መልሱን የሰጠኝ አንድ ወዳጄ ነው። ባሕር ዛፍነት ነው ችግሩ ለሰኝ።

መነሻው አውስትራልያ ሆኖ አስያን፣ አፍሪካን፣ አውሮፓን፣ ሰሜን አሜሪካን እና ደቡብ አሜሪካን ያጥለቀለቀው ባሕር ዛፍ የድኾችን ጉሮሮ በመዝጋት እና የማገዶን ፍጆታ በመቻል ረገድ ትልቅ አስተዋጽኦ ቢኖረውም ጠባዩ ግን አስቸጋሪ ነው።

ባሕር ዛፍ ብዙ ውኃ ይፈልጋል። ከተተከለበት አካባቢ ይነሣና በዙርያው ያለውን ውኃ ሥሩ እስከደረሰበት ድረስ ሙጥጥ አድርጎ ነው የሚሰበሰበው፤ ሌሎቹ ዛፎች በአካባቢው ቢኖሩም ባይኖሩም አርሱ ግን ለራሱ ብቻ የሚሆን ውኃ ወደ ታች እና ወደ ጎን ሥሮቹን እየላከ መሰብሰብ ብቻ ነው። በዚህ የተነሣ ሌሎቹ ዛፎች ያላቸው አማራጭ ሁለት ነው። ነቅሎ ሌላ ቦታ የሚተክላቸው ካገኙ አካባቢውን መልቀቅ ያለ በለዚያም መድረቅ።

ጠባቂ እና ሌሎች

እንዳንዱ ሰው ጠባቂ እንደ ባሕር ዛፍ ነው። ሥልጣንንም፣ ገንዘብንም፣ ትምህርትንም፣ ዕድልንም፣ ሁብትንም የሚችልበት ቦታ ድረስ ሥሩን እየሰደደ ብቻውን መሰብሰብና ብቻውን ማደግ ይወዳል። ስለ ሀገር፣ ስለ ትውልድ፣ ስለ ወገን፣ ስለ ሌላ የሰው ዘር ግድ የለውም። ብቻ የሚገኘውን ነገር ሁሉ አርሱ ራሱ ብቻ አግኝቶ ማደግ ነው ሃሳቡ።

እነርሱ ውጭ ሀገር ሄደው በርዳታ በተገኘ ገንዘብ ተምረው፣ የቤት ዕቃ እና መኪና ገዝተው፣ በመጠኑም ቢሆን ገንዘብ ሰብሰበው የሚመጡ ሰዎች አሉ። የሄዱበትን መንገድ፣ ያገኙትን ጥቅም ያውቁታል። ያ መንገድ ሌሎች ብዙ ወገኖቻቸውን ሊጠቅም እነርሱ የበሉትን ዓይነት እንጀራ እንዲያገኙ ሊያደርግ እንደሚችል ያውቃሉ።

ወደ ሀገራቸው ተመልሰው የሥልጣኑን ቦታ ሲይዙት ግን የባሕር ዛፍን ጠባይ ይዘው ቁጭ ይላሉ። የሚረዱት የውጭ መንግሥታት መረረን ሳይሉ። የሚልከው የኢትዮጵያ መንግሥት አትላኩ ሳይል። የሚቀበሉት የውጭ የኒሽርሲቲዎች ሞላን ሳይሉ የሀገራችን ባሕር ዛፎች ግን ዕድሉን ብቻቸውን ተጠቅመው ለሌላው በሩን ዘግተው ቁጭ ይላሉ። ሥራቸው እንደ ባሕር ዛፍ ብዙ ነውና በቢሮክራሲ እና በቀጠሮ ብዛት፣ አልፎ አልፎም ደግሞ ለሰው ከባድ የሆኑ መመርያዎችን በማውጣት ዕድሉን ሁሉ ይዘጉታል።

«በኛ ጊዜ ማስተርሰና ፒኤች ዲ በሰንት መከራ ነበር የሚገኘው። ሰው ተመርጦ ነበር የሚሄደው። ዛሬማ ማንንም እየላኩ አበላሹት። ከብሩን አሳጡት» ይላሉ። እንዲህ የሚሉት ግን ለማዕረጉ ከብር ተጨንቀውላት ሳይሆን የባሕር ዛፍ ጠባያቸው ሁሉን እኔ ብቻ ስለሚያሰኛቸው ነው።

በምዕራቡ ዓለም ያሉ ድርጅቶች ሰውን በማስታወቂያ ከመቅጠር ይልቅ እዚያው ድርጅት የሚሠራ ሰው በሚያቀርበው በጎ አስተያየት /ሪከመን ዴሽን/ መቅጠር ይወዳሉ። ከማያውቁት መልእክ የሚያውቁት ሰይጣን ብለው ነው መሰል። ታዲያ በዚህ መንገድ ሕንዶች፣ ቻይናውያን እና ላቲኖችን ያህል የተጠቀመበት የለም።

በአሜሪካ ምድር ስዘዋወር የምሰማው የኛ ታሪክ ግን ለየት ያለ ነው። በአንድ ድርጅት አንድ አበሻ ከተቀጠረ ማንንም ሪከመንድ ማድረግ አይፈልግም። ከአፍሪካ ተወስዶ የአንስሳት ማቆያ ውስጥ እንደ ተቀመጠ ቺፓንዚ ብቻውን እየተጎበኘ ቢኖር ደስ ይለዋል። ቀጣሪዎቹ እና የሥራ ባልደረቦቹ ሌላ የርሱን ወገን ባለማታቸው «ይህ አበሻ የሚባል ዘር እየጠፋ ያለ ዘር ነው አንዴ» እስኪሉ ድረስ ቢገረሙም፤ ቢሞት ሌላ ወገን እዚያ አንዲመጣ አይፈልግም።

መሬት ለሁሉ ትበቃለች። የአማዞንን እና የኮንጎን ጫካዎች በአንድ እካባቢ አስተናግዳ የምትኖር ናት። መሬት። ባሕር ዛፍ ግን ሁሉንም ወጎች አሟጥጦ ካልጠጣ አይደሰትም። ይህም ሰው እንዲህ ነው። የድርጅቱ

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

ዘብት ከርሱ ሌላ ሺዎችን ሊያስተናግድ ቢችልም ሥሩን ሰድዶ ብቻውን ካላሟጠጠ የኖረ አይመስለውም፡፡

በአንዳንድ መሥሪያ ቤቶች በየስብሰባው፣ በየዐውደ ጥናቱ፣ ፕዝብ ሊያስገኝ በሚችል ጉዞ፣ በውጭ ሀገር ተልዕኮ ተመሳሳይ ዓይነት ሰዎች ነው የምናየው፡፡ ሌላ ባለሞያ፣ ሌላ የተማሪ፣ ሌላ ዐቅም ያለው ሰው የሌለ ይመስል ለሂሳብም ጉዳይ፣ ለኤች አይ ቪ/ ኤድስም ጉዳይ፣ ለአካባቢ ጥበቃም ጉዳይ፣ ለሲቶችም ጉዳይ፣ ለሕፃናትም ጉዳይ፣ ለመዝገብ እያያዝም ጉዳይ፣ ለድርጅቱ ጥበቃም ጉዳይ እነዚያው ተመሳሳይ ሰዎች ናቸው የሚሄዱት፡፡

እነዚህ ሰዎች ሁለገብ የሆነ ዕውቀት አንዲኖራቸው ተፈልጎ፣ ወይም በመሥሪያ ቤቱ የሚላክ ሰው ጠፍቶ፣ ያለበለዚያም ሞያው የሚመለከተው ሰው አልሄድም ብሎ አይደለም፡፡ እንደ ባሕር ዛፍ ሥርን ዘርግቶ ሁሉን የመሰብሰብ አባዜ ነው እንጂ፡፡ ባሕር ዛፍ የአካባቢውን ውኃ ሁሉ መልጭ አድርጎ እንደሚጠቀማት ሁሉ እነዚህም በመሥሪያ ቤቱ የተገኘን ዕድል ሁሉ ብቻቸውን መልጭ አድርገው ነው የሚጠቀሙት፡፡

በሀገራችን ሌሎች ነጋዴዎች ሊደርሱባቸው የማይችሉ ጥቂት ሰዎች ብቻ የሚጠቀሙባቸው ስንት የንግድ መንገዶች አሉ፡፡ እነዚህ ዕድለኛ ነጋዴዎች ሥራቸውን በሚገባ ይሰድዱና በአካባቢያቸው ላለው ለሌላው ነጋዴ ሳያዝኑ ውኃውን ሁሉ መልጭ አድርገው ወደ ራሳቸው ይሰበስቡታል፡፡

ጠጠሮች እና ሌሎች

እነርሱ ያድጋሉ ሌላው ይቀጥላቸዋል። ያንጊዜ ሌላው ነጋዴ ያለው አማራጭ ሁለት ነው። ዐቅም ካለው ወደ ሌላ ሥራ ወይም ቦታ ይሄዳል። ዐቅም ከሌለው ግን ሥራውን በኪሳራ ይዘጋል።

ባሕር ዛፍ የአካባቢውን ውኃ ሙሉ ሕይወት አድርጎ ለራሱ ብቻ በመውሰድ ሌላ ዓይነት ዛፍ እንዳይበቅል ማድረግ ብቻ አይደለም። በአካባቢው ሌላ ዛፍ የሚበቅልም ከሆነ ያው እንደ አርሱ ዓይነት ባሕር ዛፍ መሆን አለበት። እንደ አርሱ የሚሻማ። ለሌላ ግድ የሌለው። ሥሩን የቻለውን ያህል ለድዶ ውኃውን የሚሰበሰብ ሌላ ተመሳሳይ ባሕር ዛፍ። ባሕር ዛፎች ለአካባቢ ቢያቸው እያገነብትም። የአካባቢው ሥነ ምዕዳር ቢበላሽም። መሬቱን በማድረቅ ወንዞች እንዲነጥፉ ቢደረግም። ሌሎች ዛፎች በመድረቃቸው ምክንያት የአካባቢው የአየር ሁኔታ ቢዛባም ለባሕር ዛፎች ምንም እድል ማቸውም። ብቻ እነርሱ ያግኙ፤ እነርሱ ይደጉ።

የባሕር ዛፍ ጠባይ ያላቸውም ሰዎች እንደዚሁ ናቸው። እነርሱ በሚገኙበት ቦታ ሊገኝ የሚችለው እንደ እነርሱ ባሕር ዛፍ የሆነ ብቻ ነው። ሲበሉ የሚበላ፤ ሲሰርቁ የሚሰርቅ፤ ሕግ ሲጥሱ የሚጥስ፤ ሲጨክኑ የሚጨክኑ ሀገር ሲጎዱ አብሮ አገር የሚጎዳ የነርሱው ቢጤ። ስለ ሀገር ጥቅም። ለሰ ትውልድ አያስቡም። ብቻ እነርሱ ይጠቀሙ።

አሜሪካ ውስጥ ፓርኪንግን በመሳሰሉ በአንዳንድ ሥራዎች የሚቀጠሉ ሰዎች የሰርቆት ሥርዓት ይዘረጋሉ። እነዚያ ቦታ ላይ የማይሰርቅ ሰው መቀመጥ አይችልም። ሌሎችን ያጋልጣሉ። እነዚያ ሥራቸውን ለድደው

ጠጠረኛ እና ሌሎች

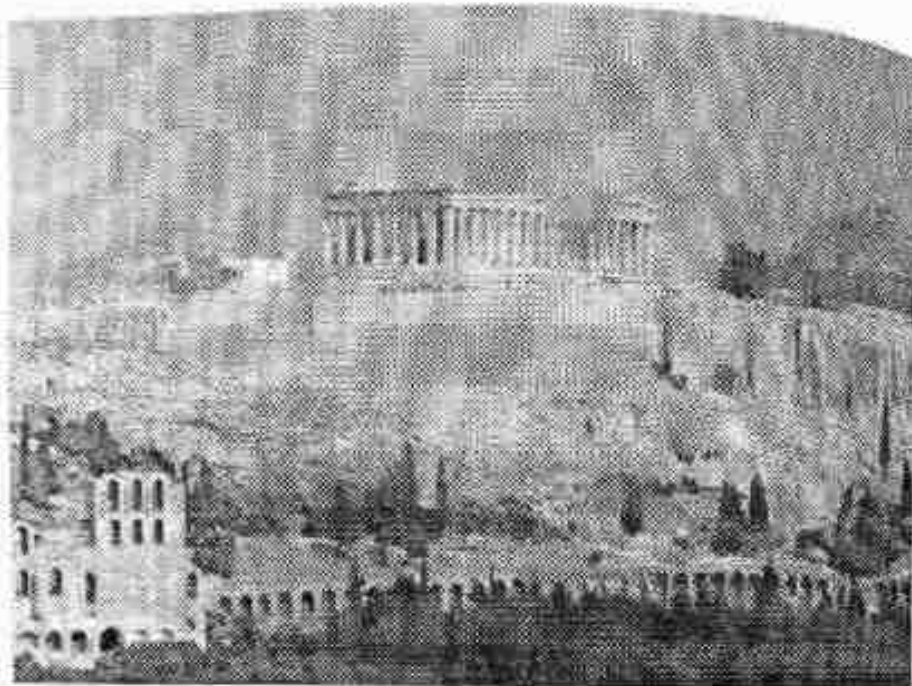
የሰው ገንዘብ መሰብሰብ የላመዱ ባሕር ዛፎች ከእነርሱ ውጭ ሌላ ዓይነት ዛፍ እንዲመጣ ስለማይፈልጉ ነገር ዓለሙን ሁሉ ዘጋግተው ሰውዬው እካባቢውን ጥሎ እንዲሄድ ያለበልዚያም እንደ እነርሱ ባሕር ዛፍ እንዲሆን ያደርጉታል።

ባሕር ዛፍ ከተስማማም ከሌላ ባሕር ዛፍ ጋር ነው። ባሕር ዛፍ የሆኑ ሰዎችም ከተስማሙም በዘር እና በትውልድ ቦታ ከሚመስላቸው ጋር ብቻ ነው። «የወንዞቸውን» ሰው ካልሰበሰቡ በቀር ሌላ ዓይነት ዛፍ አይታ ያቸውም። ሌላው ቀርቶ «ከትናንት ወዲያ»/አዲስ አበባ/ እና «ሠለስትና» /ጎጃም/፣ ከትናንት በስቲያ/ጎንደር/ የሚሉ ሦስት ዓይነት ዛፎችን እንኳን ለማስተናገድ ፈቃደኞች ያልሆኑ ባሕር ዛፎች አሉ።

ለዚህም ነው አንዳንድ ቤተ ክርስቲያን፣ አንዳንድ መሥሪያ ቤት፣ አንዳንድ ድርጅት፣ አንዳንድ እካባቢ፣ አንዳንድ የሥራ መስክ ውስጥ ተመሳሳይ የዘር ሐረግ ወይንም የትውልድ ቦታ ወይንም ቀየ ያላቸውን ሰዎች ብቻ የምናየው። በባሕር ዛፍነት ጠባይ ምክንያት።

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

የአማልክት ምድር

እነሆ በዚህ ሰዓት አሪስቶትል እና ሶቅራጥስ፣ አፍላጦን እና አርስጣጣሊስ በፍልስፍናቸው ይራቀቁባት በነበረው፣ የሕዝብ አስተዳደር የሚባለው ዲሞክራሲ በተወጠነባት፣ ለዛሬዎቹ ሕጎች ግዎች እና መንግሥቶች መሠረት በተጣለባት፣ እነ አስቂለስ፣ ሶፎክሊስ እና ኢውራፒደስ በቅኔያቸው እና በድራማቸው ተመልካችን ጉድ ያሰኙ በነበረባት፣ አሪስቶታሊስ የተውኔትን ጥበብ ወደ ከፍተኛ ፖለቲካዊ ሳታየር ባራቀቁባት፣ ሄሮዶቱስ የፃለ

ጠጠራዊ ለና ሌሎች

ምን ታሪክ ባዘጋጃባት፤ እኔ ሐሜር ግጥምን ከአፈ ታሪክ ጋር እዘምደው ቅኔ በተመሩባት የአቴና ከተማ እምብርት ላይ እገኛለሁ።

ፀሐይ አቴናን በከበቧት ተራሮች ጀርባ መውረድ ስትጀምር፤ ወይን ጠጅ የመሰለ ጨረሯን ከሳጮኒክ የባሕር ሰላጤ አንሥታ በሩቅ እስከሚገኘው የፔሎፖኒዝ ሦስት መዓዝናዊ ክፍታ ድረስ ስትለቅቀው፤ ለከተማዋ ሐምራዊ ዘውድ ትደፋላታለች። ያን ጊዜ ታድያ ከተማዋን ከአይዮስ ጊዮርጊስ ተራራ ላይ ሆኖ ለተመለከታት፤ እነዚያ ሁሉ አማልክት አቴናን ዙፋናቸው አድርገው ለምን እንደመረጧት የሚተርከውን የግሪክ አፈ ታሪክ ለመቀበል ይዳዳዋል።

ከተማዋን ጎብኝቶ ለመጨረስ እንድ ወር እንኳን መብቃቱን እጠራጠራለሁ። ታሪክ፣ ቅርስ፣ አፈ ታሪክ፣ እና መልክዐ ምድር ተግባብተው በሠሯት በዚህች ከተማ የማይታይ ነገር የለም። የታላላቆቹ ፈላስፎች የማስተማርያ ቦታ የነበረው «አካ ዳሚያ» ይሄው ከፊት ለፊቱ ተዘርግቷል። እዚያ ማዶ ደግሞ አቴናውያን በማራቶን ጦርነት በፋርሶች ላይ የተቀዳጁትን ድል ለማብሰር የመጣው መልእክተኛ ድሉን ካበሠረ በኋላ ያረፈበት ቦታ ይታያል።

እኔ ግን ከተማዋን በአራቱም መዓዝን ካየሁባት ከ**ሌሪያስ ጊዮርጊስ** ተራራ ልውረድና አስደናቂ ወደ ሆነውና በአቴና እም

መጠሪቅ እና ሌሎች

ብርት ወደሚገኘው **አክሮፖሊስ** ልውሰዳችሁ። እርሱን ስትገኙ የሦስት ሺ ዘመን ታሪክ እንዳያችሁ ቁጠሩት።

በአቴና እምብርት የተገነባው አክሮፖሊስ የኢቴናውያን የሥነ-ጥበብ፣ የኪነ ጥበብ እና የእምነት ማዕከል ነው። 156 ሜትር ከባሕር ጠለል በላይ ከፍ ብሎ 300 ሜትር በ150 ሜትር ስፋት ባለው ተራራ ላይ የተቆረቆረው አክሮፖሊስ መላውን ከተማዋን እና የባሕሩን ጠረፍ ወለል አድርጎ የሚያሳይ ስትራቴጂያዊ ቦታ ነው።

ተራራው መስቀለኛ ካለመሆኑ በቀር የግሼንን ተራራ ይመስላል። መግቢያውም እንደ ግሼን ተራራ አንድ እና ያውም ከላይ እስከ ታች በተደረደሩ ደረጃዎች የተነጠፈ ነው። ተራራው ላይ ብቅ ሲሉ ፊት ለፊት «**የሌላ በሮ**» የተሰኘውን ቅስት ያገኛሉ። ስሙን ያገኘው በአካባቢው በ1852 ዓም ጥናታዊ ቁፋሮ ካደረገው ፈረንሳዊ ተመራማሪ ከጂርክስት ቤቱ ነው። በስተ ቀኝ በኩል ያለው ሠገነት በኋላ ዘመን እንደገና የተገነባ ሲሆን ለትኬት መቆጣጠርያነት ያገለግላል። የቤሉ በር ወደ አክሮፖሊስ ያስገቡ ከነበሩት ሁለት ጥንታዊያን በሮች አንዱ ነበረ።

ወደ ውስጥ ለለፍ ስትሉ የፍቅር እምላክ የሆነችው የለፍ ዳይት ቤተ መቅደስን ፍራሽ ታገኙታላችሁ። ለፍርዳይትን እይታችሁ ወደ ቀኝ ስትሻገሩ አስደናቂውንና «**ፐሮፒሊያ**»

ጠቅላይ ልማት

የተሰኘውን ጥንታዊ ቤተ መቅደስ ታያላችሁ። ከክርስቶስ ልደት በፊት ከ437 እስከ 432 ባለው ጊዜ የተገነባው ፕሮፒ ሊያ ሚኒስቴር የተባለው የእቴጌና እርኩቴክት የአእምሮ ጥበብ ከፔንተሊክ እብን በረድ እና ከኤሊውዚያን ድንጋዮች ጋር ተዋሕደው የገነቡት ነው።

እራት ማዕዘናዊ የሆነውን እና ስድስት ስድስት ዶሪክ ዓምዶች በውስጥ እና በውጭ ደግፈው የያዙትን ይህንን ቤተ መቅደስ ለመገንባት 2012 የዚያን ዘመን ገንዘብ ፈጅቷል። ዓምዶቹ 29 ሜትር ከፍታ እና 5 ሜትር ዲያሜትር ስፋት አላቸው። ጣራው ከእብን በረድ ድንጋይ የተገነባ ነው።

እስቲ ወደፊት እንሂድና በእቴጌና ከቀሩት የታሪክ ቅርሶች ውስጥ አስደናቂ የተባለውን ፓርቲኖን እንጎብኘው። የውስጥ ቅርሳ ቅርሶቹ በሎርድ ኢርሊን አማካኝነት ተዘርፎ ወደ እን ግሊዝ ቢወሰድበትም የሕንፃ ጥበቡ ግን ዛሬም በተገነባበት ቦታ ይታያል። የጥበብ አምላክ ለሆነችው **ሊድግጂ ለፊና** መቅደስ ሆኖ የተሠራው ይህ ሕንፃ በታወቁት የእቴጌና እርኩቴክቶች በኢክቲየስ፣ በካሊክራተስ እና በካርፒዮን ታስቦ በመሐንዲስ በአሎምፒያን ፐርኪለስ ሞያ የታነፀ ነው።

በ438 ቅድመ ልደተ ክርስቶስ ሥራው የተጠናቀቀው ፓር ቲኖን 1000 ታለንት ወይም 6 ሚሊዮን ድራክማ /የዚያ ዘመን ገንዘቦች/ ፈጅቷል። 228 ሜትር ርዝመት፣ 101 ሜትር

ጠጠሮች እና ሌሎች

ሰፋት እና 66 ጫማ ከፍታ ያለው ይህ አራት መዓዘናዊ ቤተ መቅደስ የተገነባው ከእብን በረድ ነው። ጠጋ ብላችሁ እብን በረዱን ስታዩት እስፖንጅ ይመስላል። ብዙ ሰው በእብን በረዱ ዓይነት እየተደነቀ በእጁ ስለሚነካው አሁን እነሱን መንካት ተከልክሏል። ከመሠረት 6 ጫማ ከአንድ ተኩል አንች፣ ጣራ ላይ ሲደርሱ ደግሞ እስከ 34 ጫማ የሚደርስ ዲያሜትር ሰፋት ባላቸው በ46 ዓምዶች ተከብሏል።

ቤተ መቅደሱ በሁለት ክፍሎች የተከፈለ ሲሆን አነስተኛው ክፍል የጥበብ አምላኪ የአቴና ምስል የሚቀመጥበትና ካህናቱ መሥዋዕቱን የሚያቀርቡበት ቦታ ነው። ሰፊው ቦታ ደግሞ ሕዝቡ ይሰበሰብበታል።

ከፓርቴናን በስተ ግራ ራቅ ብሎ በአቴናውያን ዘንድ እጅግ የተቀደሰ ሥፍራ ይባል የነበረው **አሬክቲየም** ቆሟል። ይህ የሦስት አብያተ መቅደስ ቅምር የሆነ ሥፍራ የመጀመርያው መቅደስ የአቴና ፖሊያ፣ ሁለተኛው የአሬክቲየስ፣ ሦስተኛው ደግሞ የፓንድሮስስ ነው። በፊት ለፊት በኩል ያለውን የጣራውን ክፍል ሰድስት የሴት ሐውልቶች ተሸክመውታል።

እርሱን እንሰፍና ወደ ውስጥ እንዝለቅ። የሮም እና የአውግስጦስን መቅደስ፣ የአቴናን መሠዊያ፣ የዜውስ ፖሊዮስን መቅደስ እዚህም እዚያም ፈራርሶ እናገኘዋለን። የዓምዶቹ ግዝፈት፣ መሬት ላይ ወዳድቀው የምታዩዋቸው የጥንት ጣራዎች እቀራ

መጠሪቹ እና ልሎች

ሪያ፤ ከድንጋይ እና ከእብዩ በረድ የተገነቡት መሠረቶች እክሮ ፖሊስን የጥበብ መኖሪያ አድርገውታል። ይህንን ጥበብ ለማድረግ ከመላው ዓለም የጎረፈው ቱሪስት ለፎቶ ሲሻማ ማየት በራሱ ደግሞ ሌላ የቱሪስት መስራቢ ነው።

ጊዜ የለንምና እክሮፖሊስን እንልቀቀው። ለቅቀንም በገጣንበት በኩል በስተ ግራ ወርደን ከእክሮፖሊስ ተራራ ወደ ሰሜን እና ቅና። እዚያ አንድ ዐለታማ ጉብታ እናገኛለን። **ለርዮስፋዝ** ይባላል። ከሁለት ሺ ዓመታት በፊት የግሪክ ምዕራን እዚያ ቦታ እየተሰበሰቡ በልዩ ልዩ ጉዳዮች ላይ ይመክሩ ነበር። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በ54 ዓም አቴና ገብቶ የመጀመርያውን ስብከት ያካሄደው በዚህ ኮረብታ ላይ ነበር።

እሁንም እንወረድ። ከእክሮፖሊስ ፊት ለፊት መጥተን ወደ ደቡብ አቅጣጫ እናምራ። በዚያ የግሪክ የኪነ ጥበብ ባለሞያዎች ለዛሬው ፊልም እና ድራማ መሠረት የጣሉበትን አምፊቴያትር እናገኛለን። የዲዩናስዮስ መቅደስ እና ቴአትር። ከክርስቶስ ልደት በፊት በ5ኛው መካከ የተገነባው ይህ አምፊቴአትር አንድን ጉብታ ተንተርሶ የተገነባና ጉብታው እየተጎረደ መቀመጫዎች የተሠሩለት ነው። 13000 ተመልካች የሚይዙ 67 መሥመሮች ያሉት መቀመጫ በጉብታው ላይ በድንጋይ ተነጥቷል። የተውኔት ማሳያው መድረክ መሬት ላይ ተነጥፎ ከላይ ወደ ታች የሚታይ ነው።

መጠሪቱ እና ሌሎች

ከተመልካቹ መቀመጫ ፊት ለፊት እና ከመድረኩ ጀርባ ላይ የኖስቱን መቅደስ ሊቀ ካህናት እና ለተውኔት ገምጋሚ ምሁራን የተዘጋጀ ልዩ መቀመጫ አለ። አሁንም ድረስ የልዩ መቀመጫው አብዛኛው ክፍል ሳይፈራርስ ይታያል። የግማሽ ክፍል ቅርጽ ያለው መድረክ በእብን በረድ የተነጠፈ ሲሆን በግራ ቀለማት አገጧል።

የዲዮናስቶስ ዓመታዊ በዓል ሲከበር የአቴና ሕዝብ እዚህ ቦታ ተሰብስቦ ነበር የአስቂለስን፣ የሶፎቅለስን እና የኤውሪፒድስን ትራጂዲያዊ ተውኔቶች፣ የአሪስቶፓላስን እና የሜናድራስን ኮሚዲያዊ ድራማዎች ይኮመኩም የነበረው።

አሁንም ከአክሮፖሊስ በስተ ጀርባ በእግር ጉዟችን እንቀጥላለን። የአቴና ፀሐይ እናት አናታችንን ማለት ጀምራለች። ሙቀት እንደኛ ላለ ልብስ ለሚለብስ ሰው የሚቀመስ አይደለም። ፈረንጆች እንደሆነ መለመላቸውን ሊቀሩ ጥቂት ነው የቀራቸው። እንዲህ ሆነው ሲሄዱ የሀገሬ ሰው ቢያያቸው ሁለት ሰባት ያህል ፈልጋቸዋል ብሎ ጻድቃኔ እንደሚወስዳቸው አልጠራጠርም። እነሆ እንዙር። ወደ **ድሮክ ለገረብ ተለትሮ**።

በ161 ቅድመ ልደተ ክርስቶስ ታዋቂው የአቴና የገግሮ አዋቂ እና ፈላስፋ ሄሮድስ እንቲቀስ ለሚሰቀ ለሪሊስ መታሰቢያ የገነባው ይህ ቲላትር ግማሽ ከብ ቅርጽ ኖሮት መድረኩ በግማሽ ከብ መጨረሻ ላይ ይገኛል። ከመድረኩ ጀርባ

ጠቅላላ ልዩ ልሎች

ለገምጋሚ ምሁራን እና ለከቡራን ተመልካቾች ሠገነት ተገኝ ብቷል። መድረኩ 35.4 ሜትር ርዝመት፣ 1.1 ሜትር ሰፋት እና 6 ሜትር ከፍታ አለው። 5000 ተመልካቾች ይይዝ ዘንድ የተሠራው መቀመጫ በድንጋይ ተነጥቷል። በዚህ ቦታ በጥንቷ ግሪክ ድራማዎች እና ኮንሰርቶች ይቀርቡ ነበር። ዛሬም አቴ ናውያን ቦታውን መልሰው ጠግነው ለዘመናዊው ሥነ ጥበብ ይጠቀሙበታል።

ወደፊት ቀጠልን። በአክሮፖሊስ ጀርባ ዞርንና ወደ ምሥራቅ መጣን። አሁን የአቴናውያንን የጥንት የገበያ ሥፍራ እናገኘዋለን። እነርሱ «አጎራ» ይሉታል። በግሪክ ቋንቋ «መስባሰቢያ» ማለት ነው። ሰቆች፣ አብያተ መቅደስ፣ ምክር ቤት፣ መቃብር፣ ምግብ ቤቶች፣ አዳራሾች፣ ምን የሌሉት ነገር ነበር። 500 የአቴና ሴናተሮች እዚያ ነበር የሚመክሩት። የጠፈው ዝያ እዚያ ነበር። አዋጅ እና መመሪያ እዚያ ተነብዖ እዚያ ነበር የሚለጠፈው። የሜትሩን ቤተ መቅደስ እዚያ ተገንብቷል። ለጦርነት አምላክ ለአፌስ እና ለአፖሎ እዚያ መቅደስ ነበራቸው። ሌሎች አሥራ ሁለት አማልክትም በአንድነት መቅደስ ተሠርቶላቸዋል። ዛሬ የአጎራ ሙዝየም የሆነው አዳራሽ 21 ሰቆች በመደዳ የነበሩበት የገበያ ሥፍራ ነበር።

ከጥንት ጀምሮ በኢትዮጵያውያን ዘንድ ታዋቂ የሆነው ግሪክ ዊው ፈላስፋ ዲዮጋን በጠራራ ፀሐይ መብራት እያበራ ሰው

መጠራጠር ለፍ ሌሎች

ፍልጋ የሚረዱት እዚህ የገበያ ሥፍራ ነበር። «ምንው በጠራጠሩ
 ወሐይ መብራት ታበራለህ?» ቢሉት «ሰው ፈልጎ ነው» ነው።
 አለ። «ምንው እኛ ሁላችንን ሰዎች አይደለንም ወይ» ብለው
 ጨምረው ሲጠይቁት ደግሞ «ሰው ሆኖ የተፈጠረ ሳይሆን
 ከልቡ ሰው የሆነውን ነው የምፈልገው» አለ ይባላል።

ወሐይዋ እየከረረች ነውና ጉዞአችንን ብንቀጥል ይሻላል። ፊት
 ለፊታችን ወደምናገኘው **ለጎራዋስ ከሉዋስ** ኮረብታ እንወጣለን
 በዚያም የጥበበ እድ ሞያተኞች እምላክ የሆነውን የሄጋሪ
አለጋ መቅደስ እናያለን። 34 አዕማድ ጣራውን ተሽከመው የጎ
 ዙት ይህ መቅደስ ቅድመ ልደተ ክርስቶስ በ5ኛው መካከል የጎ
 ገነባ ነው። ሃምረቹ በዘመናት ብዛት ካጋጠማቸው እርጅና
 በቀር ውበታቸው እንዳለ ነው። ወደ ላይ ቀና ብለው ሲያዩ
 ቸው ከግዝፈታቸው የተነሣ በሰው ላይ ሊወድቁ ይዘመሙ
 ይመስላል። ጣራው እንደ ሌሎቹ ሁሉ አጠኝ በረድ የተደ
 ፋበት ነው።

እኔን የሚገርመኝ በዚያ ዘመን በምን ቴክኖሎጂ ይህንን ሊዩ
 ይን ወሩት? እንዴትስ ከቦታው አንጉዘው እዚህ አመውት?
 እንዴትስ አቆሙት? ጥርብ ጥርብ የሚያህለውን አጠኝ በረድ
 እንዴት አድርገው ጣራ ላይ ሰቀሉት? የሚሉት ነገሮችን ጠቅ
 ጠቅ ገዜ ነው። ያንን የሚያህል ግዙፍ መቅደስ ድንጋይ በፍ
 ንጋይ አድርጎ መገንባት፣ መጀመርያ መታሰብ።

በእውነትም በር በኩል አልፈን ከተንታዊው የእኩና የገበያ ሥፍራ በስተ ምሥራቅ በኩል ብት አልን። እዚያም ከዘርሰቱስ ልደት በኋላ በመጀመርያው መክከል የተገነባውን የሮማውያንን የገበያ ሥፍራ እናያለን። ንጉሥ አውግስጦስ ያስገነባው ይህ የገበያ ሥፍራ በውስጡ የንፋስን አቅጣጫ ለማመልከት የተሠራ «የንፋስ ግንብ» የተሰኘ የእኩነትን ቅርጽ ያለው ሠገነት ይገኛል። ከሶርያ ቂሮስ በመጣው አስተረጎሙ በአድራጊቶስ የተሠራው ይህ ሠገነት ለሚትሮሎጂያዊ መረጃ ማሰባሰቢያ እና ለሰዓት መቁጠር እንዲውል የተሠራ ነበር። በጣራው ላይ የተተከለው የመዳብ ቀስት የንፋስን አቅጣጫ ያመለክታል።

በስምንት አቅጣጫዎች የሚገኙት ምልክቶች ሰሜን፣ ደቡብ ምዕራብ፣ ምሥራቅ፣ ሰሜን ምሥራቅ፣ ደቡብ ምሥራቅ፣ ደቡብ ምዕራብ፣ ሰሜን ምዕራብ የተሰኙትን ስምንቱን የንፋስ አቅጣጫዎች እንዲያመለክቱ የታሰቡ ናቸው። በግንቡ ዙርያ በብረት ተሠርቶ ምልክት የተደረገበት ንጣፍ በፀሐይ ጊዜ ሰዓቱን ያሳያል። ፀሐይ በማትወጣ ጊዜ ደግሞ በሠነቱ ውስጥ ያለው የውኃ ሰዓት ጥቅም ላይ ይውላል።

በሐድርያን በር በኩል እንዝለቅና ወደ ግሪክ አማልክት ንጉሥ ወደ ዜውስ ቤተ መቅደስ እንገሥግሥ። 18 ሜትር ከፍታ፣ 13 ሜትር ስፋት እና 2.30 ሜትር ውፍረት ባለው የሐድር

ጠባቂ ልዩ ልሉፅ

ያን ትስት ስትገቡ ዜውስ የሰውን ልጅ ፈጠረበት የሚባለውን
 ቦታ ታገኙታላችሁ። እንደ ግሪክ ሚቶሎጂ ከሆነ አሁን የቅዱስ
 ክብት ቦታ ሰው ሆኔ የተፈጠርኩበት ቦታ ነው። ከክርስቶስ
 ልደት በፊት በ6ኛው መባባስ መሠረቱ ተጥሎ በ2ኛው መባባስ
 ከክርስቶስ ልደት በኋላ በንጉሥ ሐድርያን አማካኝነት የተገነባ
 ናቀቀው የዜውስ ቤተ መቅደስ 250 ሜትር ርዝመት እና
 130 ሜትር ስፋት አለው። ከነበሩት 108 አዕማድ መካከል
 ዛሬ 16ቱ ብቻ ቆመው ይታያሉ።

ብያችኋለሁኩ። አቴናን በጥቂት ቀናት ኅብኝቶ መጨረስ አይ
 ቻልም። የመገዛዎቹን፣ የሐውልቶቹን እና የታሪካዊ ቦታዎ
 ቹን ብዛት ባለቤቶቹ ይቁጠሩት። አሁን ፀሐዩንም መቋቋም
 አልቻልንም። አቴናን ለጊዜው እዚህ ላይ እንሰናበታት። በቀ
 ጣዩ ሰኞ ከተማዋን ለቅቀን በታሪካዊው የኢጅያን ባሕር ላይ
 ለሰድስት ሰዓታት ያህል በመርከብ እንጓዛለን። የሐንስ ራሳ
 ዩን ወጽዮበት ወደ ፍጥሞ ደሴት። ረቡዕ ደግሞ ወደ ቆርን
 ቶስ ከተማ። እግረ መንገዳችንንም ወደ ማራቶን ሜዳ። ቸሪ
 እንሰንብትና አብረን ብዙ እናያለን። **ለጠባቂ ልዩ ልሉፅ**
 ግሪክ

ግማሽ ነው መሉ?

«እኔህ ሀገር እንደ መጣሁ የመጀመርያ ሥራዬ እንዲት የሰማን ዓመት ግሪካዊት ባልቴትን መከባከብ ነበር። ሴትየዋ እንዲት ልጅ አለቻት። በኛ ሀገር «ልትሞት እንደ ሐሙስ የቀራት» የምትባል ዓይነት ናት። ምግብ መመገብ፣ አልጋዋን ማንጠፍ፣ ገላዋን ማጠብ፣ መጸዳጃ ቤት መውሰድ እና ማስተኛት ሥራዬ ነው።

ታዲያ መጀመርያ ቀን ሰገባ ልጆች እንዳንድ የግሪክ ቃላትን በወረቀት ጽፈው ሰጥተውኝ ነበር። እንደ ትእዛዝ ስታዘዝ ወረቀቱን አውጥቼ ማየት ነበረብኝ። እንደ ቀን ታዲያ ልጅቴ «ያያውን አምጭልኝ» አለችኝ። ወረቀቱን ሳይው ያያ ማለት ባልቴት ማለት ነው። ግራ ገባኝና ዝም አልኩ። ልጅቷ ያለችው ሁለተኛ ፎቅ ላይ ስለሆነ እንዴት አድርጌ እዚያ ድረስ ባልቴቷን እውስጥሁ ብዬ አስብኩ። አሁንም በድጋሜ በግሪክኛ «ያያውን አምጭልኝ ጠረጴዛ ላይ አለልሽ አለችኝ። እኔ ደግሞ ባልቴቷን ጠረጴዛ ላይ አድርገሽ አምጫት ያለች ስለመሰለኝ ይበልጥ ግራ ተጋባሁ።

ለሦስተኛ ጊዜ እየጮኸች «ጠረጴዛው ላይ ያለውን ያያ ለምን አታመጭውም» አለችኝ። እኔ ደግሞ ጠረጴዛ እና ባልቴት

የሚሉትን ታላት ብቻ ነው ወረቀቱ ላይ ያገኘኋቸው። ምንም ማድረግ ስላልቻልኩ ባልቴቷን ጠረጴዛ ላይ አድርጌ ሰውነቱን እየተንቋቋ ወደ ሁለተኛ ፎቅ ይገባቸው ወጣሁ። የሚስተር ቢን ራልም የምሠራ ነበር የምመስለው። ባልቴቷ ታቃባታለች። እኔም እያረፍኩ እየተነሳኩ የመኝታ ቤቱን ያለችበትን በር ከፍቼ ስገባ ልጅቷ በድንጋጤ ወለሉ ላይ ተዘረረች።

ለካስ በግሪክ «ያያ» ማለት ባልቴት ብቻ አይደለም። ከአነጋገሩ ላይ ትንሽ ለወጥ ቢልም መነጽር ማለትም ይሆናል። ልጅቱ መነጽራን ከጠረጴዛው ላይ አንሥተሽ እምላክ ማለቷ ነበር ለካ። አወይ አለማወቅ።

«አንድ ጊዜ ደግሞ ሌላ ሰው ቤት ተቀጥሮ ሰሠራ ሰውዬው ብዙ ወፎች ነበሩት። ለወፎቹ ልዩ ፍቅር አለው። እናም ወፎቹን መመገብ እና ቢታቸውን ማጽዳት እንዲሁ ሥራዬ ነበር። አንድ ቀን ምን እንዳቀበጠኝ አላውቅም የወፎቹን ቤት ከፊት ኩት። ወዲያውኑ እንዲ ወፍ በርራ ዛፍ ላይ ወጣች። ዕጢዬ ዱብ ነው ያለው።

ወፏ የምትሰማኝ ይመስል እስኪበቃኝ ለመንኳት። «ባንቺ ምስ ንያት ሥራዬን ከማጣ በናትሽ ተመልሰሽ ግቢ። በኪዳነ ምሕረት ይገዢሃለሁ። ሌላ ጊዜ አይለምደኝም» እያልኩ እለምናት ጀመር። ይባስ ብላ በረራ ጎረቤት ግቢ ውስጥ ገባች። እህል ውኃዬ አለቀ ብዬ ምርር እያልኩ ባለቅስ ሰማችኝ መሰል ተመ

ልሳ መጥታ ጎጆሞ ውስጥ ገባች። ይኼውልህ የኛ ሕይወት እንደዚህ ነው።»

እነዚህን ታሪኮች የነገራችኝ ከኢትዮጵያ ወደ ቤይሩት፣ ከቤይሩት ወደ ቱርክ፣ ከቱርክ ደግሞ ወደ ግሪክ የገባች እንዲት እኅት ናት።

ከአዲስ አበባ ቤይሩት በመኪና ወይም ከአዲስ አበባ ቱርክ በአውሮፕላን ትገባላችሁ። ከአዲስ አበባ በቱርክ በኩል እድርጎ ግሪክ ለመግባት ከሰባት እስከ አሥር ሺ ዩሮ ወይም በኢትዮጵያ ብር ከ130 እስከ 180 ሺ ብር ድረስ ያስከፍላል። ያለበ ለዚያም ደግሞ በዐረብ ሀገሮች ተቀጥሮ እንደሚሠራ ማንኛውም ሠራተኛ ቤይሩት ትገቡና ለጥቂት ዓመታት ሠርታችሁና ገንዘብ አጠራቅማችሁ ወደ ቱርክ ትሻገራላችሁ። እርሱም ቢሆን ግሪክ እስክትደርሱ ከ3000 እስከ 5000 ዩሮ ያስፈገዋል።

ቱርክ ከገባችሁ በኋላ አሸጋጋሪዎች አሉ። የፖሊስ ኃይል የማይበረታበትን ሌሊት ጠብቀው ወደ ጥንቷ ሰርምኔስ ወይም ወደ ዛሬዋ ኢዝሚር ወደብ ያመጧችኋል። ከዚያ በኋላ ያለው ጉዞ እንደ ዕድላችሁ ነው። በቱርክት ማጓጓዣ ጀልባ ወይም ደግሞ በአየር በሚነፋ የላስቲክ ጀልባ ልትሳፈሩ ትችላላችሁ።

በቱርክት ጀልባ የምትሳፈሩ ከሆነ ራሱን የቻለ ካፒቴን አለው። እንደምንም ደብቆ በደረቁ ሌሊት ግሪክ የባሕር ዳርቻ

መጠራጠር ለና ሌሎች

ያደርሳችኋል። የግሪክ ጠረፍ ጠባቂዎች የሚደርሱባችሁ ከዞን በግድ ያወርዳችሁና ባሕር ላይ ይጥላችኋል። ከዚያ በኋላ በላብ ሳችሁት የመንላፈፊያ ትጥቅ ተጠቅማችሁ ሕይወታችሁን ማትረፍ ነው። የመርከቡ ነጅ እንዳይያዝ እየበረረ ወደ ቱርክ ግዛት ይገባል።

ከባዱ ነገር በአየር በምትነፋው በላብቲክ ጀልባ ከመጣችሁ ነው። ከመካከላችሁ አንዱን ሥልጠና ይሰጡትና አቅጣጫውን አሳይተው ይሸጁችኋል። ደግነቱ የባሕሩ መንገድ ቢበዛ ለሦስት ሰዓት ያህል የሚቆይ ነው። ጭንቀቱ ግን የአንድ ዓመት ያህል። መንገድ ሲጠፋችሁ የምትደውሉበት ስልክ ይሰጧችኋል። ከዚያ ታሪክ ሶዳ የጣለበት ሰደተኛ ሾፌር የላብቲክ ጀልባውን እየነዳ መጓዝ ነው። ጉዞው የሚደረገው ሌሊት ነው። መንገድ ከተሳሳታችሁ ወዳሳፈሯችሁ ሰዎች ትደውሉና በስልክ ይመሯችኋል።

በድንገት የግሪክ የጠረፍ ጠባቂ ወታደሮችን ካያችሁ ያላችሁ አማራጭ ሁለት ነው። ወይ ወደ ቱርክ መመለስ ያለበለዚያም ደግሞ ባላችሁበት መጠበቅ። ገንዘቡን ከስከሶ ከቱርክ የወጣ ሰደተኛ በምንም መንገድ መመለስን አይመርጠውም። እዚያው ቆማችሁ ከጠበቃችሁ ደግሞ በመጣችሁበት ጀልባ ይመልሷችኋል። እናም ያለው አማራጭ አንድ ብቻ ይሆናል። የተሳፈሩ ችሁበትን በአየር የተሞላ የላብቲክ ጀልባ ማስተንፈስ።

መጠራቻ እና ሌሎች

ከዚያ በመንሳፈራያ ትጥት ባሕሩ ላይ ትዋሃላችሁ። ወታደሮቹ የሚመልሱበት መርከብ ስለማያገኙ ወደ ግሪክ መሬት ያመጧችኋል።

ኢትዮጵያውያን በሊቢያ ሲከርሙ የሚያጋጥማቸውን ያህል ትግር ቱርክ ውስጥ እንደማያጋጥማቸው ስደተኞች ይናገራሉ። ሕዝቡ ለስደተኞች ያዘናል። ፖሊሶችም ቢሆኑ የባሰ ሃገር እጋጥሟቸው ካልሆነ በቀር ስደተኞችን አያንገላቱም። የባሕሩ ላይ ጉዞ ግን ለሰዓታት ያህልም ቢሆን አስጨናቂ ነው።

ነጻጅ አልቆባቸው በባሕሩ ላይ ተንሳፍፈው የቀሩ። በዚህም ምክንያት በምግብ እና በውኃ እጦት እዚያው የሞቱ አሉ። ጀልባዋ መንገድ ላይ ፈንድታ የያዘቻቸው ስደተኞች ሁሉም የሰመጡበት አጋጣሚ አለ። መንገድ ላይ ሞተር ሊበላሽ ይችላል። እንዲያውም እኛ ከመምጣታችን ጥቂት ቀደመ ብሎ ሠላሳ ስደተኞችን የያዘች ጀልባ ሰምጣ ሁሉም የውኃ እራት ሆነው ቀርተዋል።

ከቢይሩት ተነሥተው የሚመጡት ኢትዮጵያውያን እኅቶች ደግሞ ሌላም ፈተና አለባቸው። መንገድ ላይ ገንዘባቸውን ለምግብ፣ ለሆቴል እና ለትራንስፖርት አውለው ይጨርሱትና ይቸገራሉ። በዚህም ምክንያት እንደነ አርሱ በቢይሩት በኩል አድርገው ከሚገቡት ከሱዳናውያን፣ ከባንግላዴሾች እና ከሌሎች አገር ወንዶች ጋር መሳዳኘት የገድ ይላቸዋል። ይህቺ

መጠራጠር እና ሌሎች

በችግር ምክንያት የተጀመረች ጓደኝነት ግሪክ ከተደረሰ በኋላ ለብዙዎቹ የሕይወት ፈተና ትሆናለች።

በዚህ ዓይነቱ ጓደኝነት ውስጥ ያሉ ሴቶች በሀገራቸው ልጆች ዘንድ ይገለጻሉ። ቤተሰቦቻቸው እንዳይሰሙባቸውም ይፈልጋሉ። ለመለያየት ቢፈልጉም የተከፈለላቸውን ገንዘብ እስኪመለሱ ድረስ የወንዶቹን ውሊታ በሰውነታቸው የመክፈል ግዴታ አለባቸው።

በጣልያንም ሆነ በግሪክ በኩል ወደ አውሮፓ ለሚገባ ሰደተኛ አንዱ ፈታኝ ጉዞ ባሕሩን አልፎ ከወጣ በኋላ ከፖሊስ ተደብቶ ጨዋማውን የባሕሩን ጠረፍ ማቋረጥ ነው። በድካም እና በረሃብ ምክንያት የሚሞቱ ብዙ ናቸው። አንድ ልጅ ባሕሩን አልፎ የብስ ሲደርሱ ያጋጠመውን እንዲህ አጫውቶኛል።

«ከባሕር ወጥተን አሸዋማው ደረሰንና በእግራችን መጓዝ ጀመርን። እግራችን ዝጊል። ምግብ አልበላንም። የውኃ ጥመም ሊገድለን ነው። በመካከሉ አንድ ጓደኛችን ደከመ። ትንሽ እልፍ እንዳለም ተዘለፍልፎ ወደቀ። ለጭንቅ ቀን የያዝናትን ውኃ ብንግተውም የሚመለስ አልሆነም። ሰውነቱ ቀዝቅዞ ዓይኖቹ ተከደኑ። ምንም ማድረግ ስላልቻልን እያለቀስን አሸዋውን ቆፈር ቆፈር አድርገን ቀበርነውና የመስቀል ምልክት በእንጨት ሠርተን ጉዟችንን ቀጠልን። ሚስቱ አብራን ነበረች። ንዘኗ ከባድ ነበር። ግን ምን ማድረግ ይቻላል። ሰደት እንዲህ

ጠጠር ለፍ ለሉቅ

ያደርጋል። እንደምንም ብለን ሮማ ገብተን ጥቂት ጊዜ ቆየን። እንድ ተን ጠዋት ከምናደርበት ቤት ጦጥተን በረንዳ ላይ ተቀምጠን እያለን ማመን የማንችለውን ነገር በዓይናችን እየን። ያ የቀበርነው ልጅ እየመጣ ነው። በድንጋጤ ሮሽን ቦላችንም ቆምን። ሕልም ነው ወይስ ምትሐት? ሁላችንም ግራ ገብቶናል። ፊቱ እና እጁ አካባቢ ጠባሳ ይታያል። ሚስቱ በድንጋጤ ራሷን ሳተች።

ለካስ ያ ጓደኛችን አልሞተም ነበር። በሞት እና በሕይወት መካከል ነበር። እኛ ግን ወጣቶች ነን። የሞተ እና ያልሞተ ሰው እንኳን መለየት አንችልም። እንደዚያ ዓይነት ነገርም ገጥሞንም አያውቅም። እርሱን ግን ትረፍ ሲለው ከቀበርነው ከሰ ዓታት በኋላ ነፍስ ይዘራና እጁን ሲያንቀሳቅስ እጁ ከአሸዋው ውስጥ ብቅ ይላል። እንደ ድንገትም የአካባቢው በግ ጠባቂዎች እጁን ያዩትና ደንገጠው ሰው ይጠራሉ። አሸዋውን ሲጠርጉለት ለካስ ነፍሱ አልወጣችም።

ወደ ቤታቸው ወስደው ጨው የበላውን ቁስሉን ያክሙታል። ምግብ ይሰጡታል፤ ገላውን ያጥቡታል። እየቆየ ራሱን አያወቀ ይመጣና ጤንነቱ ይመለሳል። የሆነውን ነገር ሁሉ ያወቀው ያኔ ነበር። ሌሎች ሰደተኞች ሲመጡ ጠብቀው አብረው ላኩት። እኛም አገኘነው። የኢትዮጵያውያን ሰደት በብዙ ታሪክ የተሞላ ነው።

በሕግ እና ሌሎች

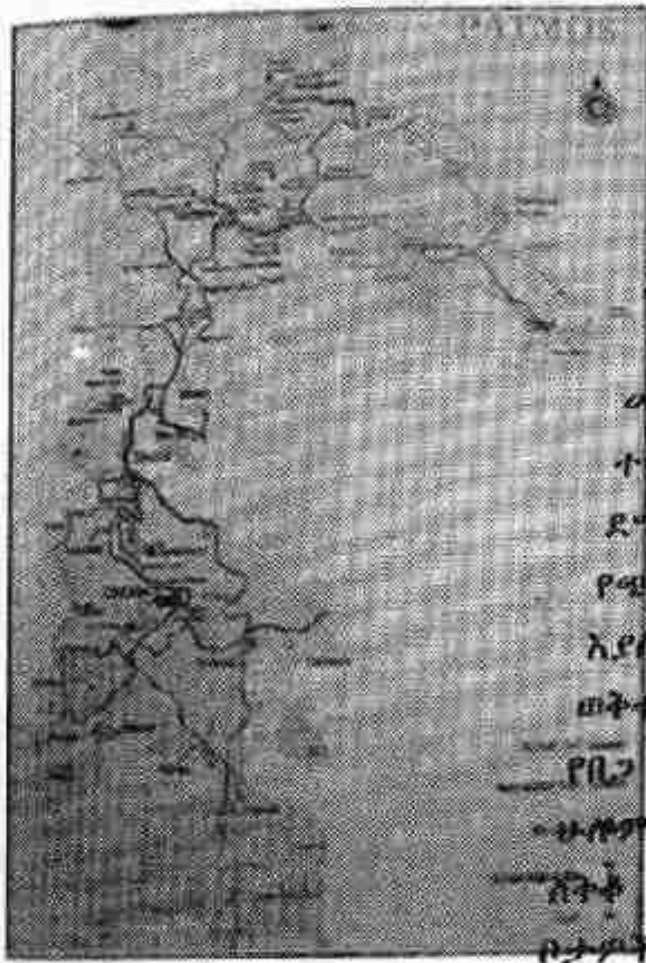
ግሪክ ሰራተኞች ስደተኞች እንጂ ለወንዶች የምትሰማማ አይደለችም። እንዳንዶቹ እንደ ሚሊት ወንዶች ሀገር ቤት በሰራተኞች ላይ የዋሉትን ግፍ የሚከፍሉባት ሀገር ናት። ሚስት ሥራ ውላ ባል ምግብ ሠርቶ የሚጠብቅባት ሀገር። ለወንዶች የሚሆን ሥራ አይገኝም። ሴቶቹ ግን በሰው ቤት ተቀጥረው ደህና ደመወዝ ያገኛሉ።

እናም በአቴና ከተማ «እገሊት እገሌን አገባችው» እንጂ «እገሌ እገሊትን አገባት» ቢባል አትሰሙም። እንዲያውም እንደ ልጅ ሴቶች የቤት እመቤት መሆናቸው ቀርቶ ወንዶች «የቤት አበቤት» የሆኑበት ሀገር ነው ብሎኛል። ለዚያውም ባል የሚመረጠው ቁመናውና ወንዱ ወንድነቱ ታይቶ ብቻ አይደለም፤ ጠባዩ እና የቤት አያያዝ ሞያው ታይቶ ጭምር ነው። ሚስት ሥራ ውላ ስትመጣ አረፍ ምግብ ሠርቶ ቤት ጠርጎ፤ አልጋ እንጥፎ፤ ዕቃ አጥቦ የሚጠብቅ መሆን አለበት።

የአቴና ኢትዮጵያውያን ሴቶች ስለ ባሎቻቸው ሲጠያየቁ ምን እንደሚሉ ታውቃላችሁ? «እንዴት ነው ባልሽ? ግማሽ ነው ሙሉ»? ይላሉ። ግማሽ ማለት «ለሌሊቱ» ብቻ የሚሆን፤ «ሙሉ» ማለት ደግሞ የቀኑንም የንዳ ሥራ መሥራት የሚችል ማለት ነው። የሀገር ቤቶቹስ እንዴት ናቸው?

አቴና፤ ግሪክ

ባለ ራእይዋ ደሴት

ከአቴና ወደ
ፕራዎስ ወደብ
በባቡር ነው
ያመራ ነው። ወደ
እርባ ደቂቃ ያህል
ይወስዳል።
መርከቡ ከላይ
ተሳፋሪዎችን ከሥር
ደግሞ የቤት እና
የጭነት መኪኖችን
እያስገባ ጠበቀን።
ወቅቱ የፈረንጆች
የቤጋ ወቅት በመሆኑ
አካባቢውን
ወደ መዝናኛ
የሚጓዝበት

ነው። የመርከቡ መገቢያ በሰው ተጨናንቋል።

መጠሪቹ እና ሌሎች

ለአሥራ አምስት ደቂቃዎች ያህል መሥመራችንን ይዘን ከተ
ጓዝን በኋላ መርከቡ ውስጥ ገባን። ውስጡ የጊዮርጊስ እና
የቡናን ጨዋታ የሚያስተናግደውን የአዲስ አበባ ስታድዮም
መስሏል። በግራም በቀኝም ከሰው ውጭ ሌላ ነገር አይታይም።

እንደምንም ብለን መቀመጫ ካገኘን በኋላ ወደ መርከቡ ውጪ
ኛው ክፍል ወጣን። ቀዝቀዝ ያለ ነፋስ ስላለው አጅግ ደስ
ይላል። በጥንቱ የዓለም ታሪክ ግሪኮች፣ ሮማውያን፣ ፋርሶች
እና ባቢሎኖችን ሲራወጡበት የኖሩት የኤጅያን ባሕር ፊት
ለፈታችን ተዘርግቷል። በውስጡ ከል የተበጠበጠ ይመስል
መልኩ ጥቁር ነው። ውኃው በነፋሱ ሲነቃነቅ ነው ባሕሩ
የውኃ መልክ የሚይዘው። «እስመ ነፋሳት ሕይወቶሙ ለማ
ያት» ሲል ሊቀ የተናገውን ባሕሩ ራሱ ይተረጉምለታል።

መርከቡ ከምሽቱ አንድ ሰዓት ላይ ተነቃነቀ። እንደ ተነገረን
ወደ ፍጥም ደሴት ለመድረስ 163ቱን ማይልስ ለሰባት ሰዓት
ያህል መጓዝ ይጠበቅብናል። መርከቡ ውኃውን ሲሰነጥቀው
ባሕሩ የሳሙና አረፋ መልክ ይይዝ ጀመር። ግሪክ አያሌ ደሴ
ቶችን ያቀፈች ሀገር በመሆኗ በኤጅያን ባሕር ላይ እዚህም
እዚያም በመብራት የደመቁ ደሴቶቿ የጨለማውን ግርማ ገሥ
ሠውት ይታያሉ። መርከቦቿም በሠገነታቸው ላይ ችቦ የመሰለ
መብራት አብርተው በባሕሩ ላይ ላይ ይተራመሳሉ።

እንደ እንደ ጊዜ ከ41 እስከ 44 ዲግሪ የሚደርሰውን የግሪክ መቀት ለመቋቋም ጉዞውን በሌሊት ማድረጋቸው ተገቢ ነው። ይሄ መቀት ሳይሆን አይቀርም የግሪኮችን የሥራ እና የዕረፍት ባሕል ከሌሎች የአውሮፓ ሀገሮች ባሕል የቀየረው። በግሪኮች ዘንድ ከቀኑ ስድስት ሰዓት እስከ ዘጠኝ ሰዓት በአፈላፊ የታወቀ የዕንቅልፍ ሰዓት ነው። የትኛውም ቢሮ ሰው አያስተናግድም። በተለይ ደግሞ ማክሰኞ እና ኅሙስ ከሰዓት በኋላ ሥራ የለም፤ ዕረፍት ነው። ዓርብ ደግሞ ከሰዓት በኋላ ሰው በከተማ አይገኝም። እኔን የገረመኝ መቼ ሠርተው እንደሚኖሩ ነው። ምናልባትም የአውሮፓውያንን በሙሉ ዕረፍት ግሪኮች ሳያርፉት አይቀሩም።

ወደ መርከቡ የበረንዳ አጥር ተጠግተን አካባቢውን ስንቃኝ ግሪኮች ቀረብ ይሉና አንዳንድ መግለጫ ይሰጡናል። ይሄ ሰውን ለመርዳት ያላቸውን ፍላጎት ወድጄላቸው ነበር። ችግሩ ግን እናውቅም ማለትን ስለማያውቁ አንዳንድ ጊዜ የማያውቁትን ሁሉ ይነግሯችኋል አሉ። በተለይም እንደ ቦታ ጠፍቷችሁ አራት ግሪኮችን ብትጠይቁ እንዱ ወደ ሰሜን፣ ሌላው ወደ ደቡብ ሌላው ደግሞ ወደ ምሥራቅ፣ የቀረው ወደ ምዕራብ ነው የሚያሳዩዋችሁ። ይህንን ጠባይ ያወቁት ኢትዮጵያውያን እንዱን ግሪክ «አዶስ ማሞ» የት ነው ብለው ይጠይቁታል። «የማሞ መንገድ የት ነው?» ማለት ነው። እናውቅም

የሚያውቀው ጀግና በዚህ እና በዚያ አድርጓችሁ ታገኝሃለህ ላችሁ ብሎ መራቸው ይባላል።

እነዚህ ሙሉ በሙሉ ጨልሞ አካባቢውን ጨለማ ወርሶታል። ቅዝቃዜውም እየጨመረ ነው። ቡላችንም ቀስ በቀስ እየገባን ተኝንን።

ፍጥሞ ደሲት መድረሳችን በመርከቡ ጡሩንባ ተበሰረ። ከሌሊቱ ስምንት ሰዓት ሆኗል። እኛም ሶቃችንን ሸክራን ወረድን። የደሴቲቱ ሰዎች በሩ ላይ ተሰብስበው ቆመው ለአልጋ ፈላጊዎች ማስታወቂያ ይናገራሉ። እነዚህም በወረቀት ጽፈው መቆማቸው ነው እንጂ አዲስ አበባ ክፍለ ሀገር አውቆበት ተራ በምሽት የደረሰኩ ነው የመሰለኝ። እንደ አጋጣሚ ሆኖ ከእኛው ጋር ወደ ፍጥሞ ለሥራ የሄደች እንዲት እንት ከአሠራዊ ጋር አገናኘችን። እርሷ እዚህ የመጣችው በጋውን ለአንድ ሆቴል በመሥራት ለማሳለፍ ነው።

ለአሠራዊ በአንድ ድንጋይ ሁለት ወፍ ነው የሆነለት። ልጅቱን እና እኛን በአንድ ሌሊት አገኘ። ለአንድ ክፍል 35 ቶሮ እየከፈልን አልጋውን ተከራየን። እነሆ ሌሊቱ በጽጥታ አለፈ።

ጠዋት ሦስት ሰዓት ላይ ተነሣን። ከዚያም መጀመርያ ሰዓት ወደ ተባለው የደሴቲቱ ዋና የሰዎች መናኸርያ አመራገ። እዚያ ጥቂት ቆየንና በታክሲ ከባሕር ጠለል በላይ 190 ሜትር ከፍ ወደሚለው የተራራው አናት ላይ ወጣን። ተራራው ላይ

ጠጠሮች እና ሌሎች

ስትወጡ ደሴቲቱን በሚገባ ታዩዋታላችሁ። ደሴቲቱ የተዘለለ ሥጋ ትመስላለች። በሸንጧ በኩል አልፋችሁ ርዝመቷን ስትለኩት ወደ 15 ኪሎሜትር ይሆናል።

ደሴቲቱ በጠቅላላው 34 ኪሎ ሜትር ስኩዌር ስፋት ሲኖራት በውስጧ 3000 ያህል ነዋሪዎችን ይዛለች። ደሴቲቱ በሠንሰለታማ ዐለታማ ተራሮች የተሞላች ናት። አብዛኛው ሕዝብ የሚኖረው የመርከቡ ወደብ ባለበት በስካላ አካባቢ ነው። የተራራውን ግርጌ ይዘው የተነጠፉት የመዝናኛ ቤሃቿ ናቸው ከሃይማኖታዊው ቱሪስት ቀጥሎ ፍጥሞ እንድትወደድ ያደረጓት።

በጥንቱ የግሪክ የአማልክት አፈ ታሪክ መሠረት ዜውስ የተባለው የአማልክት ንጉሥ ፍጥሞን ፈጥሮ ለልጁ ለአርጤምስ ሰጣት። በአካባቢው የተገኘው የአርጤምስ ምስል ዛሬ በቅዱስ ዮሐንስ ገዳም የአርኬዎሎጂካል ሙዝየም ውስጥ ይገኛል።

የታክሲ ትራንስፖርት በምድረ ግሪክ ከሌሎች የአውሮፓ ሀገሮች በተሻለ ርካሽ ነው። እንዲያውም እንዳንድ ጊዜ አውቶ በሰ ይወደዳል። እኛም ወደ ተራራው ለወሰደን ታክሲ ለአራት ሰው አምስት ዩሮ ብቻ ነበር የከፈልነው። መጀመርያ የተጓዝነው ወደ ቅዱስ ዮሐንስ ታሪካዊ ገዳም ነበር።

በፍጥሞ ደሴት በአራተኛው መቶ ክፍለ ዘመን በዮሐንስ ወልደ ነጎድጓድ ስም እንደ ቤተ ክርስቲያን ታንጾ ነበር። ከአምስተኛው መቶ በኋላ ግን ደሴቲቱ ምን እንደሆነች ሳይታወቅ

ነዋሪዎቹ ተተዋት ሄደዋል። በአፈ ታሪክ እንደሚባለው የባሕር ዘራፊዎች ነዋሪዎቹን በማስቸገራቸው የተነሣ ነው ሕዝቡ እሳባ ቢውን ጥሎ የተሰደደው።

በ1088 ዓም አባ ክርስቶዶሎስ የተባለ አባት ወደ አካባቢው መጥተው ባሬ ድረስ የሚታየውን እና በተራራው አናት ቡርያውን በተመሸገ አጥር የተከበበውን ገዳም መሠረቱ። ገዳሙ እንድ ሺ ዓመታትን ያስቆጠረ ቤተ ክርስቲያን፣ የመነካት መኖርያ እና ሙዝየም አለው። እኔን ያስቀናኝ በሚገባ የተደራጀው ሙዝየም ነው።

የአርኪዎሎጂ መረጃዎችን፣ ጥንታውያን ንዋያት ቅድሳትን እና የወግ ልቃዎችን፣ የብራና መጻሕፍትን እና ልዩ ልዩ መዛግብትን፣ ሥዕሎችን እና መስቀሎችን፣ በድንጋይ ላይ ተሠርተው የነበሩ የዘመኑ የሥነ ጥበብ ውጤቶችን እና የሐውልት ፍርስራሾችን በሚገባ ሠድረውና በግሪክ እና በእንግሊዝኛ ቋንቋ መረጃዎችን ጽፈው አስቀምጠዋቸዋል። ሙዝየሙን ለመጎብኘት ሰድስት ዩሮ ያስከፍላሉ። አቀማመጡን እና የያዛቸውን መረጃዎች ለተመለከተ ክፍያው ያንሰው እንጂ የሚበዛበት አይሆንም።

ምናለ እነ አኩስም እና ላሊበላ፣ እነ ጣና ገዳማት እና እነ ጎንደር ይህንን ባዩ። ያንን ሁሉ ታሪካዊ እና ሃይማኖታዊ ቅርስ ይዘው፣ በአንዲት ጠባብ ልቃ ቤት ከምረው፣ የብል እና የም

መጠራጠር ለፍ ለሉኝ

ስጥ መጠራጠር ከሚያደርጉት እና ታሪክ ከሚያሳጡን፣ እንዲህ እንደ ፍጥረት ወይም ሆለንት ያለ መግቢያም ሠርተው ቢያሳዩን ምናል። እነርሱም ከልመና ይወጡ ነበር። እያልኩ ተቆጠኩ።

ነገሩ እዚህ ያሉ መንኮሳት የዋዛ አይደሉም። ሁሉም ቢያንስ አንድ ዲግሪ በአንድ ትምህርት የያዙ ናቸው። አሁን ገዳሙን የሚያስተዳድሩት አባት እንኳን የመንኮሳት የመጀመሪያ ዲግሪያቸውን አግኝተው ለብዙ ዓመታት ከሠሩ በኋላ ነው። ከተሰሉት ይኒቨርሲቲ እኤአ በ1998 ዓም በዶክትሬት ዲግሪ የተመረቁ ሲሆን በየጊዜው በሚያሳትሟቸው የጥናት ወረቀቶች አማካኝነትም በ2000 ዓም **ሌዲያ** ከተሰኘ የሮማኒያ ይኒቨርሲቲ የክብር ዶክትሬት ተቀብለዋል። እስካሁን ድረስም አምስት መጻሕፍትን ጽፈዋል።

ስለ ደሴቲቱ እና ስለ ገዳሙ ታሪክ የሚገልጡ ፖስት ካርዶች፣ መጻሕፍት፣ ፊልሞች፣ ሥዕሎች እንደ ልባችሁ ታገኛላችሁ። የቅዱስ ዮሐንስ ገዳም ኢትዮጵያ ውስጥ ቢሆን ኖሮ ቪዲዮ ለማንሳት ክልክል ነው የሚል ማስታወቂያ እንጂ የተነሳ ቪዲዮ አታገኙም ነበር።

በገዳሙ ካየኋቸው ነገሮች ሁሉ ልቤን የነካኝ በ15ኛው መካከ ቱርኮች ደሴቲቱን በያዙዋት ጊዜ የቱርኩ ገዥ ገዳሙ እንዳይነካ፣ ወደ ውስጥም መንኮሳቱ ከፈቀዱለት ሰው በቀር ማንም እንዳይገባ፣ ግብርም እንዳይጠየቅ፣ ቅድስናውም ተጠብቆ እን

መጠሪቹ እና ሌሎች

ዲኛር በማለት ያወጀው አዋጅ ነው። ዐዋጁ በሚጠቀሱል ብራና ተጽፎ እና ተፈርሞበት ግድግዳው ላይ ተሰቅሏል። የቱርክ ገዥ ሃይማኖቱ ሙስሊም ነው። ነገር ግን የማላምንበት ነገር ሁሉ አያስፈልገም ላይል ለደሴተ ፍጥም ገዳም ያደረገው ቸርነት እና ያወጀው ዐዋጅ 500 ዓመታትን ተሻግሮ ለዛሬ ትውልድ ትምህርት የሚሰጥ ነው።

የቅዱስ ዮሐንስን ገዳም ጉብኝት አጠናቅቀን ወጣን። በገዳሙ በስተ ጀርባ በኩል ወደ ታች የሚወርድ አውቶብስ አገኝንና ተሳፈርን። እናም በጉጉት ወደምንጠብቀው ቦታ አመራን። ስንደርስ ከ800 ዓመታት በላይ ያስቆጠረ ገዳም ነው ያገኘ ነው። ዙርያው በነጭ ግንብ ታጥሮ ግጥምጥም ያለ ነው። አርባ ሁለቱን ደረጃዎች ወርደን ወደ ውስጥ ስንዘልቅ አንድ ዋሻ አገኝን።

እነሆ ደረስን፤ ቆምንም፤ ቅዱስ ዮሐንስ በ95 ዓም ራእዩን የጻፈበት ዋሻ ውስጥ ገባን። የዋሻው ግድግዳ ጥቁር መልክ አለው። የዋሻው ቁመት ከመካከለኛ የሰው ቁመት ትንሽ ከፍ ያለ ነው። ገባ እንዳላችሁ ወደ ቀኝ ስትዞሩ የሐንስ ራእዩን ያየበትን ቦታ በብረት ፍርግርግ ታጥሮ ታገኙታላችሁ። ከአጠገቡ ራእዩን እያየ ሲነግረው ደቀ መዝሙሩ አብሮኮርስ ራእዩን የጻፈበት አትሮንስ የመሰለ ዐለት ይገኛል።

የሐገሉ ለማሳደግ ለሕዝቡ የሕይወት ቦታ
 ማድረግና ዘቅዘቅ ስታደርጉ ከጸሎት በኋላ ያርፍባችሁ የነበረው
 ሥፍራ ወሳኙን ወደ ውስጥ በመውርስር የተሠራ የእንገት መደ
 ገፊያን ከመሬት ለመነሣት የእጆቹ መደገፊያ የነበረ ከዐለት
 የተፈለፈለ መደገፊያ በብረት ምልክት ተደርጎበት ይታያል።

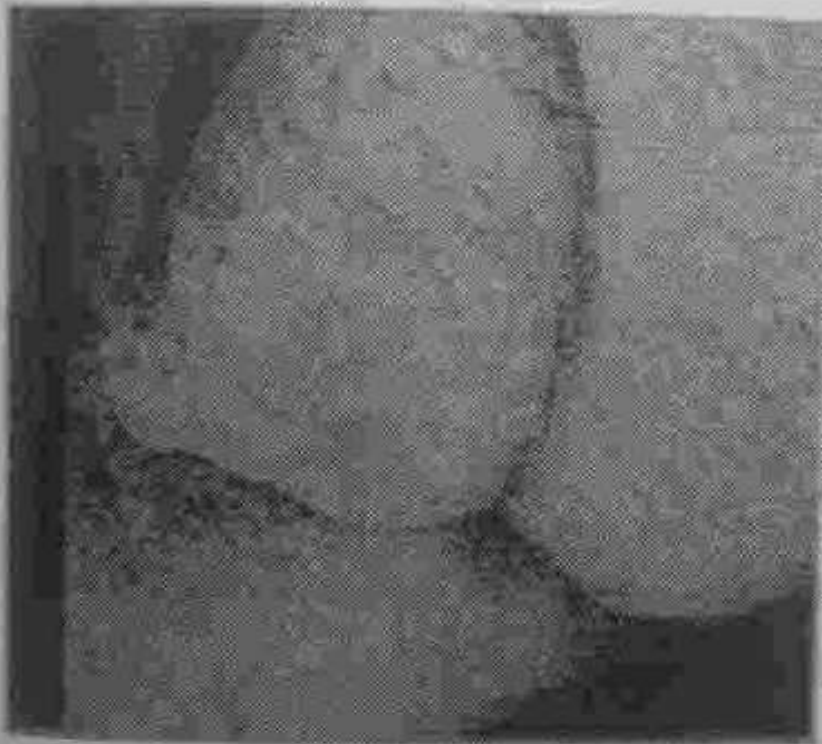
የሐንሰ ሲተኛ አገደ ትራስ ይጠቀምበት የነበረው የታ
ሰነልም ከርስተያኖች እና ተመራማሪዎች ዘንድ ከፍ ያለ ፀቃ
ያለው አስደናቂው የዮሐንስ ራእይ በድምጽ ያሰማው ዘመናዊ መንግ
ሥት የተጻፈው እዚህ ነው። አቡቀለምሲስ ዮሐንስ ከአፈጣ
ከተማ ተይዞ በግዞት ወደዚህ ደሴት በመምጣት ለሁለት ዓመ
ታት መቆየቱን የአካባቢው ድርሰናት ያሳያሉ።

አካባቢው ጸጥ ራዊ ያለ ነው። ድምፅ የማያሳይ ነገር አይሰማ
በትም። የመጡ ጎብኝዎች ሁሉ በጸጥታ ነው በፀታው የግድ
ሙት። ወደ ጂሳ ለ2000 ዘመናት ያህል ትንገራና አብሪቶ
ራእይ ታያላችሁ። እኔም ምናል የኢትዮጵያ ዕጣ ፈገግ ምኒ

መጠራጦች እና ሌሎች

እንደሚሆን ራእይ ባየሁ ብዬ ተመኝቡ። የመጣ እና የሄደ
ሁሉ እንዲህ ትሆናለች እያለ በሌለ ተስፋ ከሚሞላን ቁርጥ
ያለውን የነገ ፅግ ፈንታዋን ዐውቀን በጊዜ ብንገላገል ምናል።
ከዚህ ጥቁር ዐለት በኋላ ሰሌዳ ተጽፎ አንዳች ራእይ ቢታየኝ
ምናል።

ከዋሻው መግቢያ ከላይ ያለው ዐለት ለሦስት ተሰንጥቋል። በዐ
ታው የሚገኙ መዋግብት እንደሚሉት የሐንሰ ራእይን የገለጠ
ለትን ድምፅ ሲሰማ ዘመር ባለ ጊዜ የተሰነጠቀ ነው። የሰነጠ
ቀውም የሰማው ድምፅ ነው ይላሉ።

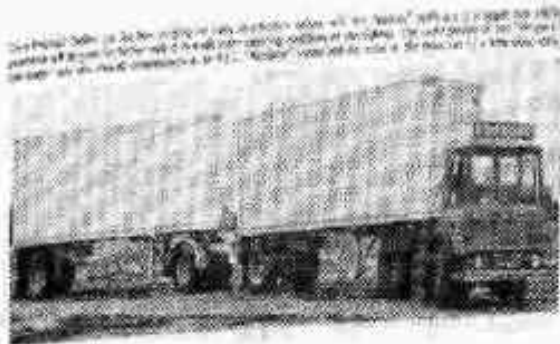

መጠሪቱ ለኛ ሌሎች

ይህንንም ከምንጠራ ሥላሴ ያለ ያገናኘታል።

በዚያ ቦታ ለሁለት በጎታት ያህል ቆየን። ከዚያም ታሪኩን
እና ጸጥታውን ተሰናብተን መግን። ወደ አቴና ለመመለስ የገ
ሽቱን መርከብ መጠበቅ አላብን። ምን ችግር አለው እንደ ሆነ
ራችን የተጠበሰ በቆሎ ከመንገድ ላይ ገዘተን ወደቡ አጠገብ
ቆጥሮ አልን። ደግሞ እዚህ ሀገር ምን የሚባል ነገር የለም።

ተሳቢ

በቀደም ዕለት ነው።
በእንድ ትልቅ አውራ
ጎዳና ላይ እንድ
የጭነት መኪና
ከነተሳቢው ይጓዛል።
እየሄደ ቆየና ድንገት

ቆም አለ። ሾፌሩም ከጋቢናው ወረደና ወደ ተሳቢው አመራ። ሆኖ
ዕቃውን እና ዳሌውን ፈታተሸው። ከሳቢው ጋር የተያያዘበትን
ገመድም አየው። ጎማዎቹን መታ መታ አደረጋቸው። እኔ
የሚያደርገውን እንጂ የሚያስበውን ለማየት አልታደልኩም።

ወደ ጋቢናው ተመለሰና መፍቻ ነገሮች ይዞ ወጣ። እንድ ሌላ
ሰውም ዓይኖቹን እየደባበሰ አብሮት ወረደ። ምናልባት የደከመው
ረዳት ይሆናል ብዬ ጠረጠርኩ። ለሁለት ተጋግዘው ብረቱን ፈቱና
ሳቢውን ከተሳቢው ለዩት። የመሳቢያውን ብረት መሬት አስነከሱና
ተሳቢውን ወደፊት ሳብ አደረጉት። ከአካባቢው ብቅ ብቅ ያሉ ወጣ
ቶች ልምድ ባለው አኳኋን ቀረቡና ለጥቢቃ ሥራ በገንዘብ ተደራ
ደሩ። ተሰማሙ መሰለኝ። ሾፌሩ እና ረዳቱ ጋቢና ውስጥ ገብተው
መኪናውን እያስጓሩ ወሰዱት። ምስኪኑ ተሳቢ ግን በቆመበት ቀረ።

እዩ ተሳቢ፤ አልኩ በልቤ። የራሱ ጭንቅላት የለው፤ ራሱ
 የለው፤ የራሱ ፍሬን የለው፤ የራሱ ጌጅ የለው፤ የራሱ ነጻጅ መኖሩ
 የለው። የራሱ ማርሽ የለው። በሳቢው ላይ ተማምኖ እና ሳቢው
 ተከትሎ በሄደበት ይሄዳል፤ በቆመበት ይቆማል። ከወሰደው ይሄደው
 ከገተረው ይቆማል። አርሱ አቴ ወዴት እንደሚሄድ አይወስነም።
 የሚወስንበት ሌላ ነው። አርሱ አቴ መንገዱን አይመርጥም፤ መንገዱ
 የሚመርጥለት ሌላ ነው። አርሱ አቴ መነሻ እና መድረሻውን አይ
 ወቅም። ሌላው ካስነሣው ይነሣል። ካደረሰው ቦታ ይደርሳል።
 እዩ ተሳቢ።

እኔም ጠጋ ብዬ «አንተ ግን እስከ መቼ በሌላ መኪና ጭንቅላት
 ትመራለህ። ከምትሳብ ለምን ራስህን አትቸልም?» ስል ጠየቅኩት።
 እኔስ መኪና ነኝ፤ ግን እንደ ሀገር ስንት ዘመን ተሰብናል። ግርኬት
 እና ሌኒን ሳቢዎቻችን ሆነው ስንት ጊዜ ሳቡን። የኢትዮጵያን ፅሁፍ
 ፈንታ በማርክሲዝም እና በሌኒኒዝም ካልሆነ በራሱም እንወስንም
 ብለን ስንሳብ፤ ስንሳብ፤ ስንሳብ ኖርን። ጎርቫችብ የሚባል እንደ
 ሰው መጣና የኮሚኒዝምን መኪና የሆነ ቦታ አቆማት። እኛም
 ቆምን። ከዚያ እነርሱ መኪናቸውን አስነሥተው ጠፉን። እኛ ተሳቢ
 ዎቹ ወዴት እንሂድ። ቀድሞም ለመሳብ እንጂ ለመሄድ
 አልተነሣንምና።

ጠጠር እና ሌሎች

አሁንም ያው በሽታ አልለቀቀንም። ከርከራችን እና እመለካከታችን «ሊትዮጵያ የትኛው ደስማማታል፤ ኢትዮጵያዊ የሆነ አስተሳሰብ፤ ርእይ እና መንገድ፤ ነገር ግን የምንፈልገው ቦታ ራሳችንን በራሳችን መርተን የሚያደርስን የቱ ነው?» በሚለው ላይ አይደለም። አንዱ ወደ ምዕራብ ወስዶን ኢትዮጵያን የአሜሪካ መኪና ይላባት ይላል። ሌላው ምሥራቅ ወስዶን ኢትዮጵያን የቻይና መኪና ይላባት ይላል። ሳንሳብ ራሳችን መንዳት አንችልም ወይ?» አለና መለሰልኝ።

«ይህ ችግር ግን የአፍሪካውያን ሁሉ አይደለም ወይ?»

«ነው እንጂ። እምቢ ማለት የሚችሉ የአፍሪካ ሀገሮች በጣም ጥቂት ናቸው። ለዚህ ነው አፍሪካ የአዳዲስ ህሳቦች መሞከርያ የሆነችው። በተለይም ቅኝ የተገዙ ሀገሮች የገዢዎቻቸው ተሳቢዎች ሆነው ቀርተዋል። የትምህርት ሥርዓታቸው፤ የአኗኗር ጠባያቸው፤ የፖለቲካ መርሐላቸው፤ የባንክ ሥርዓታቸው ሁሉ የሚወስነው በሳቢዎቻቸው ነው። የራሳቸውን መንገድ እና ፖሊሲ ቀርፀው ከመጓዝ ይልቅ ሳቢዎቻቸው ወደሚወስዷቸው መጓዝን ይመርጣሉ።»

«ቆይ ግን ይህ ነገር ከስተት ነው እመለካከት ነው?» ስል ጠየቅኩት።

«አንደኔ ከስተት ሳይሆን እመለካከት ነው የሚመስለኝ። እስኪ ወደ ከፍተኛ የትምህርት ተቋማት ብቅ በል። ኢትዮጵያን በተመለከተ

ጠጠሮች እና ሌሎች

የውጭ ሰዎች የሰጡትን ትንታኔ፣ ድምዳሜ እና አቋም ያለ ምንም ጥያቄ እንደ ወረደ ታገኘዋለህ። ሌላው ቀርቶ ኢትዮጵያዊውን የበታ የሰው እና የዕቃ ስም ፈረንጆች በሚጠሩበት አጠራር ሲጠራ ታገዋለህ። እነዚያ የውጭ ሰዎች የሰጡት ትንታኔ እና መደምደሚያ እውነት ይሆን? እኔ ከእነርሱ ይልቅ ለሀገሪቱ አቀርባለሁ? ብሎ መልሶ የሚጠይቅ አታገኝም። የተሳቢነት በሽታ ስላለ ዝም ብሎ በእነዚያ ሰዎች ጭንቅላት ብቻ መመራት ነው። እነርሱ ቲያትሮች ሲቀይሩ ትቀይራለህ፤ እነርሱ አዲስ መጽሐፍ ሲጽፉ ያው አርሱ ጠቅሰህ እንደገና ታስተምራለህ፤ እነርሱ ተሳስተን ነበር ካሉ አንተ ተሳስቼ ነበር ትላለህ። እነርሱ መጻፍ ሲያቆሙም ያንተም የማሰማ ማርያ ኖት እዚያው እንደ ቆመ ይቀራል።»

«እንዲህ ካልከማ እዚህ አየኖረ አሜሪካ ላይ የሚታሰብለት ብዙ አይደል እንዴ?» አልኩት።

«በደንብ አይተከዋል» አለኝ። «የሚለብሱትን፣ የሚበሉትን፣ የሚማሩትን፣ የሚጫሙትን ሁሉ የሚጠብቁት አሜሪካ እና አውሮፓ ከሚገኙ ዘመዶቻቸው ነው። እነርሱ ኢትዮጵያ ተቀምጠው ምንም እያሰቡም። ኢትዮጵያ ውስጥ ከሚዘንብ አሜሪካ ውስጥ ቢዘንብ ደስ ይላቸዋል፤ ኢትዮጵያ ውስጥ ከተፈጠረ ችግር ይልቅ አሜሪካ ውስጥ የተፈጠረ ችግር ያሳለባቸዋል። ከኢትዮጵያ ኢኮኖሚ ይልቅ ለአሜሪካ

ጠጠሮቹ ለና ሌሎች

ኢኮኖሚ ይጸልያሉ። ከአራት ዚሉ ማርያም ይልቅ ለዲሲዋ ማርያም ይሳላሉ።

«በየቀኑ ከአሜሪካ እና ከአውሮፓ ስልክ እየተቀበሉ ስለየሀገራቱ መረጃ ይሰበስባሉ። ከዚያም እዚያ የኖሩ ያህል ከጓደኞቻቸው ጋር ሲሆኑ ይተነትናሉ። የመረጃ ምንጫቸው እዚያ ሀገር ያለው ጭንቅላ ታቸው ነው። እርሱ ካኮረፈ ያኮርፋሉ፤ ከታመመ ይታመማሉ፤ ጮቤ ከረገጠ ይረግጣሉ። ወደ ውጭ ስለመሄድ እንኳን ሲያስቡ እንድታን ይህ ሰው ይወስደኛል ብለው በርግጠኝነት ያምናሉ።

«እነዚህ ሰዎች ናቸው ባለፈው ጊዜ የአሜሪካ ኢኮኖሚ ተናግቶ ጭንቅላቸው ቀጥ ሲሉ እነርሱም ቀጥ ያሉት። እየተጎተቱ መሄድን ብቻ ስለሚያውቁ ወዴት ይሂዱ። ሥራ መፈለግ እና ሥራ መሥራት አልለመዱም። እንድ በዲግሪ የተመረቀ ሰው ከሚያገኘው በላይ በጽላር እየተላከላቸው ሲያገኙ የኖሩ ናቸው። ልብሳቸው እና ጫማቸው ከባሕር ማዶ ነው የኖረው። ታዲያ አሁን መኪናው በድንገት ሲያቆም ምን ይዋጣቸው። ያው እንደኔ መንገድ ላይ መገተር ነው እንጂ» አለ ፈገግ ብሎ።

«አንተ እነርሱን ትላለህ። እዚህ ሀገር ሆነውስ ተሳቢዎች አሉ እይ ደለም እንዴ? እንድን ሀብታም፤ ወይንም ባለ ሥልጣን ተጠግተው፤ ሲስቅ እየሳቁ፤ ሲያለቀስ እያለቀሱ፤ ሲከሳ እየከሱ፤ ሲወፍር እየወፈሩ፤ የሚኖሩ ተሳቢዎች አሉኩ። የት እንደሚሄዱ ፍጻሜያቸውን

እያውቁም፡፡ ስለ ራሳቸው በራሳቸው አያስበውም፡፡ የሚሄዱት ያ ሲ
በሄደበት ነው፡፡ የሚያምኑት ያ ሰው የሚያምነውን ነው፡፡ የጠላው
ይጠላሉ፤ የወደደውን ይወድዳሉ፡፡ በትልቅ ዋርካ ሥር ያሉ ትን
ዛፎችን ታውቃለህ? አንደዚያ ማለት ናቸው፡፡ ምግባቸውን የሚ
ኑት ከዋርካው ነው፡፡ የሚጠለሉትም በዋርካው ነው፡፡

«ታዲያ ያ ሰው ቢከሥር፣ ከሥልጣን ቢወርድ፣ ወይም ጊዜ
ዳው እነዚህ ተሳቢዎች ግራ ይገባቸዋል፡፡ የሆነ በታ ቆመው ይሉ
ለኛ፡፡ ያላቸው አማራጭ አንድ ብቻ ነው፡፡ ሌላ የሚሰጣቸው
መፈለግ፡፡»

«ቲፎዝ ከመሆን በቀር የራሳቸው ሃሳብ የሌላቸው ሰዎችን አታው
ቅም?» አለኝ፡፡

«ልክ ነህ ዐውቃለሁ» አልኩት፡፡

«እነርሱምኮ አንደ አኔ ተሳቢዎች ናቸው፡፡ እገሌ አንዲህ አለ ከማ
ለት በቀር እነርሱ ራሳቸው የሚሉት ነገር የሌላቸው፡፡ እንብበው፣
ተምረው፣ ወይም መርምረው ከማግኘት ይልቅ ከሌላ ሰው ስም
ተው ብቻ የሚወስኑ አሉልህ፡፡ እነርሱ ማሰብ አይፈልጉም፤ ማገዝ
ብም አይፈልጉም፤ ማየትም አይፈልጉም፡፡ ነገር ግን የሚሰጣቸው
ሰው አላቸው፡፡ ምን ጊዜም የሌላ ሰው ቲፎዝ ይሆናሉ እንጂ በራ
ሳቸው አይቆሙም፡፡»

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

«የእንደ ታዋቂ ዘፋኝ ወይንም የፊልም ተዋናይ ተሳቢዎች የሆኑትን አላየህም» አልኩት።

«እነዚህ የለበሰውን ለመልበስ፣ እንደ አካሄዱ ለመሄድ፣ እንደ ድምፅ አወጣጡ ለማውጣት፣ እንደ አቆራረጡ ለመቆረጥ፣ እንደ አነጋገሩ ለመናገር፣ እንደ ማይክራፎን አያያዙ ለመያዝ፣ መከራ የሚያዩ ወገኖቻችን ያሳዝኑኛል። ለምን በራሳቸው ጭንቅላት አይመሩም። ከሌላው ተፈጥራላቂ እንጂ እንዴት የሌላው ፎቶ ኮፒ ትሆናለህ። ከሌላው መማር ነው እንጂ እንዴት ሌላውን እንዳለ ትቀዳለህ? እንደ አገሌ ጎበዝ ነው ሲባል እንጂ፣ አገሌን ይመስላል ሲባልኩ ጥሩ አይደለም። በራስ መመራት እንጂ መሳብኩ ደግ አይደለም።»

እንዲህ እየወጋን እንድ ተሳቢ የሌለው የጭንቅ መኪና መጣ። ሽፌ ሩም ከመኪናው ወረደ። መንገድ ላይ ወደ ቀረው ተሳቢም ተጠጋ። ሆኖ ዕቃውን ሲነካካው ቆየ። ከዚያም ከሳቢው ጋር የሚገናኝበትን ገመድ ፈታታው። የጭንቅ መኪናውን ወደ ተሳቢው አስጠጋና ገጠመው።

«እንዴ ከሌላ መኪና ጋር ልትሄድ ነው እንዴ?» ብዬ ጠየቅኩት። የተሳቢ ነገር ይሄውኮ ነው። የራስህ ጭንቅላት ከሌላህ ያገኘህ ሁሉ ይስብሃል። ሳቢ ተሳቢውን እንጂ ተሳቢ ሳቢውን አይመርጥም ሲባል አልሰማህም።» አለኝ።

መጠቀሚያ ለፍ ለሉቃ

«ተደቆ አሁን መደቅ ነው የምትሄደው»

«እንደምሄድ እንጂ ወደቅ እንደምሄድ አለውቅም፡፡ ተሳቢ መሰብሰብ
እንጂ መግዛዱን አያውቅም፡፡» አለ፡፡

መኪናው አጓርቶ ተነሣ፡፡ ተሳቢውም መደመገፍው ቀው በታላቅ ሄደ፡፡?

ኮሞ ሳቫ

የዘመን ሀብት ከተከማቸባቸው ከተሞች አንዱ በሆነችው የሰዊዘርላንድ ዋና የንግድ ከተማ በዙሪክ እምብርት ላይ አገኛለሁ። ሻሂ ለመጠጣት ወደ አንዱ ሆቴል በረንዳ ስናመራ አብሮኝ የነበረው ልጅ አንዲት ወጣት አገኘና ሰላም ብሏት መጣ። እርሱ ሲመለስ ለሌሎቹ ልጆች «ሰላም አትሏትም ነበር አንዴ?» አላቸው። «ማናት? አላወቅኳትምኮ» አለና ሌላው መለሰለት። «ሳባ ኮ ናት» አለው ሰላምታውን የሰጣት ወጣት። «ሳባ የቷ?» «ኮሞ ሳባ ናታ» «አሃ» አሉና ተሳሳቁ።

ሀበሾች አንዲት ነገር እንሥተው ከሳቁ አንዳች ታሪክ ይኖራታል ብዬ ጠረጠርኩና «ኮሞ ሳባ» ምንድን ነው?» የሚለውን ጥያቄ ሰነዘርኩ።

«ይህች ልጅ እዚህ ሀገር እጅ ትሰጣለች። ያው ለቃለ መጠይቅ ለመቅረብ ኬዝ ማጥናት ነበረባት። በአስተርጓሚነት የሚሠራ አንድ አበሻ ያገኛትና ኬዝ በማዘጋጀት ይረዳታል። በሰላም ንት ሁለት ሦስት ቀን እየተገናኙ ያስጠናትና በቀጠሮዋ ቀን ትቀርባለች። ልጅቱ ሳባ ነው ስሟ። ነገር ግን ለኬዝ ስትል

አልማዝ ነኝ ብላለች። የሰደተኞች ቢሮው የነበረው ጆሰፍ ነው። እዚያ ደግሞ ብዙው ሰው ፈረንሳይኛ ተናጋሪ ነው።

አስተርጓሚው ከልጅቱ ጋር እንደቀረበ ቃለ መጠይቅ ከሚደርገው ሰው ጋር ስለሚተዋወቁ ሰላምታ ሲለዋወጡ «ኮሞ ሳባ» ብሎ በፈረንሳይኛ ሲያወራ ትሰማለች። ይኼን እውነት ስሟን ያጋለጠባት ይመስላትና «አይ አበሻ ምቀኛው፣ አስተር ጉምልኝ ብለው ምሥጢሬን ያወጣብኛል» ብላ ትናደዳለች። ወዲያው ራሴን እመመኝ ትልና ተዝለፍልፋ ትወድቃለች። ቀጠሮው ተራዝሞ ሐኪም ቤት ይወስዷታል።

ከተሻላት በኋላ አስተርጓሚውን «ካንተ ጋር አልሠራም» ትለዋለች። ልጅ ግራ ገብቶት ለምን ይላታል። «እንዴት ስሟ ሳይባላል ብለህ ትነግራቸዋለህ?» ትለዋለች። ያንጊዜ ይገባውና «ኮሞ ሳባ ማለትኮ በፈረንሳይኛ ሰላምታ ነው» ብሎ ከት ብሎ ይሰቃል። በዚያ ምክንያት ስሟ ኮሞ ሳባ ተብሎ ቀረ።

«ማን ነበር በናትህ አስተርጓሚዋ፣ እርሱ ልጅኮ ብዙ ታሪክ ያለው ልጅ ነው» አለው እንደኛው እየሳቀ። «ሰሎሞን ቅንጅት ነዋ» «አ...ዎ» ከማለቱ «እንዴ ደግሞ ብላችሁ ብላችሁ ሰሎሞን ቅንጅት፣ አበበ ንብረት፣ ዓለሙ ግንቦት 7፣ አልማዝ መድረክ ማለት ጀመራችሁ?» አልኳቸው። «እርሱኮ የቅንጅት አባል አይደለም፣ በረሃ ላይ የወጣለት የበረሃ ስሙ ነው። አይውልህ እዚያ ሱዳን እና ሊቢያ ትራንስፖርት ወይንም ገንዘብ

ጠጠር እና ሌሎች

እጥተህ ብዙ ጊዜ ልትቀመጥ ትችላለህ። ሦስትም አራትም ወር፤ ከዚያም እንደምንም ብለህ ጣልያን ብትገባም፤ ምግብ እንጅ ልብስ እና ሜማ ብዙም እንደልብህ አታገኝም።

«በዚህ ምክንያት ብዙ ጊዜ የምታደርገው ይኼ የጣት ማስገባት ወፍራም የሆነ የሰዳን ነጠላ ሜማ አለ። ታዲያ ያንን ሜማ ብዙ ጊዜ የምታደርገው ከሆነ የእግርህ አውራ ጣት እና ሌላው ጣትህ አይገጥምም፤ የV ቅርጽ ሠርቶ ነው የሚቀረው። ልክ እንደ ቅንጅት የምርጫ ዓርማ። እና በቃ እግራቸው እንደዚያ የሆኑ ልጆች ካምፕ ውስጥ «እገሌ ቅንጅት» ይባላሉ።

«ቆይ ግን እዚህ ሀገር እንዴት ነው የሚገባው? ጣልያንስ በመርከብ ይገባል» አልኳቸው። «ከጣልያን ወደዚህ ገንዘብ ተከፍሏቸው የሚያሻግሩ ልጆች አሉ። ጣልያን ላይ ሥራ ስለሌለ ማንም እዚያ ለመኖር የሚፈልግ የለም። ስለዚህ እንደምንም ብሎ ገንዘብ አጠራቅሞ ወይንም ከሰው ለምኖ መሻገር ነው።» «ከዚያስ? እዚህስ ሥራ ይገኛል? እንዴት ትኖራላችሁ?» «እዚህ ይሻላል፤ ኬዝ ታቀርባለህ፤ እስኪታይ ድረስ መኖርያና ምግብ ይሰጡሃል፤ ከተቀበሉህ ጥሩ ካልተቀበሉህም እየተከራከርክ ብዙ ዘመን ትሠራለህ፤ እዚህ ደግነቱ ይብዛም ይነስም ሥራ አታጣም።»

«ምን ዓይነት ኬዝ ነው የምታቀርቡት?»

«ያው የፖለቲካ ወይንም የእንደር ኢጅ ኬዝ ነዋ»

«የአንደር ኤጅ ኪዝ ምንድን ነው?»

«አየህ አበሻ ሰውነቱ ተጠንፎቱ ቅጭም ያለ ስለሆነ የአርባ ዓመቱ ሰው አሥራ አምስት ዓመቱ ነው ብሎ እጁን ይሰጣል፤ ከዚያ ከሕፃናት ጋር መኖር ነው»

«እንዴት ትችሉታላችሁ ሃያ ሀሳማ ዓመት ቀንሳችሁ?»
«ከባድ ነው፤ ግን ያው አንዱ ሲያደርገው ስታይ እንተም ታደርገዋለህ፤ ጉዳቱ በኋላ ነው የሚታወቅህ፤ ጡረታ መውጣት አትችልም»

«አንዱ አበሻ ያደረገውን ልንገርህ» አለኝ።

«አገር ቤት ለአንዱ ከለብ ቦክሰኛ ሆኖ ሲጫወት የነበረ ነው። አርባ ዓመት ሳይሆነው አይቀርም። ዲሙን ሙልጭ አድርጎ ተላጭቶ አሥራ አምስት ዓመቱ ነው ብሎ እጁን ሰጠ። ከዚያ ከአንደር ኤጆች ጋር ኪንደር ገባልህ። እዚያ እንደ ፍላጎትህ የተለያየ ስፖርት ትመርጣለህ። አርሱ ቦክስ መረጠ። እጅሬ ፕሮፌሽናል ስለሆነ ገና የመጀመርያ ቀን ሲያዩት እስከ ልጣኞቹ ሁሉ ተገረሙበት። በቃ ለስዊዘርላንድ የሚሆን ተስፋ ተገኘ ተብሎ ስሙ ገነነ።

«በኋላ ውድድር ላይ ልጆቹን ሁሉ ጧ፤ ጠብ፤ ጧ፤ ጠብ እያደረገ ፈጃቸው። ከአርሱ ጋር ተጋጥሞ ሳይጎዳ የሚወጣ እንደም ልጅ አልነበረም። እንዴ ወዳጄ ይኼ የአርባ ዓመት ሰው

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

ሰኛ የሚጋጠመው ከአሥራ አምስት ዓመት ልጆች ጋር እኮ ነው። በኋላ ታድያ ልጆቹ ከእርሱ ጋር አንጫወትም አሉ። አሠልጣኞቹም ግራ ገባቸውና እድሜውን ሲያስመረምሩት ሪዛ ልቱ በእርባ እና በሠላሳ አምስት መካከል ነው ብሎ ቁጭ። ወዲያው ተባረረ።

ሌሎቹ ተስተናጋጆች ምን መጣ እስኪሉ ድረስ አካባቢው በሳቅ ታጀበ።

«ቴዲ ታይታኒክ ነው አይደል እንዲህ ያደረገው» አለ አንዱ እንባውን እየጠረገ። «አዎ እርሱኮ ነው። በኋላ ወረቀት ያላት ልጅ አግብቶ ነው መኖርያ ያገኘው» አለ የተረከው ልጅ። እኔም እንደ ለመደብኝ «ደግሞ ታይታኒክ ምንድን ነው?» አልኳቸው።

«እዚህ ሀገር ያለው ስደተኛ በቱርክ በኩል ወይም በሊቢያ በኩል ወደ ጣልያን፣ ከዚያም ስዊዝ የገባ ነው። በሊቢያ በኩል የገቡትን ታይታኒኮች ይሏቸዋል።» አለና አብራራልኝ። ጣልያን ባሕር ኃይል የሚባሉት ናቸው እዚህ ታይታኒክ የሚባሉት ማለት ነው።

«እንዴት ግን፣ እነርሱስ አይጠረጥሩም እንዴ የእርባ ዓመት ሰው አሥራ አምስት ዓመቷ ነው ሲላቸው?»

«በፊት በፊት እይጠራጠሩም ነበር፤ ገም ብለው ነበር የገጠሙ በሉህ። በኋላ ግን መጠራጠር ጀመሩ። ያንን እንትናን እንተናን ተጫውተውበታል» አለና ትረካውን አቆመ።

«የቱን?» አልኩ እኔ ታሪኩን ለማወቅ ንጉሼ።

«መረ ቱቦን»

«ወይ እዚህ ሀገር የቅጽል ስሙ መብዛቱ። ደግሞ ቱቦ ይሆን ይሆን?» አልኩ ሳላሰበው ድምጹን ከፍ አድርጌ።

«ቆይ ታሪኩን ይንገርህና ቱቦ ምን እንደሆነ እነግርሃለሁ» አለኝ ከጎኔ የተቀመጠው።

«ልጄ ወደ ሰላሣ አምስት ዓመት ይሆነዋል። ሂሙን ፈጥሮ ይመጣና አሥራ አምስት ዓመቱ ነው ብሎ እጅ ይሰጣል። አገር ቤትኮ ለታወቀ ክልብ እግር ኳስ ሲጫወት የነበረ ነው። እንትና ሲባል ሰምተህ አታወቅም?» አለና የታወቀ ስም ጠራልኝ። ስሙን የሰማሁት ይመስለኛል።

«እነርሱ ግን ይጠራጠሩትና ተቀብለው ካምፕ ውስጥ እንደ ቤት ለብቻው ሰጥተው ያስቀምጡታል። ለአንድ ሳምንት ከቤት እንዳይወጣ ፍሪጁን በምግብ ሞልተው በሩን ይዘጋሉ። በአካባቢው ምንም ዓይነት የጢም መላጫ አልነበረም። ታዲያ ከሳምንት በኋላ ቤቱ ሲከፈት አጅሬ እንደ ገና አባት ጊዜ

ተገዢነትን ማሳደግ፡፡ ወዲያው የአሥራ አምስት ዓመቱ ልጅ ብለው አስወጡት፡፡

«ቱሶ ምን መሰለህ» አለና ከጎኔ የተቀመጠው ልጅ ሻሂውን ፉት እያለ ቀጠለ፡፡ እዚህ በሊቢያ የመጡት ታይታኒክ እንደ ሚባሉት፣ እስራኤል ደግሞ ከግብጽ በድንበር በኩል እስራኤል የገቡት ቱሶ ይባላሉ፡፡ በአንድ ወቅት በአሸጋጋሪዎች ምክንያት ከኢትዮጵያ ግብጽ፣ ከግብጽ ደግሞ ወደ እስራኤል መግባት ተጀምሮ ነበር፡፡ የምትገባው በጋዛ በኩል በቱሶ ውስጥ አልፈህ ነው፡፡ እስራኤሎች ከደረሱብህ እንዳይታወቅ ሌሊት ሌሊት ነበር ገዙው፡፡ የሚያስገርምህ ቱሶው ውስጥ ስትሄድ የምትጓዘው ፊትህን አዙረህ ወደ ጎሳ ነው፡፡ ምክንያቱም ወደ እስራኤል የገባ ሳይሆን የወጣ ነው ተብሎ እንዲጠረጠር፡፡ አንደኛው አሻጋሪ ከጎሳ ሆኖ ሲመራህ ሌላው ደግሞ ከፊትህ ሆኖ የእግር ኮቴ ያጠፋል።»

«እንዲያውም አንድ ጊዜ ከጎሳ ሆኖ ወደ ጎሳ መጀመርያ የሚጓዘው ሰው በጣም ወፍራም ስለ ነበር ተንፋሽ አጠረውና ቆመ፡፡ በምን እንሂድ፡፡ አሻጋሪው ብቻውን ማውጣት አልቻለም፡፡ ግዙፍ ሰውዬ ነው፡፡ መንገዱን ጥቅጥቅ አድርጎ ዘጋው፡፡ በስንት መከራ እያራገበለት ሊነጋጋ ሲል ነበር የደረሱት፡፡ ከዚያ ቱሶው ፍልስጥኤም ግዛት ይጥልሃል፤ በመኪና እስራኤል ትገባለህ፡፡ በዚህ መልክ የገቡትን ነው «ቱሶ» የሚሏቸው፡፡

«ቆይ ከግብፅ ወደ እስራኤል ድንበር እንዴት ትሄዳላችሁ?»

«ማታ ማታ ነው የምንጓዘው። ከሆነ ቦታ በፒክ አፕ መኪና ይጭኑህና ተኛ ተብለህ በላይህ ላይ ሸራ ይለብሳል። ለማለት መሰል ደግሞ ዘይት የተሞላበት ጀሪካል በላይህ ላይ ይጫናል። አቤት ከብደቱ። አየር መተንፈሻ አታገኝም። በመኪናው ግራ እና ቀኝ በኩል በቀዳዳ የወጣ ቱቦ ለእያንዳንዳችን ይሰጠንና በርሱ እየተነፈሰን ነው የምንጓዘው። ልክ በቶም እና ጀሪ ፊልም ላይ ባሕር ውስጥ ሲገቡ እንደሚያደርጉት። ከዚያ ድንበሩ ጋር ደርሰህ በቱቦው መንፈቀቅ ነው።

«አሁን እናንተ የውሸት ኪዝ አጥንታችሁ ነው የምትቀርቡት፤ ቆይ ግን ቃለ መጠይቅ ሲያደርጉላችሁ ድንግርግር እይላችሁም።»

«ምን ጥሩ ነገር አለ መሰለህ፤ ከእስተርጓሚህ ጋር ነው አብረህ ኪዝህን የምታጠናው፤ አንተ ከተደናገረህ «ረስፔዋለሁ» ትለውና እርሱ ይመልስልሃል። ያለበለዚያም በኮድ ትነጋገራለህ»

«እንዴት?»

«ያው ሰለሞን ሰለሞን እያልክ ነዋ» ሁሉም ላቁ። አንዳች የሚያስታውሱት ታሪክ ሲኖር ነው ብዬ ጓጓዡ።

«ሰለሞን ሰለሞን ነው ማለት ልክ መልሱን የሰጠህ አስመስለህ የእስተርጓሚውን ርዳታ መጠየቅ ማለት ነው።»

ጠባቂዎ እና ሌሎች

«ለምን ሰለሞን ሰለሞን ተባለ?»

«ይህማ የመርካቶ ታሪክ እኮ ነው» አለና ተረክፈኛ።

«በደርግ ጊዜ መርካቶ ውስጥ ሰለሞን የሚባል ልጅ ያላቸው አንድ ነጋዴ ነበሩ። ያኔ ግብር የሚተመነው አገር ውስጥ ገቢ ይመጣና ሱቅህንና መጋዝንን በማየት ነበር። ታዲያ አንድ ቀን ሱቃቸው ውስጥ ቁጭ ብለው ጠዋት ዳዊት ሲደግሙ አገር ውስጥ ገቢዎች ሳያስቡት ከች አሉባቸው። ሱቃቸውን አስተካክለዋል። ከመጋዝኑ ግን ዕቃ አልቀነሱም። ሰውዬው በዳዊት ደጋሚነታቸው ስለሚታወቁ አገር ውስጥ ገቢዎቹ እስኪጨርሱ ብለው ቆሞ አሉባቸው። እርሳቸውም ዳዊት የሚደግሙ መስለው አጠገባቸው ለቆመው ለልጃቸው ለሰለሞን

ሰለሞን ሰለሞን

እንጋቻቹ መጠሙን

ኸለፍም ኸለፍም ግብሪ አክላልተነ

ሰለሞን ሰለሞን፣ ጅቦቹ መጥተዋልና ሂደህ ዕቃውን አዘገጃጅ/ አሉት። እርሱም ተነሥቶ ሂደና ዕቃውን ቀናነሰው። ልክ ልጁ ሲመለስ እርሳቸውም ምራቃቸውን ትፍትፍ ብለው ለሰዎቹ ሰላምታ ሰጧቸው። የኛም እንዲሁ ነው። *ዘላለማዊ ስሜት*

ጠቅላይ ሊቀ-ሳጳስ

«የታሪክ እና ቅርስ ፓርቲ»

አሁን በጀርመን የንግድ ከተማ በፍራንክፈርት እምብርት ማሻለሁ። እዚህ የመጣሁት ልቅሶ ልደርስ ነው። ሕዝቡ እንደ ዘሐ ዘጊ ወዲህ ወዲያ ሲል ነው የምታዩት። በአንድ በኩል የበጋው ዘፈን ደምቋል፤ በሌላ በኩል በየበረንዳው በጃምቦ ብር

ጠብቂ እና ሌሎች

ጭቆ የተሞላ ቢራ የጨበጡ ጀርመኖች ከመገባቸው በላይ ተራ ቀተው ያስነኩታል።

አሁን ያለሁበትን ቦታ የሀገሬው ሰዎች «ህውት ካት» ይሉታል። የከተማው አራዳ እንደ ማለት ሳይሆን ይቀራል? እዚያ ቦታ ላይ እንዲት ጥንታዊት የጀርመን ወንጌላዊት ቤተ ክርስቲያን አለች። ቅድስት ካትሪና ትባላለች። እዚህ የመጣሁት ከሦስት መቶ ዓመታት በፊት፤ ኢትዮጵያዊ ሳይሆን የኢትዮጵያን ጉዳይ ለዓለም ለማስተዋወቅ የደከመ፤ አማርኛን እና ግእዝን አጥንቶ ሰዋሰው የጻፈ፤ የሀገሩ ሰው የሆነው ኢድዋርድ ኡልንዶርፍ «ኢትዮጵያን በተመለከተ እጅግ የሚያስደንቅ ዕውቀት ያለው ምስጉን ሰው» ብሎ የመሰከረለትን የጀርመኖቹ ውኃ ሊቅ የኢዮብ ሉዶልፍን መቃብር ለመጎብኘት ነበር።

ወደዚህ የመቃብር ሥፍራ ከመምጣቴ በፊት በፍራን ክፈርት ከተማ ያገኘኋቸውን ኢትዮጵያውያን እጠይቅ ነበር። «ለመሆኑ ኢዮብ ሉዶልፍ የሚባለው የአማርኛ እና የግእዝ ሊቅ፤ የኢትዮጵያን እምነት፤ ባሕል፤ ታሪክ እና ቋንቋ በተመለከተ ያጠና፤ ኢትዮጵያን በተመለከተ እምብዛም በማይታወቅበት ዘመን፤ ከአሥር በላይ መጻሕፍትን የጻፈ፤ እንግሊዝ ድረስ ተገዞ ከኢትዮጵያ ጋር የንግድ ግንኙነት ሊኖር ይገባል ብሎ የወተወተ፤ ሀገረ ነገዱ ትውልደ መላዱ ጀርመን የሆነ፤ ያልተወለ

ደን ወገኖችን፤ የተቀበረበትን መቃብር ታውቃላችሁን? የሚለው ጥያቄዬ ለአንድ ሳምንት ያህል ቀጥሎ ነበር።

እንዲያው መቃብሩን የሚያውቅ፤ ኢየሱስ ሉዶልፍ የተባለ ኢትዮጵያን እና ኢትዮጵያውያንን በተመለከተ ብዙ የደከመ ፍጡር መኖሩን የሰማ አላገኘሁም ነበር። አንዳንዶቹም እዚህ ግንኙነት ጠይቆ የቀረ ሐበሻ፤ ሌሎችም ከብዙ ዓመታት በፊት በጉዲፊቻ የመጣ ኢትዮጵያዊ ነበር የሚመስላቸው። በመጨረሻ ግን ሐምቡርግ የሚማረው መርሻ አለኸኝ መቃብሩ የሚገኝበትን አድራሻ አገኘና ገላገለኝ።

መቃብሩን ለማየት ሁለት ጊዜ ተመላልሻለሁ። በከተማዋ እምብርት ጭፈራው በመቅለጡ የተነሣ ይመስለኛል ቤተ ክርስቲያኑ ዝግ ነበር። ለሦስተኛ ጊዜ ስንመጣም ተመላሳይ ፅግፊንታ ነበር የገጠመን። አካባቢው በልዩ ልዩ ሀገሮች የባሕል ጭፈራ ሞቋል። ቢራ የሚጨልጡ ጀርመኖች ከፊሎቶ ፋመው ሌሎች ተቀምጠው አካባቢውን አጥለቅልቀውታል። ለአንድ ሰዓት ያህል ታግሠን ጠበቅን። ቤተ ክርስቲያኑ ግን አልተከፈተም። በመጨረሻ አካባቢውን ለቅቀን ልንወጣ ስንል በፊት ለፊት በኩል ያለው በር ተከፈተ። እኛም በጉጉት እየተሯሯጥን ለመግባት በስተ ቀኝ በኩል ሰናመራ ዓይኔ እንዳች ነገር ላይ ፀረፈ። «ኢየሱስ ሉዶልፍ» የሚል በላቲን ፊደል የተሰፈ

የግድግዳ ጽሑፍ ከቤተ ክርስቲያኑ በስተ ጀርባ በቀኝ በኩል አየሁ።

ሩጫዬን ገታ አደረግኩና አተኩራ ተመለከትኩት «ሚጥሪያ ሊዮቢ ሉዶልፊ» ይላል። ጽሑፉ በላቲንኛ ነበር የተጻፈው። ሊዮቢ ሉዶልፍን የተመለከተ መሆኑ ገባኝ። በውስጡ የተጻፈውን ግን ልረዳው አልቻልኩም። አንዳች የሚገልጥልኝ ሰው ባገኝ ብዬ ወደ ቅድስት ካትሪና ቤተ ክርስቲያን ገባሁ።

ወደ ቤተ ክርስቲያኗ ስንገባ ያገኘነው አገልጋይ፣ እራት ጥቋ ቁር ሰዎች በፍጥነት ተግተልቷልን ስንገባበት ጊዜ ነው መሰል ደንገጥ አለ።

«ሊዮቢ ሉዶልፍን መቃብር ለማየት ነበር የመጣነው» አልነው። ሰውዬው ግራ ተጋባ። ከዚያም

«ሊዮቢ ሉዶልፍ ማነው?» ሲል መልሶ ጠየቀን። አልሰሜን ግባ በለው ማለት ይሄኔ ነው። እየተቀባበልን ስለ ሊዮቢ ሉዶልፍ የምናውቀውን ነገርነው። በጣም የሚገርመው ግን፣ ይህ ሰው ለመጀመርያ ጊዜ ሊዮቢ ሉዶልፍ ስለሚባል ሊቅ በመስማት ላይ ነበር።

«የምትሉትን ሰው አላውቀውም» አለንና አረፈው።

እኔም «ከቤተ ክርስቲያኑ ጀርባ ስለ እርሱ ተጽፏል» አልኩት በእስተርጓሚ። በመገረም ነበር የሚያየኝ።

ጠብቆ እና ሌሎች

«ርግጠኛ ነህ?» አለና ጠየቀኝ። አብሮኝ የነበረውና ጀርመንን የሚናገረው አብርሃም አሰፋ የተባለ ወዳጄ

«አሁን እርሱን አይተን ነው የመጣነው» አለና በሚገባው ቋንቋ አስረገጠለት።

«አሳዩኝ» አለ ሰውዬው። ከዚያም ተከታትለን ወጣን። ከቤተ ክርስቲያኑ ጀርባ ወዳለው ጽሑፍ ዘንድ ወሰድነው። እየተደነቀ ከኛ እኩል ተመለከተው።

«ይቅርታ አድርጉልኝና አይቼው አላውቅም፤ የመጀመርያው ነው። ለወደፊቱ ታሪኩን ለማወቅ እሞክራለሁ» አለን። ሰውዬውም እንደኛ የላቲን ፊደል እያነብበምና በውስጡ ምን እንደ ተጻፈ ማወቅ አልቻልንም።

ሉዶልፍ ኤርፋት በተባለች የጀርመን ከተማ፣ ጁን 15 ቀን 1624 እኤአ ነበር የተወለደው። በኤርፋት አካዳሚ እና በዲይደን የጥንታዊ ጽሑፎች ምርመራ የሆነውን ፊልሎሎጂን ከጠና በኋላ በስዊዲን መንግሥት አማካኝነት በ1649 እኤአ ወደ ሮም ተጓዘ። በሮም እያለ ከዚያ ዘመኑ አምሐራ፣ ከግሬድ ደቡብ ወሎ ከመጣው አባ ኅርኅርዮስ ከተባለ መነኩሴ ጋር ተገናኘ። የግእዝ እና የአማርኛ ቋንቋን ጠንቅቆ የተማረው ከአባ ኅርኅርዮስ ነበር።

ጠባቂዎች እና ሌሎች

ለተወሰኑ ዓመታት በጥናት እና በሥራ ላይ ከቆዩ በኋላ በ1684 እኤአ ወደ ፍራንክፈርት መጣና እስከ ዕለተ ሞቱ ድረስ ሙሉ ጊዜውን ለኢትዮጵያ ቋንቋ፣ ታሪክ እና ባሕል ጥናት ሰጠ። የኢትዮጵያን የጥንት መጻሕፍት እና የኢትዮጵያን ታሪክ የተመለከቱ መጻሕፍትን አሳትሟል። መጻሕፍቱም ከላቲን በተጨማሪ በእንግሊዝኛ፣ በፈረንሳይኛና በደች ቋንቋ ለዓለም ተዳርሰው ነበር።

የአማርኛ ሰዋሰው፣ የአማርኛ እና ላቲን ሌክሲኮግራፊ፣ የግእዝ እና ላቲን ሌክሲኮግራፊ እንዲሁም የግእዝ ሰዋሰውን በተመለከተ ያዘጋጃቸው መጻሕፍት እጅግ ያስደነቁት እና ከእርሱ ዘመን በኋላ የተነሡ ሊቃውንት የኢትዮጵያን መጻሕፍት በሚገባ እንዲረዱ መሠረት የጣሉ ሥራዎቹ ናቸው። ይህንን ሁሉ አከናውኖ ሊዮብ ሉዶልፍ አፕሪል ስምንት ቀን 1704 እኤአ እርፎ፣ በፍራንክፈርት ቅድስት ካትሪና ቤተ ክርስቲያን ተቀበረ።

ይህንን ሁሉ የሠራውን ሊቅ ነው እንግዲህ በተቀበረበት ቦታ ላይ የሚያገለግለው ጀርመናዊ አላውቀውም ያለኝ። መጀመርያ እጅግ ተናድጄ ከፉ ቃል ልናገረው ነበር። በኋላ ግን ብናገረውም በአማርኛ ወይም በእንግሊዝኛ ነው። ያም ቢሆን እኔን የተሰማኝን ያህል እርሱን አይሰማውም። እኔም ብሆን

መጠሪቅ እና ሌሎች

በእንግሊዝኛ እንጂቴን የሚያርስ አሪፍ አሪፍ የንዴት ቃል አይመጣልኝም ብዬ ተወኩት።

ደግሞም «ባለቤት ያቃለለውን አሞሊ ባለ ዕዳ አይቀበል ውም» ይላል የሀገሬ ሰው። ለነገሩ እሱብ ሉዶልፍን ማስታወስ ያለብን እኛ ነን ወይስ ጀርመኖቹ? ለመሆኑ እሱብ ሉዶልፍ የሠራው ለኛ ነው ወይስ ለጀርመን? እነዚህን ጥያቄዎች ነበር የማሰበው በጽሑፉ ፊት ለፊት ቆሜ። ኢትዮጵያውያን ሳይሆኑ፤ እንዳንዶቹም ኢትዮጵያን በዓይነ ሥጋ ሳያዩ፤ ጥቁር ሕዝብን ከሚንቁ ማንበረሰቦች ተፈጥረው፤ ስለ ኢትዮጵያ የደከሙ፤ ታሪካችንን፤ ባሕላችንን፤ እምነታችንን፤ ቋንቋችንን፤ ቅርሶቻችንን ለማስተዋወቅ ለደከሙ። በዚያ ዘመን አፍሪካ የጨለማው አህጉር እየተባለች በምትጠራበት ጊዜ «በዚያ አህጉር ብርሃን አለ» ብለው በድፍረት የጻፉ አያሌ የውጭ ሰዎች አሉ። ከኢትዮጵያውያን በላይ ለኢትዮጵያ ባለውለታ የሆኑትን፤ በዜግነት የሌላ፤ በልባቸው ግን የኢትዮጵያ የሆኑትን ሰዎች እንዴት ያለ ቦታ ይሆን የምንሰጣቸው?

መቼ ይሆን እንወዳታለን የምንላትን ሀገር፤ ከኛ በላይ ለወደዱ ሰዎች፤ እንሞትላታለን ለምንላት ሀገር ከኛ በላይ ለሞቱ ሰዎች፤ እንሠራላታለን ለምንላት ሀገር ከኛ በላይ ለሠሩ ሰዎች ታሪካዊ ዋጋ ሰጥተን ታሪካዊ ውለታ የምንከፍለው? እን እሱብ

ጠቅላይ ልና ልሉች

ሉዊል፤ ከተረሱ የነሲልቪያ ፓንክሪስት እና ሪቻርድ ፓንክሪስት ዕጣ ፈንታ ምን ሊሆን ነው?

እኔ ግን ሳስበው ደጋጎቼን ሰዎቻችንን እንድንረሳ ያደረገን ቂም የመያዝ ልማዳችን ሳይሆን አይቀርም ብዬ ገመትኩ። ቂመኛ ሰው የጎዳውን እንጂ የጠቀመውን አያስታውሰምና። ለልጁም የሚያወርሰው ቂም የያዘበትን እንጂ በጎ ያደረገለትን አይደለም። እኛም እነ ሞሶሎኒን፣ እነ ግራዝያኒን፣ እነ ጄኔ ራል ናፒየሪን የምናስታውሰውን ያህል እነ ኢዮብ ሉዊልፍን የረሳናቸው በዚያ ምክንያት ይመስለኛል። ብዙዎቻችን ሀገራችንን ስለ ጎዷት ሰዎች ብዙ የምናውቀውን ያህል ስለጠቀሟት ሰዎች ብዙ አናውቅም። እናም ይህንን ጠባያችንን የሚያጠፋ እንዳች መድኃኒት ሳያስፈልገን ይቀራል?

አውሮፓ ውስጥ የእካባቢ ጥበቃ ጉዳይ አሳሳቢ እየሆነ ሲመጣ፣ የፖለቲካ ሰዎችም አብዛኛው ትኩረታቸው ሞቃት ወደሆኑት ጉዳዮች እያጋደለ ሲሄድ፣ «አረንጓዴ ፓርቲዎች» የሚባሉ ፓርቲዎች ተመሠረቱ። የእነዚህ ፓርቲዎች ዋና ዓላማ መንግሥት መሥርቶ ሀገር ማስተዳደር ሳይሆን በሀገሪቱ ሕጎች፣ አሠራሮች፣ አጀንዳዎች እና የዕለት ከዕለት ጉዞዎች ውስጥ የእካባቢ ጥበቃ ቦታ እንዲሰጠው፣ እንዳይዘነጋ ማድረግ ነበር።

አትዮጵያ ውስጥም «የታሪክ እና ቅርስ ፓርቲ» ሳያስፈልግ አይቀርም። ለዚህች ሀገር ውለታ ውለው የተረሱትን፣ ሥራ

ሠርተው የተዘነጉትን የሚያስታውስ፤ በሀገሪቱ ሕጎች፤ አሠራሮች፤ አጀንዳዎች እና መዋቅሮች ውስጥ የሀገሪቱን ባሕላዊ፤ ታሪካዊ እና ትውልዳዊ ቅርሶች፤ እሴቶች፤ አሻራዎች ቦታ እንዲያገኙ የሚታገል ፓርቲ። ዓላማው መንግሥት መመሥረት አይደለም። ነገር ግን የሚመሠረቱ መንግሥታት ለሀገሪቱ ታሪክ፤ ባሕል፤ ቅርስ ተገቢውን ቦታ እንዲሰጡ የሚችሉ ጉዳት እና የሚቀሰቅሱ፤ ታላላቅ ሰዎች በብሔራዊ ደረጃ እንዲሰሩ፤ እንዲከበሩ፤ መታሰቢያ እንዲኖራቸውና ታሪክ ከትውልድ ወደ ትውልድ እንዲተላለፍ የሚሠራ ፓርቲ። በርላማው ውስጥ ሌላ ነገር ሳይቀላቀልበት ቅርስ እና ታሪክ የሚወክል።

በየዘመኑ፤ በየብሔረሰቡ እና በየሀገሩ አያሌ ሰዎች ታሪክ ተው አልፈው ተቀብረዋል። አያሌ ቅርሶች ተከማችተው ሀገሪቱን የሚመለከቱ መታሰቢያዎች ተተክለዋል። ትውልድ አልፎ ትውልድ ሲተካ ግን ይረሳሉ። ኢትዮጵያውያን ደኅንነት ለደቡብ ኮርያ ነጻነት ለከፈሉት መሥዋዕትነት በኮርያም ድር የተተከለ ሐውልት አለ። ወደዚያ የተጓዙ ሰዎች እንዲሁ ሚሉት ግን ከአዳዲሶቹ የኮርያ ትውልዶች ብዙዎቹ ያገኙ ሐውልት አያስታውሱትም። ነገሮች ተረስተው እና ተበላሽተው እንደ ኢየሱስ ለዶልፍ መቃብር ከመዘንጋታቸው በፊት መንቃት ያለብን ዛሬ ይመስለኛል። «ፀጉርን ማሳመር ሳይሆን ለጥ ነው» ይል የለ የሀገሪቱ ሰው። *ፍሬዝከረት፤ ደርግ*

ጠጠር እና ሌሎች

ይምርሃን - ያልተጠናው ሥልጣኔያችን

ከአዲስ አበባ በባሕርዳር፣ ጎንደር፣ ላሊበላ በኩል ወደ አኩላም የሚወሰደውን የተለመደውን የቱሪስቶች የጉዞ መሥመር ተከትለን ነበር የተጓዝነው። እኛ ላሊበላ ላይ ወርደን ገዢያንን ወደ ይምርሃን ክርስቶስ አደረግን።

ወደ ይምርሃን ክርስቶስ ለመድረስ ከላሊበላ ወደ ሰቆጣ የሚወሰደውን መንገድ ይዘን ለ30 ኪሎ ሜትር ከተጓዝን በኋላ

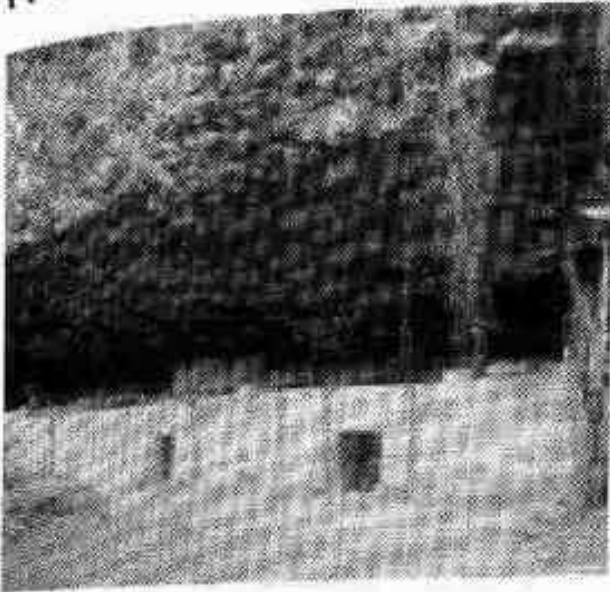
ብልብላ ከተባለችው ከተማ ደረሰች። ከዚያም ዋናውን መንገድ ትተን ወደ ምሥራቅ ተገናጠልን። መንገዱ ወደ ይምርሃን ክርስቶስ ቱሪስቶችን ለማጓጓዝ እንዲረዳ በአካባቢው መስተዳድር የተጠረገ መንገድ ነው። ከብልብላ በኋላ 6 ኪሎ ሜትር እንደገና ጥንታዊውን የንጉሥ ይምርሃን ክርስቶስ ከተማ ወረቀቁ አየናት። እነዚህን ለምልክት ከሚታየው እና የአያቱ ወሐና ማህበር በብረት ፍርግርግ ለማስታወሻ ካሠራው አገልግሎት ተኖሮ እና በዙርያው ካለው ዐጸድ በስተቀር ሌላ ምንም አይታይበትም። ቀሪውን ስድስት ኪሎ ሜትር ስናጠናቅቅ ታችን ጥቅጥቅ ያለው ደን ገጭ አለ።

1526 ካሬ ሜትር ስፋት ያለው እና በተራራው ላይ የታሰበው ጥንታዊ ደን በሀገር በቀል ጽድ እና ወይራ የተሰራ ነው። መነኮሳቱ ደኑን የተከለሙ ንጉሥ ይምርሃን ክርስቶስ መሆኑን ይናገራሉ። ከመኪና ወርደን ባሕል እና ቱሪዝም ለመስጠት የእግረኞች መንገድ በኩል ተራራውን መውጣት ጀምርን። ጸጥ ባለው አካባቢ የአእዋፍን ድምጽ ብቻ ነው የምትሰማው። 1 ኪሎ ሜትር ያህል አየተጠማዘዘችሁ ተራራውን ትወጣላችሁ።

የእግር መንገዱን አጠናቅቃችሁ ከተራራው ወገብ ስትደርሱ «ውግረ ስሂን» የሚባለውን ዋሻ ከሩቁ ታዩታላችሁ። የወለል ስፋቱ 50 ሜትር በ38.75 ሜትር የሆነው ደህ ሰፊ የተፈጥሮ

ጠጠርኛ እና ሌሎች

ዋሻ ዙርያው በቋጥኝ የታጠረ ነው። በስተ ምዕራብ በኩል የዋሻው ከፍታ እስከ 7.7 ሜትር ይደርሳል።

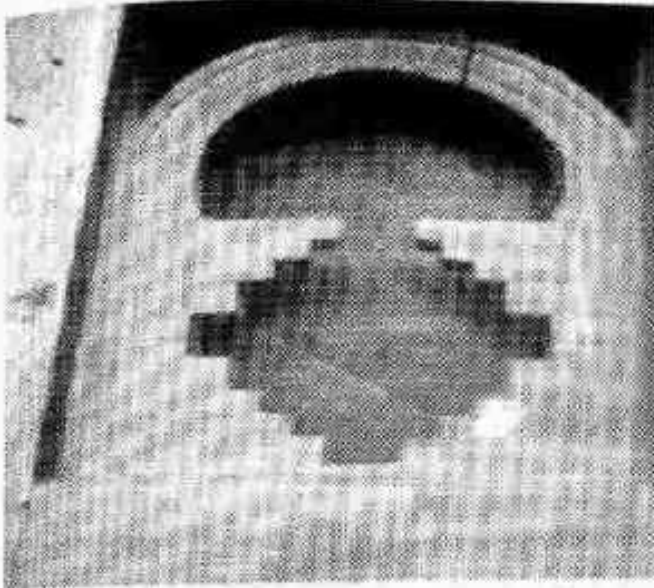

በስተ ምሥራቅ በኩል ዋሻውን ውስጥ ለውስጥ እስከ እቡን የሊፍ ተራራ ጋር የሚያገናኝ የውስጥ ለውስጥ መንገድ እንዳለው መነኩሳቱ ይናገራሉ። የገዳሙ ዲያቆናት ችቦ አብርተው የዋሻውን መጨረሻ ለማግኘት ገብተው ነበር። ውስጥ ለውስጥ አራት ሰዓት ተኩል ያህል ከተጓዙ በኋላ ችቦው እያለቀባቸው ሲመጣ ጊዜ መመለሳቸውን የአካባቢው ሰዎች ይተርካሉ። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ የውስጥ ለውስጥ መንገዱ መግቢያ በደለል እየተደፈነ ይገኛል። በአስቸኳይ ጥናት ማድረግ ካልቻልን እንደተሠወረ የሚቀር ብዙ ታሪክ አለ።

መጠራት እና ሌሎች

ዋሻው የታጠረበትን የ1979 ዓም የብሉኬት አጥር አልፋችሁ ስትገቡ ዓይናችሁ ሊነቀልበት የማይችለውን የ12ኛው መካከለኛ ሥልጣኔያችንን ታያላችሁ።

የቤተ መቅደሱ ድንቅ ጥበብ በውኃ ላይ ከመሠራቱ ይጀምራል። ዋሻው ውስጥ ተዘርግቶ የነበረው ሐይቅ በላዩ ላይ በእንጨት እና በድንጋይ ተረብርቦ ነው ቤተ መቅደሱ የተሠራው። የኋላ ዘመን ትውልድ አያምነንም ብለው አሰበው ይመስለኛል ከሥሩ የሚገኘውን የውኃ አካል ለማየት እንዲቻል ስትገቡ በስተ ግራ በኩል በእንጨት በር የሚዘጋ ጉድጓድ ትተውልናል። የእካባቢው ሰዎች እንደሚሉት እና በመጠኑም ማየት እንደሚቻለው በባሕሩ ላይ እንጨት፣ በእንጨቱም ላይ ሣፍ፣ በሣሩ ላይ ጭቃ፣ በጭቃውም ላይ ደረቅ አፈር፣ በአፈሩ ላይ ንጣፍ ድንጋይ ተደልድሎ ነው የተሠራው። ወደ መቅደሱ ገብታችሁ በባዶ እግራችሁ ከቆማችሁ ቅዝቃዜው ይሰማችኋል።

በባሕሩ ላይ የተረበረበው እንጨት በምን መሠረት ላይ ቆመ?
በእውነትም እንጨት ከሆነ ለአንድ ሺ ዓመታት እንዴት ቆየ?
ተመራማሪዎችን የሚፈልጉ ጥያቄዎች ናቸው።

የይምርሃን ክርስቶስ ቤተ መቅደስ ውቅር አይደለም።
ጥንታዊው የኢትዮጵያውያን የሥነ ሕንፃ ጥበብ
የተንፀባረቀበት ግንባታ ነው። ውጫዊ ስፋቱ 12.22 በ9.54
ሲሆን ከወለሉ እስከ ጣራው ያለው ከፍታ ደግሞ 5.88 ሜትር
ያሳላል። ከዕጽዋት፣ ከወጥ ድንጋዮች እና ከኖራ መሰል ነገር
የተሠሩ 26 መስኮች ቶች ዙርያውን አስውበውታል። እነርሱም
በሰሜን 8፣ በምሥራቅ 6፣ በደቡብ 7፣ በምዕራብ 5 ናቸው።

ጠቢቡ እምስት ሰድስት፤ ሰባት እና ስምንት ቁጥሮችን በቅደም ተከተላቸው የመረጠበት ምክንያት ምን ይሆን ከ26ቱ መስኮች መካከል 22ቱ ሲከፈቱ እራሱን አይከፈቱም። የእንዱ መስኮት ዲዛይን ከሌላው ዲዛይን ስለሚለያይ ለገያ ሁለቱ መስኮች ገያ ሁለት ዓይነት ዲዛይን ነው የምናየው። የዘመኑ ጠቢባን ጥበባቸውን ለማሳየት ምን እንደተጠበቡ ያመላክታል።

ቤተ መቅደሱ ደቃቅ፤ መጠናቸው የተመጣጠኑ ጥቋቁር ድንጋዮች በጭቃ እየተጣበቁ ነው የተገነባው። እንዴት ይሆን ጭቃ እና ድንጋዩን አብክተው ያጣበቋቸው? የጭቃው ገንባታ ለ25 ሳ. ሜትር ያህል ወደ ላይ ከተጓዘ በኋላ በአራት መግዝን የተጠረበ ወጥ እንጨት ይገባበታል። እንዲህ እያለ ድንጋይ፤ ጭቃ እና እንጨት በጥበብ ተስማምተው ይምርሃኑ ክርስቶስን ለሺ ዓመት ያህል አቁመውታል። እኔን የገረመኝ ነገር ቢኖር ዛሬ ዛሬ በስሚንቶ እና በድንጋይ የተሠሩት ሕንጻዎቻችን ዓመት ሳይሞላቸው ሲሰነጠቁ ጭቃውን ከድንጋይ እና እንጨት ጋር አዛምደው ይህንን ያህል ዘመን ያቆዩበት ጥበብ ምን ይሆን? የሚለው ነው። እንዲህ እየተያያዘ የተገነባው ግድ ግዳ ኖራ በሚመስል ነጭ ነገር ከውጭ እና ከውስጥ ተለስኗል። የልሰኑ ንጣት እና የእንጨቱ ወርቃማ ቀለም ለቤተ መቅደሱ ውጫዊ ገጽታ ዓይን እንዳይነቀል የሚያደርግ ውበት ሰጥቶታል።

በምዕራብ እና በምሥራቅ ሁለት ሁለት ፎቆችን ያዘለው ሕንፃ ወለሉ እጅግ ለስላሳ በሆኑ ድንጋዮች ንግፍ የተሠራ ነው። እጅግ የሚያስደንቀውን ሌላ ጥበብ የሚያዩት ደግሞ ወደ በሩ ስትዞሩ ነው። ከአንድ ወጥ እንጨት የተሠራው በር፤ ከግድግ ዳው ጋር አንድ ሺ ዘመን በሆናቸው ብሎኖች እየታሰረ በታ ጣፊ ብረት ተያይዟል። በዚያ ዘመን እንጨት ሠርሰረው የሚ ገቡ ብሎኖችን የመሥራት ጥበብ ነበረን ማለት ነው? በሩን ለመዝጋት ከእንጨት የሠሩት ጥንታዊ ቁልፍ እጅግ አስደናቂ ነው። የቁልፉ መግቢያ ቀዳዳ እንደ ዘመናዊው ቁልፍ የተገ ለበጠ ቅል ቅርጽ አለው። በዚያ ዘመን የነበረውን የቁልፍ ቴክኖሎጂ የታሪክ ምሥክር ሆኖ ያሳየናል።

የቤተ መቅደሱን ውስጣዊ ጥበብ ለማየት ከአንድ ወር በላይ ይፈጃል ባይ ነኝ። የዘመኑ ጠቢባን ያለ ጥበብ ያለፉት እን ድም ከፍት ቦታ አይገኝም። ጣራው፣ ግድግዳው፣ ወለሉ፣ ፃም ዶቹ በሮቹ እና መስኮቶቹ ሁሉ እንዱ ከሌላው የማይገናኝ ጥበብ ፈስሶበታል። የመቅደሱ መካከለኛ ቦታ ከተጠረበ እና ለስላሳ ከሆነ እንጨት የተገጣጠመ ሲሆን ክብ ሆኖ የታነፀ ነው። ውስጡ በመንፈሳዊ ሥዕሎች ያጌጠ ሲሆን የሚዘጋው በመጋረጃ ነው።

የቤተ መቅደሱን ጣራ የተሸከሙት ፃምዶች በባለሞያ ከተጠ ረቡ ለስላሳ፣ ጠንካራ፣ ሰፋፊ እና ከባድ ከሆኑ የከበሩ

ጠባቂ እና ሌሎች

ድንጋጆች የታነሱ ናቸው። እያንዳንዱ ዓምድ ልዩ በሆነ ሐረግ እና ሥዕል የተገጠ ነው። የእንዱ ዓምድ ዲዛይን በምንም መልኩ ከሌላው ጋር አይያያዝም። የቅድስቱ ጣራ በስምንት ክፍል የተከፈለ ሲሆን እያንዳንዱ ጣራ የራሱ የሆነ ልዩ ዲዛይን እና ሥዕል አለው። አሁን አሁን ከአባራ እና ከቅርብ አጠቃላይ የጣራው ላይ ድንቅ ሥዕሎች እና ቅርጾች እየደበዘቡ ናቸው።

በጣራው ውስጣዊ ገጽታ ከጣራው ጋር ተያይዘው ወደ ታች በወረዱ አራት መዓዘን በሆኑ ሁለት የእንጨት ገመዶች የተገነጠሉ ዕንቁዎች አሉ። ከሁለቱ በአንደኛው ገመድ ላይ የተገነጠሉትን ዕንቁዎች በ1986 ዓም አካባቢ ሊቦች የወሰዱት ሲሆን ቶሎ እንዳይታወቅ ተመሳሳይ ነገር ተከተውበት ነበር።

ውሳጣዊውን ክፍል ስታዩ በዚያ ዘመን የነበሩ ሰዎች ዘመናዊ እርባ አምስት እና አንድ መቶ ሰማንያ ዲግሪዎችን ጠብቀው የጣራውን ክብብ፣ የዓምዶቹን መዓዘን እና የመስኮቶችን ቅርጽ ለመሥራት የተጠቀሙበት የጂኦሜትሪ ጥበብ ምን ይሆን? ምናል ሕንፃውን እንዳገኘው ሁሉ ጥበቡንም አብረን ባገኘው? ያሰኛችኋል። ለመሆኑ ይህንን ሕንፃ ከማንፃፍ በፊት ዲዛይኑን በምን ሠሩት? ጣራውን ሲያንፁ የተጠቀሙበት የመደገፊያ እና የኮንክሪት ጥበብ ምን ይሆን?

ጠጠሮች እና ሌሎች

ቤተ መቅደሱ ውስጥ ሁለት ጥንታውያን የእንጨት ሳጥኖች ይገኛሉ። ዛሬ ዛሬ ለዕቃ ማስቀመጫነት በሚጠቀሙባቸው እነዚህ ሳጥኖች ላይ የሚታየው ቅርጽ ቅርጽ እና በሕንፃው ጣራ ላይ የሚታየው ቅርጽ ቅርጽ ተመሳሳይነት አለው። እንደ እነዚህ ሳጥኖች ከሆነ እነዚህ ሳጥኖች የሕንፃው ንድፍ የተቀመጠባቸው ሳጥኖች ይመስሉኛል። ጠቢቡ ሕንፃውን ሲያንፀው ምናልባት በእንጨቱ ላይ የሠራውን ዲዛይን እየተከተለ ይሆናል።

ከቤተ መቅደሱ ጎን ያለው፣ ዛሬ በዕቃ ቤትነት የሚያገለግለው እና ይምርሃኑ ክርስቶስ በቤተ መንግሥትነት ይጠቀምበት ነበር የሚባለው ሕንፃ ግን እጅግ ተጎድቷል። ሌላው ቀርቶ አሳራውን እንኳን በዘመናዊው የአሳራ መጥረጊያ ማሸን በአንድ ቀን ማስለቀቅ በተቻለ ነበር። በዚህ ከቀጠለ ከአሥር ዓመታት በኋላ የምናገኘው አይመስለንም።

መጠራጠር ለና ሌሎች

ይምርገን ከርስቶስን የሥነ ሕንጻ፣ የአርክቴክቸር እና የአርኪ
ዎሎጂ ባለሞያዎች ሊገበኙት ለዛሬው ሥራችን የሚጠቅምም
ሀገራዊ ጥበብ ሊሸምቱበት ይገባል ባይ ነኝ። የባለሞያዎችን
ጥናት እና ምላሽ የሚፈልጉ አይደሉ ጥበቦች የፈሰሰባት ሕንጻ
ነው። በተለይም በታወቀው ዋሻ ውስጥ በመሆኑ እና ከተራራ ግር
ጌም በመደበቁ ከብዙዎቹ የእርስ በርስ መርኅነቶች ተርፎ ታሪ
ኩን እንዲያዝ ይገኛል። በመሆኑም ከአካባቢው የተሻለ መረጃ
ዎችን ይሰጣል ባይ ነኝ።

ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ለአካባቢው ታሪክ እና ቅርስ ትኩረት በመ
ስጠት መንገዱን ለማሠራት፣ አካባቢውን ለመጠበቅ፣ ለማሰተ
ዋወቅ እና ለመከባከብ የክልሉ ባሕል እና ቱሪዝም የሰጠው
ትኩረት የሚደነቅ ነው።

ሯጭ እና አሯሯጭ

በዘመናዊው የሩጫ ዓለም ፈጣን ሰዓት እና ሪከርድ መስጫ የተመልካችን ልቦና የሚማርኩ እና የሩጫ አዘጋጆችን ሲፈረትም የሚሰቡ ሆነዋል። በዚህም የተነሣ ለፈጣን ሯጮች ለሪከርድ አሻሻሎች የሚሰጠው ሽልማት እየጨመረ፤ ሪከርድ መስበርም ካለፉት ዓመታት ይልቅ እየተዘወተረ መጥቷል።

ለሩጫው መፍጠን እና ለሪከርዱ መስበር አስተዋጽኦ ካላቸው ነገሮች አንደኛዎቹ አሯሯጮች ናቸው። እነዚህ አሯሯጮች ከሯጮቹ ጋር አብረው ጀምረው ዙሩን በማክረርና እትራፎችን ወደፊት በመላብ ሩጫው በተሻለ ሰዓት እንዲካሄድ ይረዳሉ። የእነርሱ ተልዕኮ የተወሰነላቸውን ያህል መጠን በጥንቃቄ ይበላቸው ፍጥነት በመሮጥ አትሌቶቹን ወደ ፊት በደካሙ በኋላ መውጣት ነው። ሩጫውን መጨረስ አይጠበቅባቸውም።

ከእነዚህ ለየት ያለ አሉታዊ ተልዕኮ ያላቸው አሯሯጮች ደግሞ በማንኛውም የኛ ሕይወት ውስጥ ይገኛሉ።

በአንዳንድ ውይይት ላይ እንኳ አሯሯጮችን አላያውቅም። የሌለ ርእሰ ጉዳይ እና መከራከርያ ይዘው ገብረው ስምቻሁ፣ ዐውቀዋሁ፣ ርግጠኛ ነኝ፣ በኔ ይሁንባችሁ፣

መጠሪያ እና ሌሎች

ነገሩን ሁሉ ካከረሩት በኋላ ከውይይቱ ውስጥ ላጥ ብለው የሚመጡ አረጋገጫችን አሉኩ። በጉዳዩ ላይ በቂ ዕውቀት ያላቸው ይመስል፤ ወይም ደግሞ ተገቢ መረጃ የጨበጡ ይመስል በኃይል ቃል ላይ ኃይል ቃል፤ በሃሳብ ላይ ሃሳብ፤ በነገር ላይ ነገር እየጨመሩ፤ የውይይቱን ዙር ካከረሩ በኋላ ሌሎች በጉዳዩ ተሰበው በውይይቱ ሩጫ ላይ ማክረራቸውን ሲያዩ፤ ላይ ታወቅ ላጥ ብለው ይወጡና፤ ከተናጋሪነት ወደ እድማዊነት ይዘዋወራሉ። የተናገሩት እውነት መስሎት እነርሱን ተከትሎ ሲጫጫህ የነበረው ሁሉ ራሱን ያሳሰበው ዙር ላይ ተካርሮ ያገኘዋል። እነዚያው ዙሩን ሲያካርፉ የነበሩትም ነገር ዓለሙን ሁሉ ረስተውት መልሰው አስታራቂ እና ሽምጋይ ሆነው ቁጭ ይላሉ።

በሰብሰባው ላይ ከረር ያለ ነገር ሲነሣ ማስተዋል ያስፈልጋልኩ፤ ሰውዬው ሯጭ ነው አረጋግጭ? የሚለውን ለመለየት እንዲቻል። ነገርዬውን ወደ እንደ ጽንፍ ወስዶ እያከረረ፤ እኛም እውነት መስሎን የመጣው ይምጣ ብለን የልባችንን ስናወጣ፤ አጅሬ ላጥ ብሎ ከሩጫው ሊወጣ ይችላልኩ። ምናልባትም የርሱ ዓላማ እነማን የዚህ ሃሳብ አቀንቃኞች ናቸው? የሚለውን ዙሩን አከርሮ ማውጣጣት ሊሆን ይችላልኩ።

የትዳር አረጋገጫችሰ ገጥመዋችሁ አያውቁም። ባል እና ሚስቱ በሚችሉት ፍጥነት በራሳቸው ሰዓት የራሳቸውን ሪክ

ርድ በራሳቸው ዐቅም ለማሻሻል ሲሮጡ፤ እያገባው ገብቶ ሊገባ ዲህ ሆነህ ነው የምትኖረው፤ እንዲህ ሆነሽ ነው የምትኖረው፤ እንዲህ እያደርግልሽም፤ እንዲህ እታደርግልህም፤ ሆነህ እንዲህ ሆነህ ትኖራለህ፤ ለመሆኑ አንቺ ሚስት መደስ አገልጋይ፤ እኛ እያለንም እንዲህ አትሆንም/አትሆንም፤ በል ከጎንህ ነፃ ከጎንሽ ነን/ አንዳች ነገር ማድረግ አለብህ፤ ማድረግ አለብሽ» እያለ የሰላማዊውን ትዳር ዙር አክርሮ ለርሮ፤ ባል እና ሚስቱ ከተለመደው ፍጥነት ወጥተው በጎሮ መካረር ሲጀምሩ ሚዳውን ለእነርሱ ጥሱ ላጥ ብሎ ይላል፡፡ አለሁ ሲል የነበረውና ነገር እያቀባበለ ዙፋን ሲያጠራረው የነበረው ሰውዬ ከጎሮነት ወደ ተመልካችነት ይህጥራል፡፡ እነዚያው ባል እና ሚስቱ ገን «የት ይደርሳል የተባለ ጥጃ ቁራ ተገኘ» እንደ ሚባለው፤ የት ይደርሳል ሲባሉ፤ ዘሩ ከርሮባቸው፤ እንዲህ የትዳርን ሚዳልያ ሊያገኙ ቀርቶ፤ ማረጋገጥም ይሳናቸውና አንጉል ሆነው ይቀራሉ፡፡

ሰውዬው ሚስቱ ገበያ ሄዳ እርሱ የተሰጣ እህል ይጠብቃል አለ፡፡ በመካከል ጓደኛው ሊጠይቀው ይመጣል፡፡ «ምን እየራራህ ነው? ለምን ወጣ ብለን አንድ ሁለት አንልም» ይለዋል፡፡ ባልም «እይ ባለቤቱ ገበያ ስለሄደች የተሰጣ እህል እየጠበቅኩ ነው» ይለዋል፡፡ ጓደኛው በነገሩ ተናድዶ «እንዴት የወገደች ከብር ታስደፍራለህ፤ ብለህ ብለህ ደግሞ የተሰጣ እህል ጠብቂ ሆንሽ፤ ምንው አንተን ባደረገኝ፤ እንዲህ ታዋርድህ፤ ሞት

ይሻልሃል፡ አሁን አንተ ባል ነህ ወይስ አሸክር» እያለ ልቡን ያነጣጣው ጀመር። ባልም አስበት የግያውቀውን ሁሉ ማሰብ ጀመረ።

«ምን ላድርግ ኑሮ ነው» አለው ባል። «ቢሆንስ መኖር እንደዚህ ነው እንዴ! ለምን አፍንጫዊ ላይ አትወረውር ላትም፤ አንተ ወንድ ሁን እንጂ ሚስት እንደሆነ አገሩን ሁሉ ሞልቶታል። እንዲህ ሆነህ ከምትኖር ወዲያ ፍታትና ለኛም ላንተም የምትሆን አግባ።» እያለ ዙፋኑን ያከርርበት ገባ። ባልም ልቡም እየሞቀ፣ ንዴትም እየተሰማው፣ ኑሮውንም እያማረረ፣ በሚስቱም ላይ ቂም እየያዘ ሄደ።

ጓደኛው አሁንም አሁንም እየደጋገመ «ወይኔ! ምንው እኔ በሆንኩ ኖሮ አሳያት ነበር» እያለ የተቀመጠበትን መደብ በቡጢ ይደበድባል። ከገበያ መጥታ፣ በጓሮ በር ጉብታ ይህንን ሁሉ ተደብቃ ትሰማ የነበረች ሚስት ፍልጧን ይዛ በድንገት ከች አለችና «እህ፣ አንተ ብትሆን ምን ታደርግ ነበር?» ብላ ጓደኛውን ስታፋጥጠው፣ እየተንቀጠቀጠ «እኔ ብሆንማ

ለፊዋ ለፊዋ ወገዲቱ ጀግናይቱ

ለጣከሽ ነይላች ሳይጀምር ሌሊቱ

እያልኩ እየዘፈንኩ እህሉን ደጎና አድርጌ እጠብቅ ነበር» ብሎ ከከረረው ዙር በጊዜ ወጣ ይባላል።

ይኸው ስንቱን የሀገሬን ነጋዴ ከንግዱ ዓለም ያስወጡትኩ አሯሯሮች ናቸው። የዕቃውን ዋጋ ካመጡበት በታች ይተ

ምኑና፤ የገብውን ዋጋ ከዕቃው ዋጋ በላይ ይሰቅሉትና፤ ዕቃ
እንደ እህል ተዘርቆ ይበቅል ይመስል ለየቸርቻሪው ያለ ሃሳብ
በዱቤ ይበትኑትና፤ ለአሥር ሳንቲም ዕቃ የመቶ ብር ማስታ
ወቂያ ያስነግሩና፤ የዝብያውን ዙር ያለ መጠን ያከርሩታል።
ደገኛው ነጋዴ ሀገር አማን ነው ብሎ በዚያው በለመደው ፍጥ
ነት ዙሩን ለመጨረስ ሲሮጥ እጅሬዎቹ የሰዓቱን መንገድ በደ
ቂቃ፤ የደቂቃውን መንገድ በሰከንድ አድርገው ይጠብቁትና
ግራ ያጋቡታል።

ያን ጊዜ ጥቂቶች ብቻ አሯሯሮቹን ተከትለው ከሩጫው
ዓለም ላለመውጣት ሲሉ ብቻ ያለ ዐቅማቸው በከረረው ዙር
ውስጥ ይፈተሉኳል። እንደሚያከስራቸው፤ እንደሚያዋጣቸው
እያወቁት የዋጋውን ሪከርድ ለመስበር ይታገላሉ። በዚህ መካ
ከል አሯሯሮቹ ከዝብያው ፍጫ በድንገት አቋርጠው ይወ
ጣሉ። የዕቃው ዋጋ ቀንሷል፤ ያለ ሃሳብ በየቦታው ተበትኗል።
ዝብያውም ጥንቡን ጥሷል። በዚህ የተነሣ ለስንት መዓርግ የሚ
ጠበቀው ነጋዴ ሁሉ እንኳን ለሚዳልያ ለሰርተፊኬትም ሳይበቃ
ታሪኩ ተበላሽቶ ይቀራል።

ኸረ ምን ነጋዴውን ብቻ ተጋቢውን ሁሉ ልቡን እውልቀውት
የቀሩት አሯሯሮች አይደሉ እንዴ። እነርሱ እንደሆነ ማግባት
እንጂ ትዳር መያዝ ዓላማቸው አይደለም። ደግሞም ሠራተ
እንጂ ጋብቻው አያስጨንቃቸውም። የሠርግን ወጭ፤ የድግስን

ጠጠሮች ላይ ልሎች

ዓይነት፣ የአዳራሽን ኪራይ፣ የመኪናን ዓይነት እና ኪራይ፣ የሽሌን መጠን እና ዋጋ፣ የሰሐን እና የብርባዎችን ዓይነት እና ዋጋ፣ የሠርግ ካርድ እና የከረሚላን ዋጋ እንኳን ሳይቀር፣ ዙፋን አክረረው አክረረው ይሄው ሰማይ ሰቀሉት። ምሰራን የሀገሪቱ ሰው በአሁኑ ጊዜ ሠርግን በፊልም እንጂ በአካል እንጂ ያገኘው አድርገውታል። «ሠርግ እና ሞት አንድ ነው»፤ ለምን ድነው ቢሉ፣ ሁለቱም ያስፈራሉና፤ የሚል ትርጓሜ አስሰጥተውታል።

በተለይም ከውጭ ሀገር እየመጡ እዚህ ሀገራችን የሚጋቡ ወገኖች ዋና አሯሯሮች እየሆኑ ነው። እንዴው ለመሆኑ ሀብታም ገለው ነው ወይስ ሠርተው ነው ገንዘቡን ያገኙት? ነጋዴው ከጠየቃቸው በላይ ዋጋ እየሰጡ፣ በነጻ እናገኘው የነበረውን ሁሉ ገንዘብ እየከፈሉ፣ የድግሱን ሪከርድ ሰባብረውት ሄዱ። በአትሌቲክስ ለወንዶች እና ለሴቶች ተብሎ ሪከርዱ እንደ ሚነገረው ሁሉ፣ የዲያስፖራ እና የሀገር ቤት የሠርግ ሪከርድ ተለያየኩ። ዘመድ አዝማድ እንኳን ብሩ ከውጭ ይመጣል ከተባለ እህሉን ሳይከራከር ነው የሚገባው። የሠርጉን ምንጣር እንደ ዶላሩ ይጨምረዋል።

የሚገርመው ነገር እነዚህ ሰዎች የሠርግን ዙር እንዲህ አክረረው አክረረው እነርሱ ሳጥ ብለው መውጣታቸው ነው። ወይ ከትጻፍ አለያም ከሕይወት ሩጫው ከመሥመሩ ሳይደርሱ ነው

ብዙዎቹ የሚጠቁት። ቢጋብቻ «መግ» ላይ ለመሮጥ ሃሳብ የነበረውን ቦሉ ተጋቢ «አይ እኔ በዚህ መጠን ልሮጥ አልችልም» እንዲል እድርገው ተስፋ ካስቆረጠ በኋላ፣ እነርሱ ራሳቸው ገና የሠርጉ ቋንጣ እንኳን ሳይደርቅ፣ የትዳርን ዙር እንደጠውት ይወጣሉ፤ ያለበለዚያም ደግሞ ሕይወት እንደ ሠርጉ ዕለት አልመቻቸው ብሎ የተመደበላቸውን ሰዓት ጨርሰው ከድሎት ኑሮ አቋርጠው ቁጭ ይላሉ። ይኼው የሠርጉ ልዩ ተቀንባብሮ ከመላኩ በፊት የሰንቶቹ የመለያየት ዜና ከውጭ ይመጣ የለ።

እንዴው የዲያስፖራው ነገርማ ከተነሣ እነርሱኮ የሠርጉን ፍጫ ብቻ አይደለም እያከረፉ ያስቸገሩን። ለማዕድ ቤት እንኳን የማትበቃ መሪት በሚሊዮን ብር እየገዙ፤ እንዴው ደገፍ ቀለም የተቀባ ከመሰላቸው ቤቱን በሺ ብሮች እየተከራዩ የቤትን ዋጋ ከሚሊዮን እንዳይወርድ ሰቅለውት የቀሩ እነርሱ ናቸው። የሚገርመው ደግሞ «እንድ ዲያስፖራ የስቀለውን ሃምሳ ያገር ቤት ሰው አያወርደውም»። አሁን ይሄው ዕድሜ ለአሜሪካ ኢኮኖሚ፣ የዲያስፖራው አሯሯጮች ዙፋን እክረው አክርረው፣ ገንዘብ የለም ብለው አቋርጠው ወጡና ይህንን የተሰቀለ የዋጋ ሪከርድ ማን ይድፈረው? ራል እስቴቱም፣ ሊዙም፣ የቤት ኪራዩም፣ የቤት ሽያጩም ዙፋን ከረረብን። እንኳን ለተራው ዜጋ ቀርቶ በፊት ሪከርድ ይሰበሩ የነበሩትን እንደ አውራ ዶሮው «ከዕቅዱ በላይ ነው» አያሉ ናቸው።

መጠራጠር እና ልሳሳት

በፖለቲካውም መስክም በሆነ ብዙ አረጋገጮች አሉ። ዙፋን እንደሚደግፍ ጨርሶት ያውቁታል። የእነርሱ ሥራ ማረጋገጥ እና ዙፋን ማክረር ነው። ታዲያ የዋሐ ሯጭ ዐቅሙን ሳይመዝን ሪከርድ አሰብራለሁ ብሎ እንዲሁ ሲከተላቸው፤ አረጋገጭ መሆናቸውን ያላወቀ ተመልካችም እንዴት ያሉ ጀግኖች ናቸው፤ መደገፍ እነዚህን ነው እያለ፤ ከመጀመርያው ጀምረው ዙፋን የሚመሩ እያለ ሲጠብቃቸው። ሚናቸውን ባለማወቅም በጋለ ጭብጨባ ሲያጅባቸው፤ የቴሌቪዥኑ መስኮችም ፊት መቅደማቸውን እና ዙር ማክረራቸውን አይቶ እየደጋገመ ሲያሳያቸው፤ በመካከል ፊትለክ ብለው ይወጡና ሁሉንም ጉድ ይሠሩታል። በሚዳው ላይ እነዚያው አትሌቶች ብቻ ይቀራሉ።

አንደኛ ወጡ ብሎ ሲያጨበጭብላቸው የነበረው ደጋፊም ዕጢው ዱብ ይላል። ርግጥ ነው አንዳንዶቹም ለአረጋገጭነት ገብ ተው የሩጫውን ሁኔታ ካጠኑ በኋላ በዚያው ለሚዳልያ የሚወዳደሩ አሉ።

እናም በአሁኑ ዘመን ዝም ብሎ መሮጥ ብቻ አያስፈልግም። ሯጮችን ከአረጋገጮች መለየት ካልተቻለ፤ እግር በእግር ብቻ ተከትለን ሰንፈተለክ፤ ላጥ ብለው ጥለውን ይወጡና ጉድ ይሠሩናል።

የጃፓን ዕንቁራራቶች

እነሆ ጃፓኖች እንዲህ ይተርታሉ።

በአንድ ወቅት አሳካ እና ኪዮቶ በተባሉ የጃፓን ከተሞች ውስጥ እርስ በርሳቸው ሳይተዋወቁ የሚኖሩ ሁለት ዕንቁራራቶች ነበሩ። እነዚህ ዕንቁራራቶች ከሚኖሩባቸው ከተሞች በስተቀር ሌላ ቦታ አያውቁም። አንድ ቀን በድንገት ሁለቱም የሚኖሩበት ቦታ መረራቸው፣ ሰለቻቸው። በሁለቱም ልቦና ከሚኖሩበት ቦታ ወጥተው በአቅራቢያቸው የሚገኘውን ሌላ የተሻለ ከተማ የመሳብኘት ሃሳብ መጣባቸው። ሳይመካከሩ እንዲሁ በድንገት ሁለቱም መንገድ ጀመሩ። እንዲሁ ከአሳካ ወደ ኪዮቶ፣ ሌላው ደግሞ ከኪዮቶ ወደ አሳካ።

መንገዱ እንዲህ የዋነ አልነበረም። አጅግ አያሌ ቀናትን የሚፈጅ፣ ተጨማሪ ስንቅ የማይሸመትበት እና አድካሚም ነበር። ከሁሉም የሚብሰው ደግሞ በመካከል አስቸጋሪ እና ረዥም የሆነ ተራራ መገኘቱ ነው። ነገር ግን ሁለቱም ተስፋ ባለመቁረጥ ተጓዙ። አያረፉ እየተነሡም ያንን ተራራ ከሁለት አቅጣጫ ተያያዙት። በድንገት ጫፉ ላይ ሲደርሱ አንደኛው ሌላ ኛውን ተመለከተ። ሁለቱም ተገረሙም፣ ደንገጡም። እንዲሁ የሌላውን መኖር ፈጽሞ አያውቅም ነበርና።

ወዲያው ተቃቅፈው ከተሳሳሙ በኋላ እንዲ እሳካን ሌላው ደግሞ ኪዮቶን ለማየት በመጓዝ ላይ መሆናቸውን ተጨማሪ ወቅት፡፡ ከተረፈቻቸው ስንት አውጥተው አብረው በለ፡፡ ሣራ ላይ ጋደም ብለውም ጥቂት ዕረፍት አደረጉ፡፡ በመካከል የእሳ ካው ዕንቁራሪት «እንዲህ ትናንሾች መሆናችን ምንኛ መጥፎ ዕድል ነው» አለ፡፡ የኪዮቶው ዕንቁራሪት ደንገጦ «ምን ተሳ ዳህ» አለው፡፡ የእሳካውም «ትልልቆች ብንሆን ፕሮ እዚህ ተራራ ጫፍ ቆመን የምንሄድባቸውን ከተሞች በሩቁ ማየት እንችል ነበር፡፡ ከዚያም በእውነት እዚያ ድረስ መሄዳችን ያስፈልጋል ወይስ እያስፈልግም የሚለውን ሳንለፋ እንወስን ነበር» አለው፡፡

ያን ጊዜ የኪዮቶው ዕንቁራሪት ራሱን ከዕቀነቀ በኋላ «ቀላል ነውኪ፡ ትልቅ መሆንም አያስፈልግም፤ ምን መሰለህ ሁለታችንም በኋለኛው እግራችን ብቻ እንቆማለን፤ በፊት እግራችን ደግሞ እንያያዛለን፤ ከዚያም ፊታችንን ወደ ምንሄድበት ከተማ አዙረን ማየት እንችላለን» አለ፡፡ በሃሳቡ ሁለቱም ተደለቁ፡፡

ከዚያም ሁለቱም በኋላ እግራቸው ቆመው አንገታቸውን ቀና አደረጉና በፊት እግራቸው ተያያዙ፡፡ አፍንጫቸውን ወደሚሄዱበት አትጣጫ አዞሩት፡፡ እናም ከተማው ታያቸው፡፡ «ይገር ምሃል» አለ የኪዮቶው ዕንቁራሪት፡፡ እሳካ ከኪዮቶ ምንም እት ለይም፡፡ ፎቆቿ፣ መንገዶቿ፣ መብራቶቿ፣ መኪኖቿ ሁሉም

ያው ናቸው። ተመሳሳይ የሆኑ ነገር ለማየትም እዚያ ያሉ ምን ለሌላች፤ ለውጥ ላይመጣ ድካሙ ምንድን ነው፤ የኢሰብ ድረስ መሄድ ምን ለውጥ ያመጣል፤ ዙሮ ዙሮ አሳካ እንጂ ሆነች ኪዮች ማለት ናት። ስሟ ብቻ ነው የተሰጠው። የእሳካውም ተመሳሳይ ሃሳብ ነበር የሰነዘረው «ልክ ነፃ ከኢየሱስ እንደ አሳካ ናት፤ ምንም ለውጥ የላትም። ለካስ የትም ባይሄዱ ተመሳሳይ ነገር ነው የሚገኘው፤ መንገዶችን ገምብለው ነው ለካ የሚደክሙት። ትርፉ ድካም መሆኑን ባውቅ ኖሮ ይህንን ሁሉ አልደክምም ነበር።» አለ።

የሁለቱን ሁኔታ እያየች ትስቅ የነበረች ጉንዳን «እናንተ ሰንፈራራቶች ሞኞች ናችሁ ልበል፤ ወደፊት ብትቆሙም የምትዩትኮ ወደ ጓላ ነው። ስለ ቆማችሁ ብቻ ይታያችኋል ማለትላ አይደለም። ዋናው መቆማችሁ ሳይሆን አቋቋማችሁ፤ ማየታችሁ ሳይሆን አስተያየታችሁ ነው» አለቻቸው። ዕንቁራሪቱ ጅም ተናድደው «ዞር በይ አንቺ ጉንዳን፤ አንቺ ከኛ በጽን በልጠሽ ነው፤ ድርም እናንተ ጉንዳኖች የዕንቁራሪቶችን ዐን አትመኙም፤ እኛ ያየነውን ለማየት ዕንቁራሪት መሆን ያስረልጋል» አሉና አባረሯት። ከዚያም ከተያያዙበት ተላቀቁ እና ግሩ ላይ አረፍ አሉ።

ሁለቱም ያልገባቸው ነገር ቢኖር፤ የጓላ እግራቸውን ዘርግተው የፊት እግራቸውን ወደ ላይ አድርገው ሲቆሙ፤ እርግጠኛነት

ወደ ፊት ዓይናቸው ግን ወደ ኋላ እንደሚያይኑ ነው። ሁለቱም ወደ ፊት ያዩ መስላቸው እንጂ ያዩት የመጠብቅን ከተማ ነው። ሁለቱም የተስማሙት ተመሳይ ነገር አይተው አይደለም። የሚያውቁትን ነገር ስላዩ ብቻ ነው። ሁለቱም ከዚህ በፊት ቆመው በማያውቁበት ሁኔታ፣ ቆመው በማያውቁበት ቦታ ላይ ስለ ቆሙ አዲስ ነገር ያዩ መስላቸው እንጂ ያዩት የድሮውን ነው።

ካገቡ በኋላ ትዳር ከላጤነት ያለው ልዩነት አልታያቸው ብሎ፤ «ላጤነት ለብቻ፣ ትዳር ሁለት ሆኖ መኖር» የሆነባቸው፤ ያኔም እበላለሁ ዛሬም እበላለሁ፤ ያኔም አፈቅራለሁ፤ ዛሬም አፈቅራለሁ፤ ያኔም ምሳዬን ሆቴል እበላ ነበር፤ ዛሬም እበላለሁ፤ ያኔም አመሻለሁ፤ ዛሬም አመሻለሁ፤ ያኔም የቤት ውጭ እሰጣለሁ፤ ዛሬም እሰጣለሁ። ትዳር ምንድን ነው? እያሉ የሚጠይቁ አሉ። ርግጥ ነው አዲስ ቤት ገብተዋል። እንደ ሁለቱ እንቁራሪዎች ተያይዘው ባል እና ሚስቱ ሆነው ቆመዋል፤ ትዳር በሚባለው ተራራም ላይ አስቸጋሪውን ውጣ ውረድ ሁሉ አልፈው ደርሰዋል፤ ግን ምናልባት ላጤነትን እያዩ ይሆን እንዴ ስለ ትዳር የሚናገሩት? አላካም እንደ ኪዮቶ ነው፤ ኪዮቶም እንደ አላካ ናት አሉ የጃፓን ፅንቁ ራራዎች።

ከስንት ትግል በኋላ ተራራው ላይ መድረስ ብቻውን እዲስ ነገር ለማየት አያበቃም። እዲስ ነገር የማየት ፍላጎት

ብቻውንም አዲስ ነገር አያሳይም። ተደጋግሮ ቀጥ ብሎ መቆም ብቻውንም አዲስ ራእይ አያመጣም። እንዴት እር መፍት ነው የምታየው? የሚለውም ወሳኝ ነገር ነው።

እንደ ሰው አዲስ ፓርቲ ስለ መሠረተ፣ በአዲስ ሰው ስለ ተጠራ እና አዲስ ጽሕፈት ቤት ከፍቶ በዚያ ቦታ ላይ ስለ ቆመ ብቻ አዲስ ርእይ ሊኖረው አይችልም። አዲስ ሰው ይዘው፣ አዲስ አደረጃጀት መሥርተው፣ አዲስ ደንብ ፍር ጸው፣ አዲስ ዘመን ላይ ቆመው እነርሱ ግን አሁንም የጥንቱን ብቻ የሚያዩ ሰንት የጃፓን ዕንቁራራዎች አሉን? ምን አዲስ ነገር መጣ፣ እኛ የማናውቀው፣ እኛ ያላልነው፣ እኛ ያልሠራ ነው፣ እኛ ያልወጠወጠነው፣ ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ? ሁሉም ያው ነው። ብለው የሚያስቡ አሳካን እያዩ ስለ ኪዮቶ የሚናገሩ ሰንት ዘመዶች አሉን መሰላችሁ።

አሁንም ከዚህ ሁሉ ልፋት በኋላ፣ ይህንን ሁሉ ተራራ ከመጣ ችህም በኋላ፣ ከተደጋገፋችሁም በኋላ፣ እንድነት እና ግንዛቤ ከመሠረታችሁም በኋላ ቢሆን እያያችሁ ያላችሁት የድሮውን ከተማ ነው። አስተሳሳባችሁ፣ አካሄዳችሁ፣ አመለካከታችሁ፣ ርእዮታችሁ፣ አደረጃጀታችሁ ያው እንደመጣችሁበት ያል ነው። የሚል ካጋጠማቸው ደግሞ አለመሆኑን ከማስረዳት ይልቅ «እንተ ጉንዳን እኛ ደግሞ ዕንቁራራት ስለ ሆንን ነው? የምናየውን ለማየት ዕንቁራራት መሆን ያስፈልጋል» ይላሉ።

በየመሥሪያ ቤቱ አሠራርን ለማሻሻል፣ ደንቦችን ለማስደሰት፣ ሥራን ለማቀላጠፍ፣ ገንዘብ እና ጊዜን ለመቆጣጠር፣ እየተባሰ ስንት ማሻሻያ ይጠናል፤ ይተገበራል፤ ሥልጠና ይሰጣል፤ ይመክራል፤ ይገመገማል። እንደ ሰሞን ሆይ ሆይታ ይመጣና ከዚያ በኋላ ደንቦችውም፣ ሠራተኞችውም፣ ኃላፊውም «ምን አዲስ ነገር አለው ያው ነው» ማለት ይጀምራሉ። ዝም ብለን ነው የሰፋነው፣ የደከምነው፣ የሠለጠነው፣ ኪዮቶ እንደ ሆነች እንደ እሳካ ናት፤ ምንም ለውጥ ላናመጣ ትርፋ ድካም ነው ይላሉ።

ችግሩ የሚመነጨው ግን ከሥርዓቱ፣ ከሥልጠናው ወይም ደግሞ ከአተገባበሩ ብቻ አይደለም። አዲስ የደመወዝ ደረጃ ስለ ተሠራ፣ አዲስ ኃላፊ ስለ ተመደበ፣ አዲስ ቢሮ ስለ ተቀየረ፣ አዳዲስ ወንበሮች እና ጠረጴዛዎች ስለተገዙ፣ አዳዲስ ስምዒቶች ስለመጡ፣ አዳዲስ የቢሮ ስሞች ስለ ተለጠፉ ብቻ ለውጥ የሚመጣ መሰለን። እኛም በየስብሰባው «እጅ ለእጅ ተያይዘን እና ተደጋግፈን ለውጥ እናመጣለን» እያልን ቃል ገባን። ስንደጋገፍ ግን የመጣንበትን እንጂ የምንሄድበትን ማየት አልቻልንም። ስለ ቆምን ብቻ የምናይ፣ የጥናቱን እና የምደባውን ተራራ ስለ ወጣነው ብቻ ማየት የምንችል መሰለን፤ ወደ ፊት ዞረን ቀመናል፤ ዓይኖቻችን ግን አሁንም የጥንቱን ብቻ ነው የሚያዩት።

በየአካባቢው፣ በየእምነት ተቋማቱ፣ በየመንገዱ ችግር እንደ
ታለን፣ ለውጥ እናመጣለን፣ አሁን ካለንበት የተሻለ ዓለም እና
ያለን፣ እናሳይማለን ብለው የተነሡ ማንበራት ነበሩ። እነዚህ
ማንበራት ብዙ ታግለዋል። አስቸጋሪ ተራራዎችን ወጥተዋል።
በተለያዩ ቦታ ሆነው በየልባቸው በነበረ ስሜት ተንሣሥተው
ገዛ ጀምረዋል። ከዚያም ታሪክ አያገናኛቸው ተራራው ላይ
ተገናኝተዋል። ታናሽነታቸውን ለማሸነፍ እና ታላቅ ሥራ ለመ
ሥራት ሲሉም እርስ በርሳቸው ተደጋግፈዋል።

በመጨረሻ ግን አዲስ ራዕይ ከማየት ይልቅ የመጡበትን ብቻ
የሚያዩ፣ አዘውትረውም ስለመጡበት ታሪክ ብቻ የሚተርቱ
ሆነዋል። የተሻለ ሀገር እንደርሳለን ብለው መጥተው፣ እንኳን
የተሻለ ሀገር ሊደርሱ ኪዮቶ ናት እያሉ አሁንም የመጡበትን
አሳካ ብቻ ነው የሚያዩት። አዲስ አሠራር፣ አዲስ ሃሳብ፣
አዲስ ርእይ፣ አዲስ ፍልስፍና፣ አዲስ ስሜት፣ አዲስ አመልካ
ካክት፣ አዲስ ጥበብ ማየት ትተው «ለካስ ቢሄዱ ቢሄዱ ያው
ነው» ወደ ሚለው የጃፓን ዕንቁራራቶች ሃሳብ ተመልሰዋል።
የኖሩበት ከተማ ሰላችቷቸው ወጥተው፣ መልሰው ግን ያን
እንዳይት ዕንቁራራቶች እናስተካክለዋለን፣ እናሻሸለዋለን፣ እናረ
መዋለን፣ የተሻለ እናደርገዋለን ብለው የተቼትን አሠራር እና
አካሄድ መልሰው ይደግሙታል። እንደ ጉንዳኗ «ተው አያያ
ችሁ ያላችሁት ወደ ኋላ ነው፣ ወደ ኋላ ማየት ከጀመራችሁ
ደግሞ የምትሄዱት ወደ ኋላ ነው።» የሚል ካጋጠማቸው

ጠጠሮች እና ሌሎች

ደግሞ «አይ ድሮም ጉንዳዮች ዕንቁራሪቶችን ስለማትወዱን ነው» የሚለውን የተለመደ መዝሙር ይዘምራሉ።

አንዳንድ ጊዜ ኢትዮጵያን ገነት ብቻ አድርገው የሚያዩ ሰዎች አሉ፤ በተቃራኒው ደግሞ ሲኦል ብቻ ሆኖ የምትታያቸውም አሉ። ለአንዳንዶቹ እንደ ቻይና ተመንድጋለች፤ ለሌሎቹ በጣም እንጨቆረር ወርዳለች፤ ለአንዳንዶቹ ሀገሪቱ ለሌሎች የዕድገት ምሳሌ ትሆናለች፤ ለሌሎቹ ደግሞ የውድቀት አርእያ ናት፤ ለአንዳንዶቹ ዲሞክራሲ የሰፈነባት ናት፤ ለሌሎቹ ደግሞ የዲሞክራሲ ጠበል ሲረጭ እርሷ አልነበረችም።

ሁለቱ ዕንቁራሪቶች ኪዮቶ እንደ አሳካ፤ አሳካም እንደ ኪዮቶ ናት ያሉት የሚያነፃፅሩበትን ከተማ አይተውት አይደለም። ስለ አሳካ የሚያወሩት ኪዮቶን፤ ስለ ኪዮቶም የሚያወሩት አሳካን እያዩ ነው። እናም ስለ ኢትዮጵያ የምንናገረው ቻይናን፤ ሲንጋፖርን፤ ሕንድን፤ አፍጋኒስታንን፤ ሰሜን ኮርያን፤ አሜሪካን እያየን ይሆን እንዴ። ዕንቁራሪቶቹ ሌላ ሀገር እያዩ ስለ ሌላ ሀገር ያወሩ ነበር። እኛስ ሌላ ሀገር እያየን ይሆን እንዴ ስለ ኢትዮጵያ የምናወራው። አንዳንዱ ሀገሪቱን በመኮነን ይስማማል፤ ሌላው ደግሞ ሀገሪቱን በማወደስ ይግባባል። ምናልባት ግን የሁለቱም መግባባት የመጣው እንደ ዕንቁራሪቶቹ ያንኑ የምናውቀውን በማየታችን ምክንያት ከሆነስ?

ባሎችም ያረግዛሉ

ወደ ሀገር የሚኖር ሐበኝ ደመወዙን እንጂ ሥራውን ሲጠይቁት አይወድም ይባላል። እኛ በልማዳችን «ሥራ» ለሚባለው ነገር የምንሰጠው ትርጉም ትንሽ ሐዲዱን ሳይስት አይቀርም። መሐንዲስ፣ ሐኪም፣ ፓይለት፣ መምህር፣ ነጋዴ፣ ወዘተ ካልተባሉ በቀር ስማቸውን መጥራት የምናደርግባቸው ሥራዎች አሉ። ታዲያ እነዚህን ዓይነት ሥራዎች ላይ የተሰማሩ የሀገሪቱ ልጆች ለሀገር ቤት ዘመዶቻቸው መናገር አይረዱም። ተረቡንም፣ ሐሜቱንም፣ ወሬውንም መቋቋምና ማመን ያቅታቸዋል።

እናም እዚህ ካምፓላ ያገኘኋት አንዲት እጎቱን በዚህ የሐበኝ ልማድ መሠረት ስፈራ ስቸር በዙርያ ጥምጥም ምን እንደምትሠራ አነግሠባት። እርሷም ፈጠን ብላ «እዚህ ሀገርኮ ተምራ ነርስ ሆንኩልህ» አለችኝ። እንዲህ ደፈር እና ፈጠን ብላ ከተናገረች የምትኮራበት ነገር ላይ ተሰማርታለች ማለት ነው አልኩና እኔም ለመቀጠል ተደፋፈርኩ።

«አንቺ በቃ ድሮ ጀምሮ የምትመኝውን ሐኪምና አባደሽ አባደሽ ካምፓላ ላይ ደረሰሽበት?» አልኳት። ባት አለችኝ

ጠጠሮች እና ሌሎች

«ለነገሩ አሁን በሕክምና ሞያ ላይ አልሠራም» አለችኝ።
«ደግሞ ሌላ ዓይነት ነርስነት መጣ እንዴ?» ስለ ጠየቅኳት።

«የኔ ሥራ ባሎች እንዲያረግዙ መርዳት ነው» ብላ ሳቋን ለቀቀችው። የተናገረችውም፤ አሳሳቂም እኔን መልሶ አሳቀኝ። አሁን የተናገረችውን ነገር የሀገሬ እናቶች ቢሰሙት ስምንተኛው ሺ መግባቱን ለማወቅ የሚጠቅማቸው ምልክት ይሆናል ብዬ ገመትኩ። በዚህ በምዕራቡ ዓለም የማይመጣ ነገር የለም። ደግሞ የሚገርመው እነ አጋንዳ ሥልጣኔ መስጧቸው የነዚያን ነገር እንዳለ መግልበጣቸው ነው። እያልኩ አሰብኩ።

«ቆይ እንጂ፤ ለመሆኑ እንዴት አድርገው ነው ባሎች የሚያረግዙት? ያውስ ደግሞ በእናንተ ርዳታ ነው እንዴ የሚያረግዙት? እረ ለመሆኑ እንዴትስ አድርጋችሁ ነው የምትረጁቸው?» የጥያቄ እሩምታ አከታተልኩባት።

«እናቴም ስነግራት እንዳንተ ነበር ያለችኝ። እንዲያውም እርሷ በይዩ ልጅ ቶሎ ብለሽ ከዚህ ዓይነት ነገር ውጭ፤ ወይ ስምንተኛው ሺ ነበር ያለችው» አለችና መልሳ ሳቀች።

«እይውልህ በምዕራቡ ዓለም ሚስቶች ብቻ ሳይሆኑ ባሎችም ያረግዛል» ብላ ስትጀምር

ጠጠሮች እና ሌሎች

«እኮ እንዴት እንዴት አድርገው? እንደገና ማገገን አስገብተው ነው? ለመሆኑ ምን ምን አድርገው ያረግባሉ?» አልኳት በአግራሞት።

«የባሎች እና የሚስቶች ርግዝና ይለያያል» አለች። «እስከ አሁን በተለመደው መንገድ ሚስት ብቻዋን ነበር የምታረግ ዘው። የወንዶቹ ተግባር ሚስት እንድታረግዝ ማድረግ ብቻ ነበር። አሁን አሁን ግን ርግዝናው የተሳካ፣ የተቃና እና ለእና ቲቱም ሙሉ ጤንነት እና ክብካቤ እንድታገኝ ባልም አብሮ ማርገዝ አለበት እየተባለ ነው»

«ወይ ግሩም! እኔኮ ባል ማርገዝ አለበት ብለው ማስባቸው አይደለም የገረመኝ። እንዴት አድርጎ ማርገዝ ይቻላል የሚለው ነው ዕንቁቅልሕ የሆነብኝ» አልኳት።

«የባል እና የሚስት ርግዝና ይለያያል። የሚስት አካላዊ ርግዝና ነው፣ የባል ደግሞ ማገገራዊ እና ሥነ ልቡናዊ ርግዝና ነው። እንዲት ሴት በርግዝና ወቅት በሰውነቷ ውስጥ በሚከሄዱት ተፈጥሯዊ ሂደቶች ምክንያት የምታሳያቸው የጠባይ ለውጦች፣ የፍላጎት ለውጦች፣ የእመጋገብ ለውጦች፣ የእመለካከት ለውጦች፣ የእኗኗ ለውጦች አሉ። እነዚህ ለውጦች የሚያስከትሉት አምንታዊ እና አሉታዊ ተጽዕኖዎች ደግሞ ሴቲቱን ብቻ ሳይሆን ወንድንም፣ ቤተሰቡንም ይነኩታል።»

መጠራት እና ሌሎች

«ሴቲቱ እነዚህን ነገሮች በራስዋ ላይ ሲደርሱ ወይም ደግሞ ከደረሱባት በኋላም ቢሆን በልምድ ታውቃቸዋለች። በእነዚህ ጉዳዮች ላይ ሴቶች ከሴቶች ጋር የሚያደርጉት ውይይት ወንዶች ከወንዶች ጋርም ሆነ ወንዶች ከሴቶች ጋር ከሚያደርጉት የተሻለ ነው።

«ወንዶች ሚስቶቻቸው ሲያረግዙ የሚከተለውን እካላዊ፣ ሥነ ልቦናዊ እና ማኅበራዊ ለውጥ ባለመረዳታቸው የተነሳ ጊዜውን እንደ ችግር ወቅት የማየት፣ ሚስቶቻቸውን ከመርዳት ይልቅ የማማረር፣ ሁኔታውን የተሻለ ለማድረግ አስተዋጽኦ ከማድረግ ይልቅ በጠብ እና በጭቅጭቅ የማባባስ ሁኔታ ይታይባቸዋል። ከርግዝናው በኋላ ለሚመጣው ልጅም ሴቶቹ እንዲ ወንዶቹ ዝግጅት እያደርጉም። ለዚህ መፍትሔው ወንዶቹም እንደ ሴቶቹ እንዲያረግዙ ማድረግ ነው።» አለችና አሁንም ሳቀች።

«ሃሳባችሁኑ ገብቶኛል፤ እንዴት? ነው ጥያቄዬ።»

«እንዴት ማለት ጥሩ ትላለች አክሱቴ። ለመሆኑ ርግዝና ማለት ምን ማለት ነው? በርግዝና ውስጥ ምን ምን ነገሮች ይፈጠራሉ? ከእርግዝና እስከ ወሊድ ድረስ በሴቲቱ ላይ የሚመጡት ለውጦች ምን ምን ናቸው? እያንዳንዱ ቀን፣ ሳምንት፣ ወር ምን ታስከትላለች? እናቲቱስ ምን ያስፈልጋታል? በመጨረሻስ ወሊድ ማለት ምን ማለት ነው? በወሊድ ጊዜ የወንዶች ድርሻ ምን መሆን አለበት? ለሚወለደው ልጅ

ቀድሞ መደረግ ያለበት ዝግጅት ምን ምን ናቸው? የሚሉትን ወንዶች እንዲሠሉት እናደርጋለን።

«ከትምህርት በተጨማሪ ቤተ መከራዎች አሉ። ለውጦቹን በሺዲዮ፣ በናሙና፣ በተግባር ልምምድ ያጠናሉ። ሆስፒታል ይሄዳሉ። የተለያዩ ርጉዝ ሴቶች እየመጡ ያጋጠማቸውን ነገር ገለጣ ያደርጋሉ። የኛ ተግባር ባሉች ያረገዙ ያህል እንዲሰማቸው ማድረግ ነው። ርግዝናውን እነርሱም እንዲሰማቸው፣ ስሜቱንም እንዲገልጹት ማድረግ ነው።

«ለምሳሌ በሚስቶቻቸው ላይ የመነጫነት፣ የማክረፍ፣ ቶሎ የመቆጣት፣ በስሜት ስሱ የመሆን ነገሮች ሲያጋጥሟቸው ምን ማድረግ አለባቸው? ለመሆኑስ እነዚህ ነገሮች ለምን ይመጣሉ? ምን ምን ነገሮች በርጉዝ ሴቶች ሕይወት ላይ ሲለወጡ እነዚህ ይመጣሉ? በእያንዳንዱ ሳምንት ምን ይጠበቃል? ምን ለውጥ ይኖራል? የአመጋገብ እና የአኗኗር ለውጥ ሲያጋጥም ቀድመው ምን ማድረግ አለባቸው? ይህንን ሁኔታ እናሠራለን ትዋለን።

«የሚገርምህ ነገር ብዙ ወንዶች የሚስቶቻቸውን የርግዝና ጠባይ የሚረዱት ከተጋጨ በኋላ ነው። የጠባይ መለወጥ፣ የነገሮች መቀያየራቸው እንግዳ ነገር ይሆንባቸውና የአመል መቀየር አድርገው ይቆጥሩታል። ከዚያም ጠብ ይነሣል። ከጠብ በኋላ ነው ይህ ነገር በእርግዝና ምክንያት የተከሰተ መሆኑን

መጠራቻ እና ሌሎች

የሚረዱት። የሠለጠኑት ባሎች ግን አስተድመው ይገነዘቡ ታል። እንዲያውም ሚስቶቻቸውን ይህ ዓይነት ነገር ሊከሰት እንደሚችል ቀድመው ይነግሯቸዋል። ሲከሰትም ምክንያቱን ይረዱታል።

«የርግዝና ወቅት ረዥም ጊዜ ነው። ዘጠኝ ወር ማለት ከ ዓመት ሊሞላ ምን ቀረው። ይህንን የሚያህል ጊዜ በየሰዓቱ በሰውነትህ ውስጥ ለውጥ እየተካሄደ፣ የሰው ልጅን «የመፍ ጠር» ያህል ኃላፊነት ተሸክመህ ብቻህን መንዝ ከባድ ነው። ልጅ ከተወለደ በኋላ የሚያመጣው ደስታ ልዩ እና የማትጠ ብቀው በመሆኑ እንጂ የእርግዝና እና የምጥ ሰዓት ሲታሰብ ደግሞ የምትወልድ ሴት አትገኝም ነበር።

«ይህንን ጊዜ ግን ልዩ የደስታ ትዝታ ጥሎ እንዲያልፍ ማድረግ ይቻላል። ለዚህ ደግሞ አንዱ ትልቁ መፍትሔ ቅድም እንዳልኩህ ባሎችም ከሚስቶች ጋር አብረው እንዲያረግዙ ማድረግ ነው። የርጉዝ ሴቶች የጠባይ መለዋወጥ በቤተሰቡ ውስጥ አሉታዊ ተጽእኖ እንደሚያስከትለው ሁሉ ባሎች ተባባሪዎች፣ ሥልጡኖች እና በዘመኑ ቋንቋ የገባቸው ከሆኑ ግን የላቅ እና የደስታ ጊዜ ማድረግ ይችላሉ።

«ለምሳሌ እንዴት?» አልኳት።

«ለምሳሌ በእርግዝና ወቅት የሚመጡ ነገሮችን ቀድሞ ዐውቆ በእኩል መነጋገር ትልቁ ነገር ነው። ሚስት የተሻለ ትወቀው

እንጂ ርግዝናዋን በተመለከተ ባልዋም በሚገባ ያውቅ ከሆነ
ውይይታቸው የመረዳዳት ይሆናል። አብዛኛውን ጊዜ ግን
ሚስት አስረጅ ባል ሰሚ ነው የሚሆኑት። ባል ለሚስቱ ምን
ነገር መቼ መግዛት እንዳለበት? ጠባይዋ ምን ሲሆን ምን
ማድረግ እንዳለበት? በየትኛው ወር ምን ሊከሰት እንደሚ
ችል ዐውቆ ምን ዝግጅት ማድረግ እንዳለበት ከሠለጠነ፤ ቤተ
ሰቡን ይስተኛ ያደርገዋል።

«በተለይ ደግሞ በወሊድ ጊዜ አይተህ ከሆነ ብዙ ባሉት ከመ
ጨነቅ ያለፈ ድርሻ የላቸውም። አስተዋጽዖ ከማድረግ ይልቅ
ኮሪደር ላይ በመንቆራጠጥ ነው የውስጣቸውን ጭንቀት የሚገ
ልጡት። እኛ ግን በዚህ ሥልጠና የወሊድ ጊዜ እና በዓት
መቃረቡን በምን በምን ምልክቶች ማወቅ እንደሚችሉ፤ መቼ
ወደ ሐኪም ቤት መውሰድ እንዳለባቸው፤ በርግዝና ወቅት
የሚከሰቱ ድንገተኛ ነገሮች ምን እንደሆኑ? ድንገት ምጥ ቢከ
ሰት ምን ዓይነት ርምጃ መውሰድ እንዳለባቸው? እናወላጥና
ቸዋለን።

«አንዲት የወለደች ቤት ምን ምን ያስፈልጋታል? አሁን እኛ
በባህላችን የመጣልንን ልምድ ተከትለን ነው ለአራስ ምግብ
የምናዘጋጀው። ነገር ግን በወሊድ ምክንያት ደም ለፈሰሳት፤
ዐቅሟን ላሟጠጠች፤ ወይም ደግሞ በልዩ ልዩ መንገድ ለተሳ
ዳች ቤት ምን ምን ዓይነት ምግቦች ናቸው የሚያስፈልጓት?

የሚለውን በውቀት አይደለም የምንዘጋጀው። እንዲሁ በሥልጠና የምንሰማቸው ይኼንን ነው። እርሷ ይህንን ሥራልኝ ከምትል ባለዋ እያሰበ ቢገባላት፣ ከቻለም ቢሠራላት፣ ካልቻለም ቢያሠራላት ለእናቲቱ ከሚፈጥርላት የደስታ ስሜት በተጨማሪ ጤንነቷም ይጠብቀዋል።

«እስከ እንዴት አያድርገውና በወሊድ ጊዜ የእናቲቱ ሕይወት ቢያልፍስ? ምንም ልምድ ከሌለ ባል ምንድን ነው የሚያደርገው? እንዴትስ ነው ኃላፊነቱን የሚረከበው? አያምጣው ብለን ብቻ ነው እንዴት የምናልፈው? ግን ካመጣውስ እንዴት ይደረጋል? ለዚህ ሁሉ አእምሮን ማዘጋጀት ያስፈልጋል። እሺ ይህንን ተወው መቼም ዶሮ ፊት ፈንገል አይወራም። ግን እናቲቱ በከባድ ሁኔታ ብትታመምና የልጇን ኃላፊነት ለመወጣት ዐቅም ቢያንሣትስ? በዚህ ጊዜ ከባለዋ የተሻለ ሰው ሊኖር አይችልም። ሌሎች የቤተሰብ አባላት የማይገኙበት አጋጣሚ ይኖራል። በተለይ በውጭ ሀገር እናት አባት፣ እናት ወንድም፣ ዘመድ ጎረቤት ብዙ ጊዜ አይገኙም፤ እና ምን ታደርጋለህ?

«ይህ ሁሉ እሺ ይቅር። ልጄ በጤና ተወለደ፤ እናቲቱም ጤና ናት። ነገር ግን በተለይ በውጭ ዓለም እንደ ልብህ የሥራ አረፍት አታገኝም። ልጄን ደግሞ ቢያንስ እስከ ሁለት ዓመት የቅርብ ክትትል ይፈልጋል። ለመሆኑ ሰንት ባሎች ልጄ

መጠሪቱ እና ሌሎች

በትክክል ባይቀጥብ ማታፍ፤ ልጅ ማጠብ፤ ሸንት ጨርቅ
መቀየር፤ ምግብ መመገብ ይችላሉ?

«በቻ ምን ልበልህ፤ ባል ከጸታው በቀር በሰሜኑ ዙሊ እንጂ
ያረግዝ እድርገኝ ነው የምናሰላጥነው። ሚስት ስትመልድ
የሚመጣውን ፍትፍት እየበሉ፤ አጥሚት እየጠጡ አመልማሉ
መስሎ መውጣት ብቻ አይደለም። አንዳንድ ጊዜ አራሷ ግን
ፍቸው ፍቸው ትላለህ አይደል? ያረግዝኝ አርሷ የመፈረ ሌላ፤
እሁኝ ግን ፍቸፍቱን እብሮ ለመብላት ሮግዝናውንም መጋራት
ያስፈልጋል እየሉኛልህ ነው። እንደ ልማዷ ከት ብላ ሳቀች።

እኔ ግን አልሳቅኩም። ያገፈ ባለች ትዝ ዝለውኃ።

ከምጋላ ጽሑፍ

ተራራው

እዚህ አሜሪካ በየቦታው የሚዘዋወር ሰው ኢትዮጵያውያንን በተመለከተ ከሚሰማቸው ወሬዎች አንዱ በተበላገዝብ ስለ ተገዙ እና ስለ ተከፈቱ ነገሮች ነው። «ይህ ጋዝ ማደያ እገሌ የተባለው የዚህ ፖለቲካ ፓርቲ አመራር ይህንን ያህል ብር ሰብስቦ የገዛው ነው፤ ይህ የሽያጭ መደብር እገሌ የተባለው የእገሌ ፓርቲ አስተባባሪ ገንዘብ ሰርቆ የከፈተው ነው። እገሌ ይህንን ያህል ሺ ዶላር ይዞ ጠፋ፤ እገሊት ይህንን ያህል ብር በባንክ አካውንቷ አስገብታ ጠፋች»። አብዛኞቹ ሰማቸው የሚነሣ ሰዎች የታወቁ ፓርቲዎችን በመወከል እና በመምራት ስብሰባ ሲጠሩ፤ ገንዘብ ሲያሰባስቡ፤ ሰልፍ ሲያስተባብሩ የነበሩ ናቸው። እውነት ይሁን ውሸት እግዜር ይወቅ።

የዚህ ነገር ሲገርመኝ ደግሞ ዋሽንግተን ዲሲ ውስጥ አንድ የቤተ ክርስቲያን የቦርድ አባል ምእመናኑ ሳያውቁ ቤተ ክርስቲያኑን በባንክ አስይዞ ገንዘብ በመበደር ሲጠቀምበት በመገኘቱ በምእመናኑ ውሳኔ ከሥልጣን መነሣቱ ይወራጀመር። የተሻሉ ናቸው ብለን ከመረጥናቸው በኋላ እንዴት ከሻ የባሉ ሊሆኑ ቻሉ?

እነዚህ ነገሮች ናቸው አስቴር ካሳ /ከካናዳ/ የሳክሽልናን ቀጥሎ ያለውን ታሪክ እንዳስታውስ ያደረጉኝ።

እንደ የሊባኖስ መነኩሴ ከሰው ተለይቼ ለብቻዬ በምጥሌ የምኖርበትን ቦታ እባክህ ምራኝ ብሎ እግዚአብሔርን ይለም ነዋል። እግዚአብሔርም ወደ ሊባኖስ ተራራ ጫፍ ይወስደዋል። የተራራው ጫፍ ከአካባቢው በጣም የራቀ እና በአካባቢው ከመንደራቸው የራቁ እረኞች ብቻ የሚገኙበት ነው።

መነኩሴው በተራራው ጫፍ ላይ ለጥቂት ጊዜ እንደጥረ የብርዶ ወቅት ይመጣል። ቅዝቃዜው ከዐቅሙ በላይ ሲሆንበት ከተራራው ወርዶ እረኞችን ብርድ ልብስ ይለምናቸዋል። እኛ ሱም እንደ ብርድ ልብስ ይሰጡታል። የተወሰነ ጊዜ ከተጠቀመበት በኋላ ብርድ ልብሱን አይጦች ይበሉበታል። እንደ ገና ከተራራው ወርዶ እነዚያን እረኞች ሌላ ብርድ ልብስ ይለምናቸዋል። እረኞቹም ብርድ ልብሱን ከለገሱት በኋላ አይጦቹን ለመከላከል ድመት ማሳደግ የተሻለ መሆኑን ይመክሩትና አንዲት ድመት ይሰጡታል።

እንደተባለው ድመቷ ስለመጣች አይጦቹ ድራሻቸው ይጠፋል። እስከ ተወሰነ ጊዜ ድረስ አይጥ እየበላች የነበረችው ድመት አይጦቹ ሲጠፉ የምትበላው አጣችና መራብ ጀመረች። ያን ጊዜ ያ መነኩሴ ወደ እረኞቹ መጥቶ ወተት ለመናቸው። እነርሱም ወተቱን ሰጡት። በየጊዜው እንደዚሁ

መጠሪቹ እና ሌሎች

እየተመላለሰ ውተት መለመኑን የተመለከቱት እረኞች አንዲት ላም ከነ ጥጃዋ ወስዶ ቢያረባ መልካም መሆኑን መክረው እንዲት ላም ከነጥጃዋ አበረከቱለት። እንደ ተባለውም ላሟን ከነ ጥጃዋ ወስዶ ማርባት ጀመረ።

ከተወሰነ ጊዜ በኋላ የአካባቢው ማር ደረቀና ላሟ ተራ በች። መነኩሲውም ወደ እረኞቹ ወርዶ ለላሟ የሚበላ ነገር መጥቃቸው። እረኞቹም ለብዙ ጊዜ የምትበላው እህል ከሰጡት በኋላ ዳግመኛ ከመመላለስ የእህል ዘር ወስዶ ቢዘራ የተሻለ መሆኑን መከሩት። እንደ ተባለውም የእህሉን ዘር ዘርቶ አካ ባቢው በእርሻ የከበረ እንዲሆን አደረገው። ነገር ግን እህሉን ማጨድ፣ መውቃት እና ለክፉ ጊዜ ማስቀመጥ በሰሚያስፈልግ እንደገና ተመልሶ የእርሻ መሣርያ ለመናቸው። እነዚያ እረኞችም ሳይመረፍ ከየትም ፈልገው ሰጡት።

እንዲህ እንዲህ እያለ የተራራው ጫፍ የዘመናዊ የክብት ርባታና የእርሻ መናኸርያ ሆነ። ብዙ ሰዎችም ያንን ዘመናዊ እርሻ በአድናቆት ለመጎብኘት ይመጡ ነበር።

አንድ ቀን አንድ ሰው እርሻውን ለመጎብኘት መጣ። በመነኩሲው ሥራ መደኑቱን ከገለጠ በኋላ መነኩሲው ያንን ሰው ወደ ቢሮው ወሰደው። ያም ጎብኝ ቢሮው ውስጥ እንደገባ «ግን ወደዚህ ቦታ ያመጣሁህ ለዚህ ነበር እንዴ?» ሲል ጠየቀው። ለካ ያ ሰው እግዚአብሔር ኖሯል።

መጠራት እና ሌሎች

ወደ ተራራው ከወጡ በኋላ ዓላማቸውን የተየሩ ጠይቁ ሌሎች ጎረቤት ዓላማዎችን የፈጠሩ ስንት ናቸው?

ትዳር ተራራ ነው። ከላጤነት፣ ከልቅነት ብሎም ሁሉ አማረሽ ከሚባለው ሚዳ ርቆ የሚኖርበት። ብዙዎች ወደ ተራራው ሲወጡ ይምላሉ፣ ይገዙታሉ። ከአንቺ አልለይም፣ ካገተ ይነጥለኝ፣ ለትዳራ ታማኝ እሆናለሁ፣ «ቢጭኑኝ አህያ ቢለጉሙኝ ፈረሰ» እሆናለሁ፣ ይህንን እና ያንን እተዋለሁ፣ እንዴት በጠቅላላው በሚዳው ላይ ያሉትን ነገሮች ላይፈጽሙ ይሙንናሉ። ተራራው ላይ ከወጡ በኋላ ግን ያገቡበትን ምክንያት ይረሱታል። አሁንም አሁንም ወደ ሚዳው እየወረዱ አንዳንድ ነገር መዋስ ይጀምራሉ። ከዚያም የ«ትዳር ጠሎችን» ፕሮጀክት በትዳር ተራራ ላይ ሲያካሂዱት ይታያሉ።

ወደ ሥልጣን ተራራ ለሕዝብ ነጻነት እና እኩልነት፣ ፍትሕ እና መብት ለመታገል ብለው ከወጡ በኋላ ዓላማቸውን ቀይረው ወደ ምሻት እና ቅንጦት፣ ራስን ብቻ ወደ መጥቀም እና ወደ ሙስና፣ በዘመድ አዝማድ ወደ መሥራት እና በሥልጣን ወደ መባለግ የተዘዋወሩ ስንቶች ናቸው።

ያ መነኩሴ የዚህ ዓለምን ነገር ጠልቶ እና ተጠይቆ ከዚያ ለመራቅ ነበር ወደ ተራራው ጫፍ የወጣው። ነገር ግን እርሱ ራሱ በባሰ ሁኔታ ገባበትና ዐረፈው። ከነ እገሌ እገላ ላለን፣ ይህንን ወይንም ያንን ነገር እንቃወማለን፣ መከራን

ጥቅም፣ ሰቆቃን እናስተራለን፤ ጭቆናን እና በደልን እናስመጣ
ለሰንጠረዥ እምባዝንነትን እና ኢዲሞክራሲያዊነትን እንጸድቃለን፤
ዘረኛነትን እና ኮሙኒዝምን እንዋጋለን ብለው ትግል ጀምረው
ወደ ተራራው የወጡ ነበሩ።

ከተጸየፉት በላይ ኮሙኒስት፣ ከታገሉት በላይ እምባገ
ነን፣ ከተቃወሙት በላይ ጨቋኝ፣ ካስወገዷቸው በላይ ኢዲሞ
ክራሲያውያን ሆነው ከተገኙ ግን ምን ዋጋ አለው። ወደ ተራ
ራው መውጣት ብቻ ቁም ነገር የለውም። በተራራው ላይ ምን
ይሠራል? የሚለው ነው ቁም ነገሩ።

መንፈሳውያን ነን ብለው የሚያሰቡ አያሌ ሰዎች ወደ
ተራራው የወጡበት እና በተራራው ላይ እየሠሩ ያሉት ሥራ
ተለያይቷል። ለፈጣሪያቸው ታምነው፣ የፈጣሪን ሥራ ለመሥ
ራት እና ከሥጋዊ ጥቅም ለመራቅ ብለው ወደ መንፈሳዊው
የሥልጣን ተራራ ከወጡ በኋላ በተራራው ግርጌ ካሉት ይልቅ
ብለው የተገኙ ይኖራሉ። የገንዘብ ፍቅርን፣ ዘረኛነትን፣ ማን
አለብኝነትን፣ ከንቱ ውዳሴን፣ ክብር ፈላጊነትን ትተው እና
ንቀው ተራራው ላይ የወጡ ሲመስለን እነርሱ ግን በተራራው
ላይ ላይ እነዚህኑ ነገሮች ሰብስበው ከተገኙ ምኑን መነኩት።

ጳጳስ፣ መነኩሴ፣ ቄስ፣ ሰባኪ፣ ባሕታዊ፣ ፓስተር፣
መጋቢ፣ ካርዲናል፣ ቃዲ፣ ዑላማ፣ ሐጂ፣ ሺክ፣ ወዘተ ለመ
ሆን ሲነሡ የነበራቸው ዓላማ፣ የተናገሩት እና ታል የገቡት፤

የተጸደቁት እና የተቃወሙት፣ የናቁት እና የወገኑት ነገር
እሁን በተራራው ላይ ሲኖሩ ተከትሏቸው ካልመጣ ብዙም
ኖቸው። እኛን አታድርጉ የሚሉንን ነገር አንድ አንድ እያሉ
ከተራራው ወርደው እየወሰዱ የሚያደርጉት ከሆነ ግን መጽሐፍ
ርያውን ለምን ወደ ተራራው መውጣት አስፈላጋቸው?

መማር ወደ ተራራው መውጣት ይመስለን ነበር። በሐ
ሜት መስከን፣ አመዛዝኖ መፍረድ፣ ግራ ቀኝ አይቶ መወሰን
ተቃራኒን ተከራክሮ መርታት፣ ልዩነትን መቀበል፣ ጠባብ
ትን ማሸነፍ፣ ይመስለን ነበር። የተማረ የምንለው ወገኖች
ግን እነዚህን ሁሉ ትቶ ወደ ዕውቀት ተራራ መንገድ ስንለው
ዘረኛነቱ፣ ጠባብነቱ፣ ስሜታዊነቱ፣ እኔ ያልኩት ብቻ ትክክል
ነው ማለቱ፣ ከሚፈልገው ሃሳብ በስተቀር ሌላ ለመስማት አስ
መፈለጉ፣ ከዛሬ መቶ ዓመት በፊት የተጻፉ መጻሕፍት በሃገር
ቋንቋ ለምን አልተጻፉም ብሎ በጠባብነት መሟገቱ፣ በርቀት
ብሶ አየነው። ወደ ተራራው ከወጣ በኋላ የወጣበትን ምክንያት
ረሳው።

በተራራው ላይ ጸሎቱ ለሌሎች ይተርፋል ሲባል እርሱ
ራሱ ሌላ ጸሎትኛ እንዳስፈለገው መናኝ የተማረ የምንለው
የኮሌጅ ተማሪ በአመለካከቱ፣ በሚዛናዊነቱ፣ በመቻቻሉ፣ በሽ
ግር ፈችነቱ እና የተሻለች ሀገር ለመፍጠር ባለው ራሳይ ሌሎች
ሎች ይተርፋል ሲባል እርሱ ራሱ ሚዳው ላይ ካለት በላይ

ጠብቆ ካልተማሩት በላይ ሚዛኑ ተናግሮ፣ ችግር ከመፍታት ይልቅ ችግር ፈጣሪ ሆኖ፣ ከመቻቻል ይልቅ ተም ተያይዞ ተራ ራው ላይ አየነው። ከማይሙ የባሉ ጠባብ ምሁራን፣ ከተራው የባሉ ግልብ ልሂቃን፣ ተራራው ላይ የወጡበትን ምክንያት የረሱ ናቸው።

ዛሬ በየቦታው የጎሳ ግጭቶች፣ የዘር ጥላቻዎች፣ መከፋፈሎች እና መሻከቶች ይታያሉ። ወደ ተራራው ወጥተን አልነበረም እንዴ! እነዚህ ከተራራው ግርጌ የነበሩ ነገሮች እንዴት ሊመጡ ቻሉ። ወደ ሃያኛው መቶ ክፍለ ዘመን፣ ወደ መቻቻል እና መከባበር፣ ሀገራዊ እና ሁሉን ዐቀፍ ወደሆነ አመለካከት ገና አልደረሰንም ማለት ነው? ያ ዘመን አልፏል፣ ሌላ ዘመን መጥቷል፣ ከዓለም ተምረናል ብለን ወደ ተራራው ወጥተን አልነበረም። ታዲያ ቀድሞውኑ ወደ ተራራው አልወጣንም ወይስ እነዚህን ነገሮች አብረን ይዘናቸው ወጣን?

ያንን መነኩሴ አምላኩ «ለዚህ ነበር እንዴ ወደዚህ ቦታ ያመጣሁህ» እንዳለው ሁሉ «ለዚህ ነበር እንዴ የታገልነው» «ለዚህ ነበር እንዴ የተሠዋነው» «ለዚህ ነበር እንዴ መከራ የተቀበልነው» የሚሉ አያሌዎች አሉ።

ወደ ተራራው ከወጣን በኋላ መልሰን ስንከፋፈል፣ ለሥልጣን ጥም ስንራኮት፣ በገንዘብ እና በጥቅም ስንባላ፣ ቃል የገባነውን ለራሳችን እንኳን ማድረግ አቅቶን የጠላነውን እኛው

ስናደርገው የሚያዩ ወገኖች «ለዚህ ነባር እንዴ ያንን ሁሉ ያደረገው ወደዚህ ቦታ ያመጣናችሁ ለዚህ ነባር እንዴ?» ማለታቸው የት ይቀራል።

ተለይቻለሁ፣ ይህንን እና ያንን እቃወማለሁ፣ ይህ እና ያን እያስፈልግም፣ እያሉ መዘርዘር እና ወደ ተራራው መውጣት በጣም ቀላል ነው። ከባዱ ነገር የጠላናቸውን የተቃወሙናቸውን እና የታገልናቸውን ነገሮች እኛስ ወደ ተራራው ላለመውሰዳችን ምን ዋስትና አለን? የሚለው ነው። እነዚህ ነገሮች ወደ ተራራው የሚሰበሰቡት በአንድ ጊዜ አይደሉም። አንዱ አንዱን እየተከተለ፣ ወይም እየሰከተለ ቀስ በቀስ ነው።

ያ መነኩሴ በተራራው ላይ ጸንቶ መኖር አለመቻሉን ሲያውቀው «አልቻልኩም» ብሎ ከተራራው መውረድ እና በቆሙ መኖር ነበረበት። ያደረገው ግን በተቃራኒው ነው። ወደ ተራራው መውጣት እንደ ነገር ነው። በተራራው ላይ በዓላማ ጸንቶ መኖር ደግሞ ሌላ ነገር።

በተራራው ላይ በዓላማ ለመኖር ጽንዕት እና ቆራጥነት የግድ ይጠይቃል። ወደ ተራራው ስንወጣ በዚያው በወጣንበት በዓላማ ጸንተን ለመኖር ከፈለግን ለወጣንበት ዓላማ መጋደል አለብን። ያለበለዚያ ግን አለመቻሉን ላችንን አረጋግጠን ከተራራው መውረድ ነው።

መጠሪቹ እና ልሎች

ይህ ግን ብዙ ጊዜ አይታይም። ድመቷን፣ ላሟን፣ ጥጃባን፣
እርሻውን፣ ማጨቃውን፣ መውቀያውን፣ የውተት ማልቢያውን፣
የቅቤ ማንጠርያውን፣ የአዶብ መለያውን፣ በተራራው ላይ
እያየነው ነው። እነዚህን ነገሮች ለማጽረግ ተራራ ላይ
መውጣት አያስፈልገንም ነበር። እዚያው ሚዳው ሳይ
ይላክልና።

በስተገዢ ግብረሰብ የሌለ ሌ.

ዘገየ

ይህ ቀን ፈጣሪ በምድር ላይ ለመፍረድ ተመልሶ
የሚመጣበት ቀን ነው እንበል።

መለከት ተነፋና የሰው ዘር ሁሉ ተሰበሰበ። እናም የየሀገሩ
ሰዎች አንድ ላይ እየሆኑ ከመቃብር ተነሥተው ወደ መንግሥት
ሥተ ሰማያት ለመግባት ተሰልፈው ይሄዳሉ። የአንዳንዱ ሀገር
ሰዎች ብዙ ናቸው። የሌሎች ደግሞ በጣት ይቆጠራሉ። ከአን
ዳንዱ ሀገርማ ጭራሽ ሰው የለበትም። መለከቱ ይነፋል።
መታንም እየተነሡ ወደ መንግሥት ሰማያት ይገባሉ። የመንግሥት
ቢያው ሰዓት አበቃና የመንግሥት ሰማያት በር ተዘጋ።

ከሰዓታት በኋላ እጅግ ብዙ፣ ለቁጥር የሚታክቱ፣ ነጭ
ልብስ የለበሱ ሰዎች ዘና ብለው መጡ። ወደ መንግሥት ሰማ
ያት ተገዘው በሩ ላይ ሲደርሱ ተዘግቷል። ግራ ተጋቡ። እስ
ካሁን የእነርሱን ያህል ብዙ ሰዎች እንዳልገቡ ርግጠኞች
ናቸው። ታዲያ ለምን በሩ ተዘጋ። እንኳኑ። ደጋግመው
እንኳኑ።

ከብዙ ማንኳኳት በኋላ አንድ መልእክ መጣና በሩን ከ
ተው። ከበሩ ውጭ እጅግ ብዙ ሰዎች ነጭ ልብስ ለብሰው

መቆጣጠሩን ተመልከተና «ምን ፈልጋችሁ ነው?» ቢል ጠየቃቸው።

«እኛ ከኢትዮጵያ የመጣን ሰዎች ነን፤ ለመግባት ፈልገን ነው። ሌላ መለሱለት።

«እስካሁን የት ነበራችሁ፤ የመግቢያ ሰዓቱክ አለፈ፤ በሩኮ ከተዘጋ ቆየ» አለና እየገረመው መለሰላቸው። «ምን ያስቸኩ ለናል፣ ቀስ ብለን እንደርሳለን ብለን እኮ ነው፤ ደግሞም ያስት ሰዓት ብቻ ነው ያረፈድነው» አሉት።

«እዚህክ አንድ ደቂቃም ቢሆን ማርፈድ አይቻልም፤ እናንተ ግን ዘገያችሁ፤ እናም በሩ ተዘጋ»

«ምናል አስተያየት ቢደረግልን» አሉት ኢትዮጵያውያን። «አንዴ ሰንት ጊዜ ነው አስተያየት የሚደረግላችሁ፤ ታሪካችሁ ሁሉክ በአስተያየት የተሞላ ነው» አለ መልአኩ።

«አሁን ከኛ የበለጠ ሃይማኖተኛ ተገኝቶ ነው ሌሎችን አስገብታችሁ በሩን የዘጋችሁት፤ ድሮም ጨዋ ቀስ ብሎ ነው የሚመጣው» አሉ አንድ ሽማግሌ።

«ልክ ነው እናንተ ኢትዮጵያውያን ሃይማኖተኛ ናችሁ፤ ጨዋ ናችሁ፤ ይህንን ማንም ያውቅላችኋል፤ ግን ሰዓት እጃችሁ ላይ አሥራችኋል እንጂ ሰዓታችሁ አይቆጥርም፤ ጥሎሽ ላይ ሰዓት

ካልተጣለ ብላችሁ የምትከራክሩ ጀግኖች ሠርጉ ላይ ግን
ዘግይታችሁ ነው የምትመጡት።

በሥልጣኔ መንገድ ከዓለም ቀድሞችሁ ሮጣችሁ፤ በኋላ ግን
የት እንደሄዱት አይታወቅም፤ ጥንቸል እና ዔሊ ሩጫ ተወ
ዳደሩና ጥንቸል እንደ ጥይት ተተኩሳ ዔሊን ቀድሞት ሂደች።
መካከል ላይ ጥንቸል ዘመር ብትል ዔሊ እየተጎተተ ነው።
ይቺ ቀርፋፋጫ መቼም አትቀድመኝም ብላ ትንሽ ለማረፍ
መስኩ ላይ ጋደም እንዳለች ዕንቅልፍ ወሰዳት። ከዕንቅልፍ
የተነሣችው የጭብጨባ ድምጽ ስትሰማ ነው። ነገሩ አስደገግ
ጧት ስትነቃ ዔሊ ሩጫውን ጨርሳ ገመዱን በጥሳ ገብታ
ለች። ጥንቸልን በዔሊ ያስቀደማት መተኛቷ ነው። እናንተ
ምኮ ተኛችሁ፤ ዘገያችሁ፤ ለመሆኑ ከአኩስም ሥልጣኔ በኋላ
የት ሄዳችሁ? ከላሊበላ ሥልጣኔ በኋላ የት ገባችሁ? ከጎንደር
ሥልጣኔ በኋላ የት ተሸሸጋችሁ? ይሄው ከኋላችሁ የተነሡ
የሚጠቅሱት ታሪክ፤ የሚያሳዩት ቅርስ፤ የሚያስገቡት ታሪክ
ካዊ ሥፍራ የሌላቸው ስንት ሀገሮች ከኋላችሁ እየተነሡ ቀድ
መዋችሁ ሂዱ።

ችግራችሁን በጊዜ አታምኑ፤ ስንት ጥፋት ከጠፋ በኋላ
ሊመለስ ከማይችልበት ደረጃ ስትደርሱ ነው መላላታችሁ
የሚገባችሁ፤ በጊዜ አትወስኑ፤ ዝናቡ አልፎ መሬቱ ከደረቀ
በኋላ ነው ለመዝራት የምትወስኑት። በጊዜ አትጨርሱ።

እስቲ በጊዜው ያለቀ የትኛው ፕሮጀክቶችሁ ነው? እኔ ላሊበላ
ሀለት ፈልፋለው አሥራ አንድ ቤተ መቅደስ ለመሥራት
ከፈጀባቸው ጊዜ በላይ ነው ኮንዶሚኒየም ለመሥራት
የሚፈጅባቸው።

የተበላሸ ለመጠገን እና ለማስጠገን እንኳን መዘግየት ለምዶ
ባቸው በውትድር ጨርቅ ስታሥሩ፤ በጥላስተር ስትለጥፉ፤
በሽቦ ስትጠቀሙ ፍራችሁ ፍራችሁ፤ መጠገን ከማይችሉበት
ደረጃ ሲደርስ እኮ ነው ለጥገና የምትኳትኑት። በአንድ መርፌ
የሚድነው፤ በአንድ ክኒን የሚፈታውን በሽታ እስኪ ቆይ፤
ይዋል ይደር፤ እያላችሁ ስትዘገቡ እኮ ነው ካንሰር የምታደር
ጉት። በጊዜ የሚያስረክብ ሞያተኛ በሌለበት ሀገር በጊዜ
መኖር እንዴት ይቻላችኋል። ለመሆኑ መቼ ነው ተሟልቶላ
ችሁ ቀጠሮ የምታከብሩት፤ መቼስ ነው በጊዜ የምትደርሱት?

«በኛ ባህል ቀደም ቀደም ማለት ነውር ነው» አሉ አንዲት
እናት።

«እኔ እንኳን ባህላችሁ አይመስለኝም። ባህላችሁ ቢሆን ኖሮማ
ባሕር አቋርጣችሁ ሀገር በማሰስ ከሌሎች አትቀድሙም ነበር፤
ታሪካችሁን በራሳችሁ ፊደል በመጻፍ ከሌሎች አትቀድሙም
ነበር፤ በደረቅ እና በባሕር ላይ ንግድ አትቀድሙም ነበር።
በሥነ ጽሑፍ እና በሥነ ሕንፃ ከሌሎች አትቀድሙም ነበር።
ማርፈድ ባሕላችሁ ሳይሆን ያላወቃችሁትና ያልታዘማችሁት

በሽታችሁ ነው። 'የቸኮላ አፍሶ ለቀመ፤ አስተድሞ' የበቀለን ጆሮ በኋላ የመጣ ቀንድ በሰጠው፤ አዲም አትበል ቀደም ቀደም ያደርግሃል ይህም በዲም፤ አስተድሞ የበቀለን ጥላ ወፍ ይጠረጥረዋል' እያላችሁ ሥነ ሥራዎችሁ እንኳን ማሳሰብ ምን ሳይሆን መዘግየትን ነው የሚያበረታቱት።

አንድ ልጅ ከማኅበረሰባችሁ ከቀደመ፤ ፈጠን ፈጠን ካለ የሰው ዓይን ይበላዋል፤ የምቀኛ ዓይን ይወጋዋል ብላችሁ ነው የምታስቡት። በሰብሰባችሁ እንኳን ቀድመው የመጡት ሳይሆን የሆነዋል ብላችሁ የሚጠበቁት። የመጡትን አክብራችሁ ከመጽመር ይልቅ በዘገዩት ምክንያት ሰብሰባ ትበትናላችሁ። የማረፍድ ሙሽራ እንደ ዋልያ ብርቅ በሆነበት ሀገር፤ የማያረፍድ ሠርገኛ በሥዕለት በማይገኝበት ሀገር እየኖራችሁ ዛሬ ዘግይታችሁ ብትመጡ አይገርመኝም።

ስትቀጣጠሩ እንኳን እኮ 'ነገ እንገናኝ፤ ከሳምንት በኋላ ደውልልኝ፤ ማታ ብቅ በል፤ በኋላ ላግኝሽ፤ ከአንድ ወር በኋላ ላድርሰልሽ' የምትባባሉ ጀግኖች እኮ ናችሁ። ለመሆኑ ነገ ሃያ አራት ሰዓት፤ 1440 ደቂቃ፤ 86400 ሰከንድ መሆኑን እታውቁም? ወይስ ለእናንተ እነዚህ ሁሉ ትርጉም የላቸውም? ሳምንት ማለትስ ለእናንተ ምንድን ነው? 168 ሰዓታት ወይም 10080 ደቂቃ መሆኑን ረስታችሁታል? የእናንተ አባቶች እዘንቅቱ፤ መጥቅፅ፤ ዐውደ ፀሐይ፤ ቀውደ ወርሃ፤ ኬክሮስ እያሉ

ዘመን ሲቆጥሩ ዘመንን መጠቀምን አብረው አላስተማሩ ችሎታም እንዴ?

ለመሆኑ በብዙ ሰዎች ቤት እና ቢሮ የተሰቀሉ የግድግዳ ሰዎች ይሠራሉ? እንዳንዶቹ ሰሠርግ ስጦታ እንደተሰጣቸው ሰቀሉት እንጂ ሰዓቱ በጃፓን ይቆጠር በአሜሪካ አይተውት አያውቁም። የእንዳንዶቹም የሰዓቱ ባትሪ አልቆ የሰከንድ መቆጠርያው ባለበት እየረገጠ ጢቅ ጢቅ ሲል ይሄው ስንት ዓመቱ? ለሌሎችም የግድግዳው ሰዓት የቤት እና የቢሮ ማጌጫ ከመሆን ያለፈ ጥቅም የለውም። እንደ እናንተ እኮ በጊዜ የቀለደ የለም።

ያረፈውም እንድ ሰዓት ዘግይቶ ሲመጣ ይቅርታ እንኳን አይጠይቅም፤ በመዘግየቱ አይሰማውም፤ ፈገግ እያለ ጆብዱ እንደ ሠራ ሰው ይቀላቀላል። ከሁሉ የሚገርመው ግን ጠባቂው ሰው ነው። ይመጣል ብሎ ከእንድ ሰዓት በላይ መጠበቁ። ሁለቱም ስለሰመዱት ምንም አይሰማቸውም። ይሉኝታ እንጂ ጊዜ አያስጨንቃቸውም።

«እና ያንን ሁሉ ጽድቅ ስንሠራ ኖረን ዛሬ ሦስት ሰዓት አረ ፈዳኝሁ ተብሎ ልንከለከል» እንድ ወጣት እያዘነ ጠየቀ።

'የዘገየ ፍትሕ የቀረ ያህል ነው' ትሉ የለም እንዴ! እንድ ነገር እኮ ጥሩ መሆኑን ጽድቅ መሆኑን ጠቃሚ መሆኑ ብቻውን አይበቃም። በጊዜ መድረሱን በጊዜ መገኘቱም ወሳኝ ነው።

'እኔ የምሞት ዛሬ ማታ፣ ገብስ የሚደርስ ለፍልሰታ' ብለን
ትተርቱ የለም እንዴ! ምን ማለታችሁ ነው? ገብሱ ለፍልሰታ
ቢትረፈረፍ እኔ ዛሬ በጊዜው ካላገኘሁት ምን ያደርገልኝል
ማለታችሁ አይደል። መፈክሮቻችሁ እንኳን እኩ ስለ ነገ እንጂ
ስለ ዛሬ አይኖገኛም። ዓለም ዛሬ እየወራ እናንተ ስለማትሰጡ
ብሎት ነገ ትፎክራላችሁ። 'ሶሻሊዝምን እንገነባለን፣ ኢትዮጵያን
የዳቦ ቅርጫት አናደርጋለን፣ ዴሞክራሲን እናስፍናለን፣
ሙስናን እናጠፋለን፣ ኢትዮጵያን መካከለኛ ገቢ ካላቸው ሀገ
ሮች ጋር እንደምራለን' መቼ? የሁሉም መልስ 'ነገ' የሚል
ነው።

ለመሆኑ ጊዜ በሌላው ዓለም ሌት ከቀን ሲያጣድፉት እና
በአፍጣሙ ሊደፉት ሲደርሱ፣ ለምን ሃያ አራት ሰዓት ብቻ
ሆንክ ብለው መከራ ሲያላዩት እንደ ምንም ብሎ የዓመት
ፈቃድ ወስዶ ይዝናና የነበረው እናንተ ሀገር መሆኑን ታውቃ
ላችሁ? እንዲያውም ቦሌ አውሮፕላን ማረፊያ ደርሶ የአሜሪካ
ሬሽን መኮንኑ «ለምን ያህል ጊዜ ትቆያለህ» ብሎ ጊዜን ቢጠ
ይቀው «ለአንድ፣ ሁለት፣ ሦስት፣ አራት ወር» ብሎ መል
ሰለት። የአሜሪካሬሽን መኮንኑም ገርሞት «ቁርጥ ያለውን ጊዜ
ንገረኝ እንጂ» ብሎ ጠየቀው። ጊዜም «ቁርጥ ያለ ጊዜ የሚገኝ
ገርቦት ሀገር ቢሆንም ኖሮ እኔስ ለዕረፍት መች እመጣ ነበር»
አለው አለ።

ጊዜ ወርቅ ነው እያላችሁ ነው የተታለላችሁት። ጊዜ ከወርቅ ጋርም ይበልጣል። ከወርቅ ጋርም አይመሳሰልም። ምክንያቱም በጊዜ ተጠቅሞ ወርቅን መግዛት ይቻላል። በወርቅ ተጠቅሞ ጊዜን መግዛት ግን አይቻልም። ነገሩ እናንተ ስለ ጊዜ ማወቅ መቼ ቸገራችሁ፣ መጠቀም እንጂ።

«እና አሁን መፍትሔው ምንድን ነው?» እንደ ሰው ጠየቁ። «አይ አባቴ አሁንም ምን መፍትሔ አለው። ያው ወደ ሰላል መውረዳችሁ ነው። ያንን ሁሉ ጽደቅ ሠርታችሁ፣ ጽድቁ ሳያን ላችሁ ማርፈድ የሚባለው በሽታ ጉድ ሠራችሁ። «የማያድሩ በት ቤት አያመሸሹበትም ትሉ አልነበረም እንዴ? እንዴት እናንተ በማያላቅ ልማድ ኖራችሁ?»

እናንተኮ መዘግየት ምን ያህል አጥንታችሁ ድረስ እንደ ገባ ያወቅኩት 'ዘገየ' ብላችሁ ለልጆቻችሁ ስም ማውጣታችሁን የሰ ማህ ጊዜ ነው። 'አትቸኩል ትደርሳለህ' የሚል ዘፈን ማውጣ ታችሁን ያወቅኩ ዕለት ነው። አስተውለህ ንዳ፣ ሕግ አክብረህ ንዳ፣ በተገቢው ፍጥነት እሽከርከር ይባላል እንጂ 'አትቸኩል ትደርሳለህ' እንዴት ይባላል። መድረሱማ የት ይቀራል? መቼ ነው የሚደርሰው? የሚለውኮ ነው ወሳኙ። እንደ ሯጭኮ ሩጫ ውን መጨረሱ አይደለም ዋናው ነገር፣ ስንተኛ ሆኖ መቼ ጨረሰ? ነው ጥያቄው። በስታዲዮም የነበረው ሰው ሁሉ ቤቱ ከገባ በኋላ ስታዲዮም ቢደርስ ምን ይጠቅመዋል? የጥበቃ

ወራተኞች ስታወቁት ዘመናዊ ስራ ስለሆነ ብለው ቆልፈው ስለሚመለከቱት
በቀረጡ።

«እኛ ወጥኖቹ አገልግሎት እዚህ ይሰጣል። የአምራችን በገንዘብ መጽደቅ
ረስ ማረጋገጥ። ግን ዘገየችሁ። የሚያስፈልግ ሌላም አምላክ
ሳይኖር። በአጠቃላይ በጊዜ ስሜት ይቀየራል። እርሱ ነው።
ገልጸው ገልጸው አደረጉ።

«ምን ተጠሎ። አሰና አንድ ሐጣት መሆኑ።።

«እነዚህ ስራዎች ናቸው።

የዶክተር ውሳኔ

አንድ የወታደር ሐኪም ነበር አሉ። የሚሠራው ጦር ግንባር ላይ ነው። ወታደሮች ሲቆሰሉ እንዲታከሙ፣ ሲሞቱም እንዲቀበሩ መርምሮ የሚወስነው እርሱ ነበር። ያለ እርሱ ውሳኔ የሞቱትን መቅበር እና ቁስለኞችን ማሳከም፣ ታመምን የሚሉትንም ወደ ሆስፒታል መላክ አይቻልም ነበር።

አንድ ጊዜ ጦርነቱ በጣም ኃይለኛ ሆነና የሞተው እና የቆሰ ለው በዛ። እያንዳንዱን እየመረመረ ይኼ ሞቷልና ቅበሩት፣ ይህም ቆስሏልና አክሙት ማለቱ ለዚያ ሐኪም ከዐቅሙ በላይ ሆነ። በዚያ የጦር ግንምባር ላይ ብቸኛው ሐኪም እርሱ ብቻ ነበርና ያንን ሁሉ ወታደር አንድ በአንድ እያየ መወሰን ከበደው። የጠላት ጦር እየገፋ፣ ሙትና ቁስለኛውም እየበዛ መጣ። ያም የወታደር ሐኪም ደከመው።

በመጨረሻ አያሌ ወታደሮች ወደ ወደቁበት ቦታ ሄደና አይቶ «እነዚህ በሙሉ የሞቱ ስለሆኑ ይቀበሩ» ብሎ በጅምላ ወሰነ። የታጠቡት ቀባሪዎችም የወደቁትን እያነሡ መቅበር ጀመሩ። በመካከል ላይ አንድን ወታደር አንሥተው ሊቀብሩት ሲሉ «የት ልትወስዱኝ ነው?» ብሎ ጠየቃቸው። ቀባሪዎቹም «ለን ቀብርህ ነዋ» አሉት። «እንዴት በሕይወት እያለሁ ትተብሩ

ኛላችሁ። ሲል መያዝታቸው። «እይ ዶክተሩ ሞተሃል ብሎላል።
መቀበር አለብህ» አሉና መልሱለት። «እንዴ በሕይወት መፍ
ሬን እያያችሁ፣ በዓይናችሁ እያረጋገጣችሁ፣ እያነጋገርኳችሁ
እንዴት ሞተሃል ትሉኛላችሁ፣ ዶክተሩ ቢሳሳት እንኳን እና
ንተ አርሙት እንጂ» አለ ወታደሩ ገርሞት።

«አየህ» አለው አንዱ ቀበሪ «ዋናው ነገር የኛ አለመሞትህን
ማረጋገጥ ወይም ያንተ አለሁ ማለት አይደለም፣ የዶክተሩ
ውሳኔ ነው። ዶክተሩ ሞተሃል ካለህ ሞተሃል፣ አለህ ካለህም
አለህ፣ አንተ ከዶክተሩ ልትበልጥ እትችልም፣ እኛም የዶክተር
መመሪያ ልናፈርስ እንችልም፣ የተመደብነው ያለውን እና የጥ
ተውን እየመረመርን ልንለይ አይደለም፣ ወይም ደግሞ ያለ
ሞቱ ሰዎችን እቤቱታ ለመስማትም አይደለም። የተመደብነው
መመሪያ ለማስፈጸም ነው። ውሳኔ ለማስተግበር ነው። እናም
ሞተሃል ተብሎ ስለተወሰነ የግድ መቅበራችን ነው» ብሎ ነገረ
ውና ወስደው ቀበሩት።

የዶክተር ውሳኔ። ሀገር የሚገድል፣ ሀገርም ሲገድል የኖሪ
ሀገርም እየገደለ ያለ።

በመጀመርያ ያ ሁሉ ጦርነት በሚደረግበት ቦታ፣ ሙት እና
ቀስለኛ በሚበዛበት ቦታ፣ እንደ ሐኪም ብቻ የሺዎችን ሕይወት
ወት እንዲወስን መደረጉ ነው ችግሩ። ሞተሃል፣ አልሞት
ክም፣ ታመሐል አልታመምክም ብሎ የሚወስነው ዶክተር

ጠጠሮች እና ሌሎች

እንደ በሆነበት ይታያል። የሰዎች ህልውና በእንደ ሐኪም ብቻ በሚወሰንበት፣ የእርሱ ትጋት እና ድክመት፣ የርሱ ደግነት እና ክፋት፣ የርሱ ዕውቀት እና ማይምነት፣ በብቸኝነት የሰዎችን ሕይወት በሚወስንበት ይታያል፤ ይህንን መሰሉ ታሪክ መፈጠሩ አይዘናገምም።

ሁለተኛው ችግር ደግሞ ሌሎች ሰዎች የማሰቢያ አእምሮ፣ የማስተዋዎ ኅሊና፣ የመመርመርያ ልቦና የሌላቸው ይመስላል፤ ቲዎሪ ከነባራዊው ጉዳይ፣ መመርያም ከእውነታው ይበልጥ ይመስላል፤ ትእዛዝ እና መመርያ፣ ውሳኔ እና መግለጫ ለማስፈጸም ብቻ መቀመጣቸው ነው። ለምን? እንዴት? ትክክል ነው ወይ? እንደገና መመርመር አለበት ወይ? ብሎ የሚጠይቅ ኅሊና ሲጠፋ፣ «ከላይ የወረደ ሁሉ ትክክል ነው» የሚል እምነት ሲሰፋ፣ አለሁ ማለት፣ መተንፈስ እና መንቀሳቀስ፣ የደም ዝውውር እና የሕዋሳት ንቅናቄ ብቻ መኖርን ሊያመለክት አይችልም።

ይከተሉ አድገናል ካሉ አድገናል፣ አላደግንም ካሉ አላደግ ነም። አሸንፈናል ካሉ አሸንፈናል፣ አላሸነፍንም ካሉም አላሸነፍንም። ከታች ያሉትም ያንኑ ከመፈጸም እና ከማስፈጸም በቀር አእምሯቸውን አይጠቀሙበትም። ይኼው «አንድምታ» የሚለውን ቃል ባለሥልጣናቱ «አንድምታ» ብለው ተሳስተው

ስለተናገሩት የዶክተር ውሳኔ ሆነና ሚዲያውም፣ ምሁሩም፣ ደራሲውም ይናገረው የለ?

ለምሳሌ «ሙስና» የሚለው የግእዝ ቃል «ኮራፕሽን» ለሚለው የእንግሊዝኛ ቃል መተርጎሚያ ውሏል። በሃሳብ ይመሳሳሉ። በጎጃም ገበሬ ዘንድ ግን

የደረቷ ቅላት የእንገቷ ሙስና

እንኳን ያፈቀረን ሙት ያስነሣል ገና

የሚል ሥነ ቃል አለ። ታዲያ የዚያ አካባቢ ሕዝብ «ሙስና» የሚለው ቃል «ውበት፣ ቁንጅና» ማለት ነው ብሎ ቢከራከር መመርያ ጣስክ፣ ሕግ አፈረስክ፣ ዶክተሩን ተቃወምክ ነው የሚባለው ወይስ ለካስ ያልታየ ነገር አለ ብሎ የሚቀበለው አለ?

በፖለቲካው ዘንድ ብቻ ሳይሆን በዕውቀቱ መስክም እገሌ የተባለ የምዕራብ ታሪክ ዐዋቂ፣ የሥነ ልቦና ሊቅ፣ የፍልስፍና ምሁር፣ የአርኬዎሎጂ መርማሪ፣ የባሕል ባለሞያ አንድ ጊዜ ከተናገረ እርሱን ተከትሎ ማስተጋባት፣ እና የርሱን መጽሐፍ እየጠቀሱ መከራከር እንጂ ሊሳሳት ይችላል፣ ያላውቀው ነገር ሊኖር ይችላል፣ ደግሞም እኔም ከርሱ የተሻለ ላውቅ እችላለሁ ብሎ የሚያስብ ያለ አይመስልም።

በምንጭ ዓመታት በፊት ወደ ጣልያን ተገቢ ፓስታ እየበላ
እዚያ ቦላት ዓመት የቆየ መምህር ወደ ኢትዮጵያ ተመልሶ
ስለ ምንብ ሲያስተምር «ምንብ ማለት ከሱፐር ማርኬት የሚ
ገባ የሚቀቀል፣ ስን የሚጨመርበት፣ ከዚያም በኋላ የሚበላ
ማለት ነው» አለና ተማሪዎቹን አስተማረ።

ከዚያም ተማሪዎቹን አንድ ነገር መያብ «እንጀራ ከሱፐር
ማርኬት ይገዛል» «አይገዛም» አሉት። «እንጀራ ይቀቀላል»
«አይቀቀልም» «ስን ይጨመርበታል» «አይጨመርበትም»
«በኋላ ይበላል» «አይበላም» «እንግዲያውም እንጀራ ምንብ
አይደለም ማለት ነው» አላቸው ይባላል። ለርሱ እንጀራ የፓስ
ታን መመዘኛ እስካላሟላ ድረስ ምንብ አይደለም። ምክን
ያቱም የይክተሩን ውሳኔ የሚሸረው የለማ።

ለምን እንጀራ በፓስታ መመዘኛ ይመዘናል? ለምን ለእንጀራ
የርሱ መመዘኛ አይኖረውም? ለመሆኑስ የጣልያኑ መምሪ እን
ጀራን ያውቁት ነበር? ብሎ መመየት አያስፈልገውም። የርሱ
ድርሻ የደክተሩን ውሳኔ ማስፈጸም ነው።

ዛሬ ዛሬ ስለ ሀገራችን የሚነገሩ ነገሮች በአብዛኛው ምዕራብ
ቀድሞ የሆኑት በዚህ ምክንያት ይመስላሉ። የኢትዮጵያው
ያን ተረቶች በአውሮፓ ተረቶች መመዘኛ ነው የሚመዘኙት፣
ሥነ ቃላቶችንም በአውሮፓ ሥነ ቃል መመዘኛ ነው የሚተ
ነጥብ። ለምን ኢትዮጵያውያን በራሳቸው መመዘኛ አይታ

ይህም? ኢትዮጵያውያን ለራሳቸው ባህል እና ወገን ታሪክ እና ነገር እንዲሰማማ፤ ችግራቸውን እንዲፈታ እና ሕይወታቸውን እንዲያበላጽግ ሲሉ እነዚህን ነገሮች ሠሯቸው ከአውሮፓ እና አሜሪካ ጋር ለመመዝገብ ብለው አይደሉም፡፡ ነገር ግን በአንድ ወቅት ይህንን ጥናት እያደሉም አውሮፓውያን፣ በሚያውቁት በራሳቸው መመዝገብ የጀመሩት ምሁሮቻችንን ስላስተማሯቸው፤ እነርሱም የዶክተሩን ውሳኔ ተከትለው ከመጓዝ በቀር ለምን? ብለው መጠየቅ አልፈለጉም፡፡

ከዚህም በላይ የሚከፋው ደግሞ የአፍሪካውያን ታሪክ እና ፍልስፍና ተጽፎ ካላየነው በቀር «ታሪክ እና ፍልስፍና» ለመባሉ አይችልም እያልን መፎከራችን ነው፡፡ አፍሪካውያን ከብዙ ሺ ዓመታት በፊት ጀምረው ታሪካቸውን፣ ባሕላቸውን እና ፍልስፍናቸውን ከትውልድ ወደ ትውልድ ሲያስተላልፉ የኖሩት በትውፊት ነው፡፡ ይህም ትውፊት በነገር እና በከዋኔ የሚገለጥ ነው፡፡ ሽማግሌዎች ይተርካሉ፤ ጎልማሶች ደግሞ በተገባር ተውኔታዊ በሆነ መልኩ በከዋኔ ይገልጡታል፡፡ እፍሪካ ይህች ናት፡፡

ጽሑፍ መልካም ቢሆንም የግድ ታሪካችሁን ጽፋችሁ ካላጣችሁ በቀር ከታሪክ አይቆጠርላችሁም፤ የግድ ባላችሁን

ጠባቂ እና ሌሎች

በመጽሐፍ ተጽፎ ካላገኘው በቀር ከካህል እንቅጥረውም ያለው ግንዛቤ? ወይስ የይክተሩን ውሳኔ የሚለውጠው የለም?

የእግረካን ፍልስፍና በጥላቶ እና በሶቅራጥስ ፍልስፍና መነጽር ግዮት ለምን ያስፈልጋል? አፍሪካውያን ለመፈላሰፍ እና ጥላቶን ማወቅ ለምን ያስፈልጋቸዋል? ድሮምክ የተፈላሰፉት ሕይወትን ለመረዳት እና ለመራቀቅ እንጂ ከነጥሉቱ ጋር ለመነጻጸር ወይም ለመወዳደር ብለው አልነበረም።

እንግሊዛውያን የሠለጠኑ እና ዴሞክራሲ የሰፈነባቸው ከሚባሉ ሕዝቦች ወገን ናቸው። የመንግሥት አሠራራቸው፣ የፓርላማ ጠባያቸው ግን እንግሊዝ እንግሊዝ ይሸታል እንጂ አሜሪካ አሜሪካ አይሸትም። የፓርላማ አለባበሳቸው የጥንቱን ባህላቸውን እንጂ የሴኔቱን ገልብጠው አይደሉም። እነርሱ እንደ አሜሪካ ለመሆን ካልተገደዱ፣ እኛ እንደ እንግሊዝ ለመሆን ለምን እንገደዳለን። ልብስ ለሰውነት ይሰፋል እንጂ ሰውነት ለልብስ አይሠራም።

የፅረባውያን ስለኛ መመራመራቸው፣ መጻፋቸው፣ ማስተማራቸው እና ትኩረት መስጠታቸው ያስመሰግናቸዋል። እነርሱ ይህንን ሥራ ባይሠሩልን ኖሮ ልናገኛቸው የማንችል ብዙ ነገሮችም አሉ። ይህ ማለት ግን እነርሱ ያሉት ሁሉ ትክክል ነው፣ ወይም ደግሞ አብነቶቹ እነርሱ ብቻ ናቸው ማለት አይደለም። ትልቁ ችግር እነርሱ አለ ካሉ አለ፣ የለም ካሉ

የለም፤ ልክ ነው ካሉ ልክ ነው፤ ልክ ነው ካሉ ግን ልክ
አይደለም የሚለው አስተሳሰብ ነው። ኢትዮጵያ ውስጥ ይህ
ነገር አለ? ተብሎ ሲጠየቅ «የለም» ብሎ አጭን ሞላት
ለመናገር ምዕራባውያን የጻፉትን ብቻ ማገልገል ብሎ
አይደለም። የኢትዮጵያን ብሔረሰቦች ሥነ ምግባር፣ ሥነ ምግባር
እና ወጎች፣ ዋሻ ዎች እና ገዳማት፣ ከርሰ ምድር እና ጥንታዊ
መዝገብት ማየት ትንሙ ይጠይቃል። «ይከተሉ የለህም ካሉህ
የለህም» ዓይነቱ አሠራር አያዋጣም።

አብዛኞቹ ምሁሮቻችን ዕውቀታቸውን በሀገርኛ ቋንቋ
ከመግለጥ እና ትውልዱን ከማስተማር ይልቅ በምዕራባዊ
ሀገሮች ዐውደ ጥናቶች እና ሲሚናሮች ወረቀት ማትረጠጥ
ብቻ የሚመርጡት ያለ እነርሱ ቡራኪ ዕውቀት ዕውቀት
ስለማይመስሉ ላቸው ይሆን? ለመሆኑ በሀገር ቤት መጽሐፋት
እና ጋዜጦች፣ በሀገር ቋንቋ፣ ምሁራን የሚጽፉት ነገር፣ በሌላ
ቋንቋ በሌላ ሀገር እንደሚጽፉት ነገር ተቆጥሮ ለሹመት
ለሽልማት የማያበቃቸው ለምንድን ነው? ፕሮፌሰር ለመሆን
በአማርኛ መጻፍ ነጥብ ያስቀንሳል እንዴት?

በእንግሊዝኛ የተጻፉ እና የታተሙ ሃያ ሠላሳ ጥናቶች
ያሏቸው ምሁሮቻችን በሀገርኛ ቋንቋ ጽፈው ትውልድ
የማስተማር ግዴታቸውን ለምን አልተወጡም? የገንዘብ ችግር
እንዳይባል ከነርሱ የባሰ ችግር ያለበት ወጣት ነው ሳይሆን

መጠሪቱ እና ሌሎች

መጽሐፍ አያሳተመ ያለው። ያውም እነርሱን በደኅንና ገዢ
በደኅንና ዋጋ የቀበሉም በፊት አግኝተዋል፤ ነጻ መፈቅም
ተመርተዋል፤ ከቀረጥ ነጻም መኪና ይዘዋል፤ ልጆቻቸውን
አስድገዋል። እንግዲህ ምን ይመስልላል። ለምን ታዲያ
ተውልዱን ይወቅሳሉ?

አንድም ዶክተር አንድ ብቻ አይሁኑ። አንድም ዶክተር ያልተ
ወሉ እና ብቻ ምንጊዜም ትክክል ነው ብለን አናሰብ። አን
ድም ዶክተር ያላዩት ነገር ሊኖር ስለሚችል እርሱን
እንመርምር።

ወንደኛ አዳሪዎች

ቤተኛ አዳሪነት ካልጠፋ ማገዘረሰባችን እኛ አይ ሺ ኤድ ስን ከመሳሰሉ አደጋዎች ሊወጣ አይችልም ብሎ ነበር የሚ ያስበው። እናም ይህንን በተመለከተ አንድ ጥናት ሊያደርግ ተነሣ - ጋዜጠኛው። ከዚያም መረጃ የመሰብሰብ ሥራውን ከራሳቸው ከቤተኛ አዳሪዎች መጀመመር አሰጥሶ ብሎ ሄደ። በቤተኛ አዳሪነት ትተዳደራላች ብሎ ወዳሳቸው ወደ አንዲት ሊጋ ወጣት ቤት አመራ። አንኳኳ እና ገቢ። መጀመርያ ለሌላ ነገር የመጣ ነበር የመሰላት። በኋላ ግን ሐሳቡን አስረዳት።

«እኔ በቤተኛ አዳሪነት ላይ ጥናት እያደረግኩ ነው። ለመሆኑ እንቺ ቤተኛ አዳሪነት እንዲጠፋ ምን መደረግ አለበት ትያለሽ?» አላት።

«ቀላል ነው» አለችው ፍልቅልቅ እያለች። «ወንደኛ አዳሪነትን ማጥፋት ነው መፍትሔው» ይህንን ቃል ያለ ዛሬ ሰዎችት እያውቁም።

«ወንደኛ አዳሪነት ደግሞ ምንድን ነው?» ሲል ጠየቃት።

«አሁን እኔን 'ሴተኛ አዳሪ' ብለህ ከሰየምኩኝ ከእኔ ጋር የሚያድረው ወንድ ደግሞ 'ወንድኛ አዳሪ' ነው ማለት ነው። አለችና ከት ብላ ሳቀች።

«አንቺኮ ዝሙትን ሕይወትሽ እና መተዳደርያሽ ሰላደረግሽው ይመስለኛል ሴተኛ አዳሪ ተብለሽ የተጠራሽው። ሴትነትሽን ተጠቅመሽ ገንዘብ ትሰበስቢያለሽ እንደ ማለት ነው። የወንዶቹ ግን እንዴት ሊሆን ይችላል?» አላት።

«እየህ የግንዛቤ ስሕተት አለብህ። ነገሩ ወንድ ስትሆን እንዲህ ነው የምትረዳው። ይህንንም እኮ ሰያሜ የሰጠው ወንዶች ናቸው። ከዚያም መልሰው ሴተኛ አዳሪነትን የሚያወግዝ ሕግ የሚያወጡት ወንዶች ናቸው። ራሳቸውን ነጻ ያወጡ እየመሰላቸው። ለመሆኑ ከሴተኛ አዳሪነትና ከወንድኛ አዳሪነት መጀመርያ የተጀመረው የቱ ይመስልሃል?»

«መረጃው የለኝም፣ የምታውቁት ከሆነ ለምን እንቺ አትነግሪኝም?» አላት።

«ቀላል እኮ ነው። መጀመርያ የተጀመረውን ወንድኛ አዳሪነት ነው። እስኪ አሰብኩ ከብዙ ሺህ ዓመታት በፊት ሴቶች ሀብት ንብረት እንዲኖራቸው በማይፈቀድበት ዘመን። ነገር ዓለሙ ሁሉ በወንዶች ይተዳደር እና ይመራ በነበረበት ዘመን፣ ወንዶቹ ኃይላቸውን እና ሀብታቸውን ተጠቅመው ወደ ሴቶቹ ሊሄዱ ይችላሉ እንጂ ሴቶቹ በምን ዐቅማቸው ወደ ወንዶቹ

ይሄዳሉ? ወንዶቹ ከትዳራቸው ሌላ ወይም ደግሞ እንዲሁ መዝናናት አማራቸውና ይህንን ሕይወት አስጀመሩት። እየሀ ሴቶቹ ለወንዶቹ ሊከፍሉ አይችሉም፤ ምክንያቱም ሀብቱ ያለው በወንዶች እጅ ነበርና። ጉዳዩን ግን ከሴቶቹ በላይ ወንዶቹ ይፈልጉታል። የእነርሱ ፍላጎት ባይኖርበትም በጠቅቱ እንደ ነበራቸው ኃይል እና ሥልጣን፤ ሕግ ማለት ወንድ ማለት በነበረበት ዘመን እንደ መኖራቸው፤ ሴቶች አዳሪነትን ያጠፉት አልነበር?» ትንታኔዋ ገርሞት ዝም ብሎ ያዳምጣት ጀመር።

«ለመሆኑስ ወንዶቹ ለኛ ገንዘብ የሚከፍሉት ለምን ይመስል ሃል?»

ዝም አላት።

«ከኛ ለሚያገኙት ነገር መሰለህ? አይደለም። ስማቸውን ለመጠበቅ እኮ ነው የሚከፍሉት»

«እንዴት?» አለ ገረመውና።

«ይህ ድርጊት ቦታ እና ጊዜ ያስፈልገዋል። 'ድርጊት' ቦታ እና ጊዜ ካሉ ደግሞ ታሪክ አለ ማለት ነው። ታሪኩ ካለ ደግሞ ባለ ታሪክ አለ። ድርጊቱን ታውቀዋለህ፤ ባለ ታሪኩ ደግሞ እኛ እና ወንዶቹ ነን። እኛ ሴቶቹ ኢኮኖሚያዊ ቦታ ስለሌለን ገንዘቡን ፈለግንው። ወንዶቹ ደግሞ ገንዘቡ ሰላላቸው

ሰማቸውን ፈለጉት። ስለዚህም 'ሴተኛ አዳሪነት' የሚለውን ስም እኛ ተሸከምንላቸው። ቦታው እና ድርጊቱ በኛ ስም ሆነ፤ ተለይቶ መታወቅን እኛ ወስድንዋለን፤ ተደብቆ መክፈልን ደግሞ ወንዶቹ ወሰዱ።

«ጎበረተሰቡ ራሱ ይህንን አሠራር ስለ ተቀበለው ወንደኛ አዳሪዎችን ሳይሆን ሴተኛ አዳሪዎችን ነው የሚያገለልውም፤ የሚቀጣውም። እስቲ በየቤተ እምነቱ ሂድ። ከኛ ጋር ያደረገው ወንደኛ አዳሪው ማንም ስለማያውቀው ቀጥቶ ብሎ ቤተ ክርስቲያን ይገባል። ማን ከልካይ አለበት። እኛ ግን አንዴ ስለታወቅን ጥግ ነው የምንቆመው። እኛን ለዕድር እና ለዕቅብ፤ ለኮሚቴ እና ለምርጫ ማን ከቁም ነገር ይቆጥረናል። ወንደኛ አዳሪው ግን ስሙን እኛ ስለደበቅንለት መብቱ ተጠብቆ፤ ስሙም ተከብሮ ይኖራል። አንዳንድ ሰዎች ቀብር ላይ ተገኝተን «አቶ እገሌ ጩዋ፤ ሥነ ምግባር የነበራቸው፤ ትዳራቸውን አከባሪ፤ ታማኝ እና ሃይማኖተኛ ነበሩ» ተብሎ ታሪካቸውን ስንሰማ፤ ምናል ይህንን የሕይወት ታሪክ የመጻፍ ዕድል ባገኘን እንላለንኩ።

«ደግሞምኮ ሴተኛ አዳሪዎች የምንባለው ሴቶች ቢበዛ አሥራ ሁለተኛ ከፍል ጨርሰን የተቀመጥን ነን። ወንደኛ አዳሪዎቹ ግን ፕሮፌሰሮች፤ ዶክተሮች፤ ባለ ሥልጣናት፤ ዩኒቨርሲቲ ተማሪዎች፤ ምሁራን፤ ሊቃውንት ጭምር ናቸው። እኛ በአብ

ጠጠሮች እና ሌሎች

ዛጅው ድኾች ነን። ወንዶች አዳሪዎቹ ግን የናጠጡ ናቸው። እና ስታየው፤ ችግሩ ከሴተኛ አዳሪነት ላይ ይመስልሃል? እህ ያውን ፈርቶ ዳውላውን ካልሆነ በቀር። እስኪ አስበው ሴተኛ አዳሪዎች የምንባለው ሴቶች ቁጥራችን ትንሽ ነው። ወደ እኛ የሚመጡ ወንዶች ግን ቁጥራቸው የት የለሌ ነው። ትንሽ ሊከናወን አልወሰድክም። ፍላጎት ከአቅርቦቱ በላይ ሲሆንክ ሸማቹ ያንን ነገር እጅግ አጥብቆ ይፈልገዋል ማለት ነው። ደግሞም አቅርቦቱን ማሳደግ ካልተቻለ ያ ነገር ሕልው የሆነው በሸማቹ ከመጠን ያለፈ ፍላጎት እንጂ በራሱ አስፈላጊነት አይደለም ማለት ነው። እኔም ለዚህ ነው ሴተኛ አዳሪነት ሕልው የሆነው በጀማሪዎቹ በወንዶች ፍላጎት እንጂ በሴቶቹ አይደለም የምለህ።»

«ቆይ አንቺ ሴተኛ አዳሪነት መኖር አለበት ብለሽ ነው የምታምኝው ማለት ነው?»

«ወንድሜ ዋናውኮ የኔ ማመን አለማመን አይደለም፤ ኅዝብ ተሰቡ ያለ ሴተኛ አዳሪዎች መኖር ይችላል ወይ? ነው ጥያቄው።»

«መኖር አይችለም ብለሽ ታምኛለሽ።»

«አዎና! እነዚህ ሁሉ ሃይማኖቶች፣ ባሕሎች፣ የሥነ ምግባር ድንጋጌዎች፣ ሕጎች እና ነውሮች በሞሉበት ሀገር ሴተኛ አዳሪነት እንዴት ይህንን ሁሉ ተቋቁሞ ሊኖር ቻለ? ብለህ እስኪ»

ጠጠሮች እና ሌሎች

ጠይቅ። ኅብረተሰቡ ስለሚፈልገው ካልሆነ በቀር። እኛ በድርጊቱ እናፍራለን፤ ወደን የምናደርገውም አይደለም። ኅብረተሰቡ ግን በሁለት መንገድ ያስገድድሃል። አንደኛ ደህንነትን ተጠቅሞ ያስገድድሃል፤ እንደገናም ጥቃት ያደርሱብህና ወደዚህ ኑሮ ይልክሃል።

«ለመሆኑ እኛ ኅብረተሰባችንን ከስንት መከራ እንደታደግነው ታውቃላችሁ?»

«እስኪ ንገራኝ»

«እነዚህ ሁሉ እኛ ጋር መጥተው እንስሳዊ ጠባያቸውን የሚያሳዩት፤ በሕይወታችን የሚቀልዱት፤ ስሜታቸውን መቆጣጠር አቅቷቸው በሰው ላይ የማይፈጸም ግፍ የሚፈጽሙብን ወንዶች እኛ ባንኖር ኖሮ የት ሊሄዱ እንደሚችሉ አስባችሁት ታውቃላችሁ?»

«የት ይሄዱ ነበር?»

«ለመሆኑ የትኛዋ ሚስት ጨዋ ሆና ትኖር ነበር? የትኛዋ ልጃገረድስ ድንግልናዋን ጠብቃ በመንገድ ትተላለፍ ነበር? የትኛዋስ ተማሪ ትማር ነበር? የትኛዋስ እናት በሰላም ትኖር ነበር? እነዚህ እኛ ዘንድ የሚመጡት አራዊት ወደ እነዚህ ሴቶች ነበር የሚዘምቱት። ሕግ ካላገዳቸው፣ በሕል ካልገራቸው፣ ሃይማኖት ካልያዛቸው ማን ነበር የሚያግዳቸው? እነ

ዚህ ሁሉ ሴቶች በሰላም ውለው የሚገቡትን እኛ ሽኩግቸውን ስለተሸከምንላቸው ነው። ፊውዝ ታውቃለህ። ይሄ ሰከት ላይ የሚገጠመው ነገር። ፊውዝ ራሱ ይቃጠልና ሌሎች ፅቃዎችን ከመቃጠል ያድናቸዋል። መቃጠሉን ፈልጎት አይደለም። ነገር ግን የሌሎችን ቃጠሎ ነው እርሱ የሚቃጠለው።

እናቶቻችን ጉንዳን ቤታቸው ሲመጣባቸው፣ በየቦታው የተዘ ራውን ጉንዳን በምን እንደ ሚሰበሰቡት ታውቃለህ? አንድ ቦታ ላይ ሥጋ ይጥላሉ። ያን ጊዜ ጉንዳኖቹ እያሸተቱ ወደ ዚያ ሥጋ በራሳቸው ጊዜ ይሰበሰባሉ። ከዚያ ጠርገው ያጠጡ ታሉ። እኛም እንደዚያው ነው። ወደ ኅብረተሰቡ ሊዘፋ የነበሩትን ጉንዳኖች ነው ሰብስበን የያዝንላችሁ። ልታመስግኑኝ ይገባል» አለችና ሳቀች።

«አሁን አንቺ ስለራስሽ እንዴት አድርገሽ ነው የምታሰቢው?»

«እኔ በኅብረተሰባችን ውስጥ ያለው ችግር መገለጫ እንጂ በራሴ ችግር አይደለሁም ብዬ ነው የማስበው። የሚያበሳጭ ነገር ሲያጋጥምህ ራስህን ያምግል። ምናልባት የራስ ሕመሙን ለማሻል ፒይን ኪለር ትወስድ ይሆናል። ለጊዜውም ይለቅሃል። ብስጭትህን የሚያመጣውን ነገር ካላስወገድከው ግን ለራስ ምታቱ ብቻ መድኃኒት በመውሰድ ችግርህን መፍታት አትችልም። አንተ ችግሩን ሳይሆን የችግሩን መገለጫ ነው ልታስ

መገድ የምትሞክረውና። ራስ ምታቱ ሳይሆን ራስ ምታቱን
የመጣበህ ብስጭት ነው ችግሩ። ለራስ ምታት የምትመጠው
መድኃኒት ብስጭትህን አያስወግድልህም፤ ለብስጭትህ የምት
መስደው መፍትሔ ግን ራስ ምታትህን ያስወግድልሃል።

«አሁንም 'ሴተኛ አዳሪነት' 'ወንደኛ አዳሪነት' የተባለው የጎብ
ረተሰብ በሽታ መገለጫው፤ የበሽታው ምልክት እንጂ በራሱ
በሽታ አይደለም። ሴቶች በሴተኛ አዳሪነት እንዳይሰማሩ ብት
ከለክል ሴተኛ አዳሪነትን አታጠፋውም። ወንዶች በወንደኛ
አዳሪነት እንዳይሰማሩ ካደረግክ ግን ሴተኛ አዳሪነት አይኖ
ርም። ጀነሬተሩ ከጠፋ አምፖሉ በምን ይበራል ብለህ ነው?
ወሎ የነበሩ እጎቶቼ በንጉሥ ሚካኤል ዘመን ምን እንዳሉ
ታውቃለህ? ንጉሡ ሴተኛ አዳሪነትን ለማጥፋት 'የሴተኛ አዳሪ
ፊቶች ሁሉ ይዘጉ' ብለው ሕግ ያወጣሉ። ይህንን የሰሙት
ሴተኛ አዳሪዎች ታድያ

ይዘጋ ካሉማ መርሐባ ይዘጋ

አዳራሾች በሊጋም እልፍኹ በቀጋ

ብለው ገጠሙ። አዳራሽ እና እልፍኝ ካሉት ወንደኛ አዳሪዎች
ይጀመር ነው ነገሩ።

«እኔ የሴተኛ አዳሪነት ፍቅር ኖሮኝ አይደለም ይህንን ያህል
የምከራክረው። ነገር ግን አሎሎውን ወደ እኛ ብቻ መወርወሩ
ይቅር። ድንጋዩ የተቀመጠበት ቦታ ድረስ ሄዶ በእግሩ እየ

ነገሩን ለው ልንቀረፍ መታየት ይላል። እንቅፋቱን እንመራ።
ለን መደስ ይመታናል? ገንዘብ ጠፋብን ሲባል አይገርምን?
አጠፋንው ወደስ ጠፋብን? አያህ ኃላፊነትን የመውሰድ ችግር
አለ ማለት ነው። ስለ እኛ ስታሽቡ ከመውቀስ እና ከመሳሰሉ
ከመጠጥ እና ከማንወር፣ ከመፍረድ እና ከመጨከን አትጁ
ምሩ። ከገዢታ ጀምሩ። ችግሩ የራሳችሁ መሆኑን ከማወቅ
ጀምሩ።

ኃይለማርያም ተሰናብቷት ሲመጣ የተናቱን ፒኒስ መቀየር
እንዳለባት ገባው።

«ወንድኛ አዳሪነትን ለማጥፋት ምን ማድረግ አለብን?»

ጠጠሮች

~~እነዚህ~~ ዓሣ አጥማጅ ነው። እናም ለዓይን ያዝ ሊያደርግ ሲል ጀልባውን እየቀዘፈ ወደ ወንዙ ገባ። ጸጥ ብሎ በሚፈሰሰው ወንዝ መካከል መረቡን አመቺ ቦታ ላይ ጣለው። ከዚያም ወደ መረቡ የገቡትን ዓሦች ጠዋት መጥቶ ለመውሰድ እያሰበ ወደ ወንዙ ዳር ተመለሰ። ጀልባውን ወንዙ ዳር ጥሎ ወደ ቤቱ መንገድ ሲጀምር አንዳች ነገር አግሩን መታው። ጎንበኛ ብሎ ቢመለከት በእራፊ ጨርቅ የተቋጠረ ነገር ነው። አሳጥፎ ፈታው። ብዙ ጠጠሮች በእራፊው ጨርቅ ተቋጥረዋል። ድክም ስላለው ጠጠሮችን ይዞ መጣና ዋርካው ሥር ተቀመጠ።

«አሁን ምናለበት መረቤ መሉውን ዓሣ ቢይዝልኝ። ደግሞም ዛሬ ብቻ ሳይሆን በየጊዜው እንደዚሁ መረብ መሉ ዓሣ ቢኖረኝ። ይህንን ወንዝ ሌላ ሰው ባይሻማኝና እኔ ብቻ ዓሣ ባለግርበት ምናለበት። አቤት እንዴት ሀብታም እሆን ነበር» አለና መንገድ ላይ ካገኛት እራፊ ጨርቅ ውስጥ ከተቋጠሩት ጠጠሮች አንዱን እንሥቶ ወደ ውኃው ውስጥ ወረወረ። ጠጠሯ ያረፈችበት ቦታ ክበቦች እየሠራ ዘና አደረገው።

ጠጠሮች እና ሌሎች

«መጀመርያ ቤቱን አቀይር ነበር። ፎቅ ነበር የምሠራው።
ያውም በግንብ ግጥም አድርጌ። እንኳን እኔ ሁሉ ቤት አሳዳጅ
እንኳን ያልፍላቸው ነበር። መረቢ እና እኔ አብረን መታገድ
ችንም ይቀር ነበር። ይኼው ቤት ሁሉ የሞተ ዓጣ የሚሸጥሉ
ማደርያውም፣ ሶታ ማስቀመጫውም፣ መመዝገቢያውም፣ እንደ
ስለሆነ አይደል። ይኼ ሁሉ ይቀር ነበር።

አሁንም እንደ ሁለት ጠጠር አውጥቶ ወረወረ።

«እንደ አቶ ዘመናይ ያለች መኪና ገዝቼ የሠፈሩን ስም አቀይ
ረዋለሁ እንጂ። "ከኒያ መኪና ካላቸው ሰውዬ ቤት አጠገብ"
መባል አለበት። ታዲያ የማንንም ቡትቶ ለባሽ ማሳፈር የለብኝም፤
እየመረጥኩ ነው። እርግጥ አልፎ አልፎ የተከበሩ ሰዎች
ሲያገቡ መኪናዬን ላከራያቸው እችላለሁ። ከዚያ ውጭ ግን
እንኳን እነርሱ እኔም ዝም ብዬ የትም አልሄድባትም። የተከ
በረ ቦታ ከሆነ ብቻ ነው በመኪና የምሄደው። ሌላውን በእግራ
እሄዳለሁ።

ከእራፊው ጨርቅ እንደ ሦስት ጠጠሮች አወጣ፤ ከዚያም ወደ
ወንዙ ወረወረ።

«የምጠጣበትም ቤት ለየት ማለት አለበትኩ። ይኼ ማንም
ከሚገባበት ቦታ መግባቱ ይቀራል። ከመጠጡ አጠጣጡ፣ ከአ
ጠጣጡ አቀማመጡ ይባል የለ። ዋናው ምን ጠጣ? እይደለምት
የት እና ከነማን ጋር በስንት ብር ጠጣ? የሚለው ነው ወላጅ።

ጠጠሮች እና ሌሎች

እንጂ መጠጥጥ የትም ይገኛል። ሰዎች ናቸው የትም የማይገኝበት። "እርሱን እዚህ ቦታ አየኝ" ሲባል ነው ገርማ ሞገስ። "ይህንን ያህል ብር ከፈለ" መባሉ ጎሳ ነው ዝናው።

ሌሎች ተጨማሪ ጠጠሮች ወረወረ።

«በብስባም ስጠራ አጠራራ ከድሮው ለየት ማለት አለበት። አሁን ሌሎች ሲሰጡ ማጨብጨብ ይቀራል። ሰጥቶ ማስጨብጨብ ይጀመራል። "እርሱ ይህንን ያህል ብር አዋጥቶ እኛ እንዴት ዝም እንላለን" እያለ አዳማ መጨነቅ አለበት። መቼም ለስም እና ላለመጠቆር እንጂ ለጎሲና ሲባል ማዋጣት እየቀረ ነው። ይኼው አንዳንዱ እወደድ ባይ ገንዘብ ሰብ ሳይሆን ያላሰቡትን ሁሉ፣ ራሱን ኮሚቴ አድርጎ፣ "አሁን እንዴት ዝም ይባላል" እያሰኘ ሰንቱን ያለውዴታው በግድ አስወጣው አይደል። ታዲያ እስከ መቼ በሰው ኮሚቴ አዋጣለሁ። እኔ ራሴ ኮሚቴ ሆኜ መሰብሰብ ነው እንጂ። ዋናው ነገር ከማን አዋጣ? መሆኑ ቀርቶ ማን ሰበሰበ ሆኗል።

አንደገና አንድ ጠጠር እውጥቶ ወደ ወንዙ ወረወረ።

«አቤት የልጄን ሠርግ እንዴት አድርጌ ይሆን የምደግሰው። "አሁን ይኼ ሠርግ ነው ወይስ የበጎ አድራጎት ግብዣ ነው" እስኪባል ድረስ። ካርዱ ካናዳ ይታተማል፤ ብርዶቹው ከሆንን ከንግ ይመጣል፤ ሰሐኑን ከታይላንድ አገዛለሁ። ሺሊው

ከእንግሊዝ ይጫናል። አራት ሊጥዘን አሰልፋለሁ። እኔ ይህንን
ሁሉ ካደረግኩ ተስማምቶ መኖር እና አለመኖር የተጋቢም፤
ጉዳይ ነው። እኔኑ መደገስ እና መዳር እንጂ ማስማማት እና
ማኖር አይጠበቅብኝም። ደግሞም "የእገሌ ሠርግ" ተብሎ
ይነገራል እንጂ "የእገሌ ልጆች ትዳር" እየተባለ አይነገርም።
ስለ ሠርግ እንጂ ስለ ትዳር የሚያወራ ማን አለ።

ጠጠረ አሁንም ተወረወረች።

"ፓሪስን አየናት ከእግር እስከ ራሷ፤

ኒውዮርክን አየናት ከእግር እስከ ራሷ፤

ዲሲንም አየናት ከእግር እስከ ራሷ" እያሉ መዝፈን አብን
ነው። አሁንም ማንም ኢምባሲ ቪዛ አይከለክለኝም። ሀብታም
ሄዶ አይቀርም ማን እንዳላቸው አላውቅም። ንግድ ፈቃድ የጠ
የቋቸው ይመስል ኢምባሲዎች ሁሉ ብር አሳዩን ይላሉ። ለት
ርዳም ቢሆን አንድ ሁለት ሚስት ጨምሮ መቅረብ ነው።
ይኼው በቀደም ያ ጎረቤቴ "ወደ ሀገርህ መመለስህን ለግራ
ጋገጥ እዚህ ሀገር ትዳር መያዝክን፤ ልጅ መውለድክን ማሰሪያ
አምጣ" አሉት። አምስት ሚስቶቹን እና አሥራ ስምንት
ልጆቹን ይዞላቸው ሄደ። ምንድን ነው? ቢሉት "አንዲት
ሚስት ላገባ ቪዛ ከተሰጠው እኔ አምስት ሚስት ላገባሁትን
ሊሰጠኝ ይገባል" አላቸው። "መቼም አንዲት ሚስት ገላ

ጠጠርኛ እና ሌሎች

ከመቅረት አምስት ሚስቶች ጥሎ መቅረት ይከብዳል" እሳቸው አሉ።

አሁንም ጠጠር ሊጥል ከጨርቁ ሲያመጣ አስተባብረው የቀረችው የመጨረሻዋ ነበረች። እርሷንም ሊጥላት ሲል እንዳች ብርሃን ብልጭ አደረገችበት። ወደ ልቡ ተመለሰና ንግብን ብሎ አያት። አሁንም የብርሃን ፍንጣቂ ከጠጠሯ ሲመጣ ተመለከተ። እንዳች ተአምራዊ ነገር መሰለውና ለሦስተኛ ጊዜ ተመለከታት፤ አሁንም ብርሃን ትፈነጥቃለች።

በሐሳብ መንሳ ዱን ተወና ተስፈንጥሮ ተነሥቶ ወደ ገበያ ሮጠ። መሐል ገበያ ካለው ሱቅ ገባና ለባለ ሱቁ አሳየው። ባለ ሱቁ ወደ ጓዳ ጠጠሯን ይዟት ገባና ጥቂት ቆይቶ ተመለሰ። ጥርሱ ብቻ ሳይሆን መላ ሰውነቱ ይስቅ ነበር።

«የት አገኘኸው?» አለው ባለ ሱቁ በጉጉት።

«ወንዝ ዳር» ዓሣ አጥማጁ መለሰ።

«ምን እንደሆነ ዐውቀህዋል?»

«አላወቅኩትም፤ ብቻ አንዳች የሚያበራ ነገር ነው»

«የከበረ ድንጋይ እኮ ነው። ሌላም አለህ? ይህኮ ሚሊዮንር የሚ ያደርግህ ነው። ካለህ አምጣው እባክህ?» አለና ባለ ሱቁ ለመነሳው።

እርሱ ግን ያደረገው ነገር ሁሉ ሲታሰበው፤ «የውውው» አለበትና አዙሮት ወደቀ። ነፍስ ሲዘራ ጠጠሯን ተቀብሎ ወደ ወንዙ በድጋሚ ሮጠ። ወንዙ በደራሽ ውኃ ሞልቶ ሲንደለደል ብቅ ባለችው ጨረቃ ይታያል።

«ምን ዓይነት ሞኝ ነኝ። እንዴት አላስተውልም። እንዴት ገንዘብ እወረውራለሁ። ልቤን የት አድርጌው ነበር። ዝንጆ ሆኜ ነበር እንዴ።» የጥያቄ መዓት በራሱ ላይ ደረደረ።

«አንተ ብቻ አይደለህም» አለው ከሥሩ ተቀምጦት የነበረው ዋርካ። «ብዙዎች እንደ አንተ ናቸው። እኔ ይኼውልህ እዚህ ከተተከልኩ ከሺ ዓመታት በላይ ሆኖኛል። እንዲህ እንዳንተ ያሉ ብዙ የዚህች ሀገር ሞገሮች አያሉ በእጆቻቸው የገቡ ዕድሎች ሲያመልጧቸው ታዝቢያለሁ» አለው። ዓሳ አጥማጁ ቀና ብሎ ዋርካውን አየው።

«ያላገኘኸውን እያለምክ ያገኘኸውን ትጥል ነበር። ያልያዝከውን በመመኘት የያዝከውን ትወረውር ነበር። ስለ ሚሊዮን ብሮች እየቃዠህ ሚሊዮን ብሮችን ከእጅህ እያወጣህ ትበትን ነበር። ይኼ ያንተ ችግር ብቻ አይደለም።

«አያሉ ፖለቲከኞች የዚህችን ሀገር መግሊ ዕድል ያበላሹት በእጃቸው የገባውን እድል እየወረወሩ በእጃቸው ያልገባውን ሲያልሙ ነው። በእጃቸው የጨበጡትን ተጠቅመው በእጃቸው ወዳልጨበጡት መጓዝ ሲችሉ። የያዙትን እየወረወሩ

ጠጠሮች እና ሌሎች

ያልያዙትን ይናገሩ ነበር። አንተ የከበሩ ድንጋዮችን እንደሞላ ስትወረወር እንደነበርከው ሁሉ እነርሱም ስንት የከበሩ ዕድሎችን እንደ ሞላ እየወረወሩ አበላሹ መሰለህ። በዚህች ሀገር ታሪክ ስንት የለውጥ እና የዕድገት ዕድሎች አመለጡ። ስንት የከበሩ አጋጣሚዎች ወደማይገኙበት ጥልቅ ተወረወሩ።

«በእጃቸው የገባውን ዕድል ተጠቅመው የሀገሪቱን ችግር መፍ ታት ሲችሉ የማይጨበጠውን ሶሻሊዝም እና ኮሚኒዝም ሲና ፍቁ፣ በእጃቸው የገባቸውን ኢትዮጵያ ትተው በእጃቸው የሌለ ችግርን ኩባን እና ሶቪየትን ሲቃገሩ፣ የዚህች ሀገር ልጆች እንደ ከበሩ ድንጋዮች ውድ የሆኑ ስንት አጋጣሚዎችን አባከኑ።

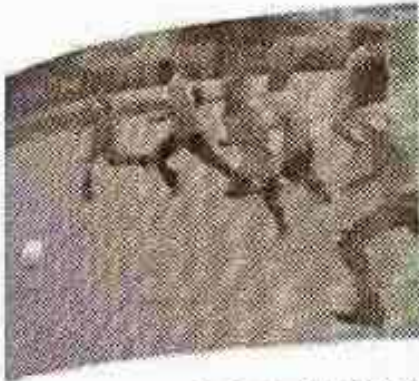
«ስንቱ ወጣትስ እንዲህ ያለ ሥራ ካልሆነ አልወራም፤ ይህንን ያህል ደመወዝ ካልተከፈለኝ በቀር ሥራ የሚባል አያሳየኝ። ይህንን ያህል ካላተረፈኝ በቀር ንግድ የሚባለውን አላየውም እያለ በእጁ የገባውን ስንት የከበረ ጠጠር ወርውሯል መሰለህ። በእጄ የገባውን ዕድል ተጠቅሜ በእጄ ያልገባውን ዕድል እንዴት ላግኘው? የሚል የለምኮ። ዕንቁላሉን ካገኘህ አስፈልፋለህ ዶሮ ለማድረግ ተጠቀምበት፣ ከዚያ ዶሮዋ ብዙ ዕንቁላል ትጥልሃለች፤ መልሰህ ደግሞ ዕንቁላሎችን ዶሮ ታደረጋቸዋለህ፤ ከብዙ ልፋት በኋላ ደግሞ የዶሮ ማርቢያ ትከፍታለህ። ከዚያም የዶሮ ሥጋ መሸጫ ይኖርሃል።

እንዲህ እንዲህ እያልክ ያሰብከውን ብልጽግና ታገኘሃለህ
ማለት ነው። የዕን ቁላል ፋብሪካ ካልከፈትኩ እያልክ ለምን
እጅህ ውስጥ የገባችውን ዕንቁላል ትሰብራታለህ?

«የተፈጠረችውን ማግባት ትተው እንደ ልብስ ሚስት በዕውቅ
ለማሠራት ሲሞክሩ፤ ከጎናቸው ያለችውን ንደኞቿን
እየነጠቁ ሲያገቡባቸው፤ አስመጭና አከፋፋይ ይመስል ወደ
እነርሱ የቀረበውን ሁሉ ወደ ሌላ ሲያሻግሩ፤ የሰንቶቹ ዕድሜ
ገፋ፤ የሰንቶቹ እድልስ ተበላሽ። ከምድር የተገኘችውን ጽጌረዳ
ትተው ከማርስ የምትመጣ አደይ አበባ ሲመኙ፤ ከኢትዮጵያ
የተገኘውን ከበደ ትተው ከአሜሪካ የሚላከውን ከቢቩ
ሲቋምጡ እንዲህ እንዳንተ ሰንቶች በእጃቸው የያዙትን አጡ።

«እና ወንድሜ መጀመርያ የያዝከውን አጠንክረህ ያዝ፤ እርሱን
ተጠቀምበት፤ ስታልምም እየሠራህ አልም፤ እየወረወርክ
አታልም። ከመሰላሉ ጫፍ ትደርሳለህ፤ መቼ? ከመጀመርያው
እንጨት ጀምረህ በደንብ ጨብጠህ እየተንጠላጠልክ
ከተንገዝ። ዘልዬ መጨረሻው ላይ አርፋለሁ ካልክ ግን
ትሰበራለህ። ሩቅ ማሰብ ጥሩ ነው። ግን የቅርቡን እየተጠቀሙ
ከሆነ ነው።

ኪሱን አትንኩብን

«መጣቱ በአውሮፓ እግር ኪስ ነፍሱ ሊወጣ ነው። የሀገሩን እግር ኪስ እና የሀገሩን ጉዳዮች ከመከታተል ይልቅ በእንግሊዝ፣ በጣልያን እና በስፔይን የእግር ኪስ ተጨዋቾች ልቡ ተነድፏል። ሚዲያዎችም ቢሆኑ እንዴት ለአመል ያህል የሀገራችንን ኪስ ነካ ነካ ያደርጉና እጥፍ ጥፍ ብለው ወደ አውሮፓ ይሻገራሉ» እያላችሁ ታሙናላችሁ አሉ።

ወገኖች ናችሁ እንዴው። የጨዋታውን ዓይነት፣ የግቡን ልዩነት፣ የታክቲክ እና የቴክኒኩን ነገር ተውት ይቅር ግዴላም። የተጨዋቾቹን ዝና እና ታዋቂነት፣ የሚያሳዩትን ምትሐት ተውት አይነግ ግዴላም። አሁን እኛ ሀገር በእግር የሚመታ ካለ እንጂ እግር ኪስ አለ ይባላል? እንኳን የአፍሪካ እግር ኪስ ፌዴሬሽንን ከመሠረቱት ሦስት ሀገሮች አንዱ ልንመስል እግር ኪስ ከአውሮፕላን ተወርውሮ የነጠረባት ሀገር

እንመስላለን? ለመሆኑ እኛ ሀገር ስለ ተጨዋቹ እና ስለ
ጨዋታው ከሚነገረው በላይ ስለ ቡድኖቹ ሽኩቻ እና ስለ
ፌዴሬሽኑ ውዝግብ የሚነገረው አይበልጥም?

ወጡ ሳይወጡ ወስከንበታል ቁጥጥ ሲባል አልሰማች
ሁም። ካሁ መከራ እያየ፣ እኛ ማን ሥልጣን ላይ ይወጣ
የሚለው ነው የሚያወዛግበን። መጀመርያ ካሁ ሲኖር እኮ ነው
ፌዴሬሽን እና የፌዴሬሽን ፕሬዚዳንት የሚያስፈልገው። ጥርስ
የላት ትወቀር አማራት አሉ። የኢትዮጵያን አገር ካሁ አሁን
ካለበት ደረጃ ለማድረስ እኮ ግዴላችን እና ከፋት እንጂ
ፌዴሬሽን አያስፈልግም ነበር።

ስንት ዋንጫ እየሳሙ፣ ስንት ውጤት እያመጡ፣ ስንት ታሪክ
እየሠሩ ዓለምን የሚያናውጡ ቡድኖች ያሏቸው ፌዴሬሽኖች
ሳይወዛገቡ እኛ ፊፋ ድረስ ሄደን እንካ ሰላለን። ቅቤ እንጣሪ
ተቀምጣ ጎሙን ቀንጣሻን ምች መታት አሉ ወይዘሮ ዘርፈ።
ፊፋስ ቢሆን «ማስረጃችሁን አምጡ፣ የፊፋ ሕግ አልተከበ
ረም፣ መተዳደርያው ተጥሷል» እያለ ያለ ደረጃችን ደረጃ
ከሚሰጠን መጀመርያ እስኪ ስታዲየም ገብቼ ስትጫወቱ
ለያችሁ፣ እስኪ ቡድኖቻችሁ እንዴት እንደተደራጁ አላዩን፣
እስኪ ስንት ስታዲየም ገነባችሁ፣ እስኪ ቢሮአችሁ እንዴት
እንደ ተደራጀ ልይ» ቢል ኖሮ ውዝግቡ ይህንን ያህል ዘመን
መች ይፈጅ ነበር። በሌላ ነገር እኮ ነው መከራ የምናየው።

የጋብቻ ቀጠረ በሉት ጣፊያ እንደ አለ የተባለው ደረሰና ለምን
 ደን ነው ከላችሁ የማያድገው? ተብለው ሲጠየቁ «ሕዝቡ
 የአውሮፓ እግር ከሰ ስለሚያይ ከስታዲየም ስለ ጠፋ ነው።
 ስለዚህም የአውሮፓ ጨዋታ የማይታይበትን መንገድ
 እንፈልጋለን» አሉ አሉ። ለሠራው ስሕተት ራሳችንን
 ተጠያቂ የምናደርግበት? ይህ ነገር ሊከሰት የቻለው ምን
 ስሕተት ስለሠራሁ ነው? ብለን የምንጠይቅበት ዘመን መቼ
 ይህን የሚመጣው። እንዴት እድሜ ልካችንን ለችግራችን
 ሁሉ ውጫዊ ምክንያት እንደፈለግን ልንኖር ነው?

የጤፍ ነጋዴ ፓስታ በብዛት ስለተመረተ ገበያ ጠፋብኝ ብሎ
 ያውቃል? የቢራ ፋብሪካ እዚህም እዚያም በከፈት የሀገሬ
 ጠጅ ቤቶች መቸ ንቅንቅ አሉ። እነ ገደል ግብ ጠጅ ቤት
 ይሄው ጢም እንዳሉ ናቸው። ሌላውን ተውት የሀገሬ ሰው
 በፊልሞች ላይ የሚሰጠውን ያንን ሁሉ ትችት እየሰማ
 እንኳን፤ ሰው በዐቅሙ ነው የሚጸድቀው ብሎ ከውጭ ሀገር
 ፊልሞች እኩል እንዲያውም በላይ፤ የሀገሩን ፊልም እያየ
 አይደለም እንዴ?

ለመሆኑ ሕዝቡ የአውሮፓ እግር ከሰን ለምን እንደሚወድ
 ደው ያውቁታል። የጨዋታውን ጣዕም እና የቡድኖቹን
 የብቃት ደረጃ አላነግረውም። እንዳላስገመጃቸው ብዬ። እረ
 ሌላ ሌላውን። ለመሆኑ ኢትዮጵያ ውስጥ ስለ እንደ ቡድን፤

ተጨማሪ፣ የቡድን አሰላለፍ፣ የአሠልጣኞች ሁኔታ፣ የክልብ ባለቤቶች እንቅስቃሴ፣ የገቢ እና ወጭ ጉዳይ ለማውራት መረጃ ይገኛል? የተጠናከረ ዌብ ሳይት ያለው ቡድን አለ? የተደራጀ ሙዝየም ያለው ቡድን አለ? የአንድ ተጨማሪ ታሪክ፣ ያገባ ቸው ግቦች፣ መቼ እንዳገባ፣ የት ላይ እንዳገባ፣ በመዝገብ ይያዛል? በኢትዮጵያ እግር ኳስ ታሪክ በዛሬው ዕለት የዛሬ ሠላሳ ዓመት ምን ተደርጓል? ተብሎ ቢጠየቅ መልስ ያለው ክልብ እና ፌዴሬሽን አለን?

በሐሜት ከሚነገረው በዘለለ የተጠናቀረ፣ ሁሉም ሊያውቀው የሚችል እና የሰሚውን ልቡና ሊያረካ የሚችል መረጃ አለ? ስለ አውሮፓ ቡድኖች፣ ፌዴሬሽኖች፣ ተጨማሪ፣ አሠልጣኞች እኮ ከሚፈለገው በላይ የመረጃ ኅረፍ ይፈሰሳል። ምን በሉ፣ ምን ጠጡ፣ የት ዋለ፣ የሜማ ቁጥራቸው ስንት ነው፣ የቤተሰባቸው ሁኔታ እንዴት ነው ተብሎ ቢጠየቅ፣ በደቂቃ መረጃ ማግኘት ይቻላል። የማያውቁት ሀገር አይናፍቅም ሲባል አልሰማችሁም፣ ታዲያ የማናውቀውን እግር ኳሳችንን እንዴት እንውደደው።

አንዳንድ ባለሥልጣናት እኮ መረጃ መስጠት የሚመስላቸው ጋዜጠኛ ጠርተው የሚያስቡትን እና የሚፈልጉትን መናገር ነው። ይሄኮ ሐሳብን መግለጥ እንጂ መረጃ መስጠት አይደለም። መረጃ መስጠት ማለትማ መረጃ መስጠት።

መጠራቹ እና ሌሎች

ሊገኝ በሚችልበት ቦታ እና መንገድ ማስቀመጥ፤ በልዩ ልዩ የመረጃ ማስተላለፊያ መንገዶች ወደ ተጠቃሚዎቹ ማድረስ ነው። ደግሞ ሞምኮ እኛ የምንፈልገውን እና የምንወደውን ብቻ እንዲታወቅ የምናደርግ ከሆነ መረጃ መስጠት ሳይሆን ስንቁልል ጮሽ ነው የሚሆነው።

ደግሞስ መረጃ ቢኖርስ ነጻነቱ የት ይገኛል። የአውሮፓ እግር ኳስን እኮ ብንፈልግ ስለ ተጨዋቹ፤ ብንፈልግ ስለ አሠልጣኙ፤ ብንፈልግ ስለ ክለቡ ባለቤት፤ ብንፈልግ ስለ ቡድኑ ገቢ እና ወጭ፤ ብንፈልግ ስለ ፌዴሬሽኑ የዕለት ውሎ ሰንተች፤ ሰንተነትን፤ ስንከራከር ብንወል ማን ተቆጭ አለን። ጋዜጠኞቹ እንኳን ዘና ብለው መዘገብ የሚችሉት የሀገሪቱን ዘገባ ጨርሰው ሜዲትራንያንን ሲሻገሩ ነው። የሚቆጣቸው ፌዴሬሽን፤ የሚያ ስፈራራቸው ባለሀብት፤ የሚሰድባቸው ደጋፊ፤ የሚዘትባቸው ክለብ የለ። እኛ ሀገርክ ኳሱ ለትንታኔ እይመች፤ የኳሱም ሰዎች ለትንታኔ እይመቹ።

ስለ ጊዮርጊስ ከተቸህ «ፀረ ጊዮርጊስ» ትባልና መቆሚያ መቀመጫ ታጣለህ። ስለ ቡና ከተናገርክ «ፀረ ቡና» ትባልና ምስህ ዱላ ይሆናል። እንኳንስ ስትተቸው ስታመሰግነው እንኳን «ሦስት ጊዜ ምስጋና አንዱ ለነገር ነው» ብሎ በሚጠራጠርህ ሰው መካከል ሆነህ እንዴት ነው ስለ ሀገራችን

ከለቦች የምትጠቅሙትና የምትደግፈው። «ድጋፍ ተቃውሞን ካልፈቀደ፣ እንጀራ እርሾን ካልወሰደ» ምን ያደርጉልናል።

ሁለት የአውሮፓ ኃያላን ቡድኖች ከመጋጠማቸው በፊት እዚህ አዲስ አበባ ሆነን አሰላለፋቸውን እናውቀዋለን። አሁን ኢትዮጵያ ውስጥ ማን ለማን እንደተሰለፈ በግልጽ ይታወቃል? በዛሬ ጨዋታ ለአርሴናል የተሰለፈው በቀጣዩ ጨዋታ አሠልጣኙ እንኳን ሳይሰማ ለማንቸስተር እየተሰለፈ መከራ አየንኩ። እዚህ አዲስ አበባ ሆነን የተጨዋቾች የዝውውር መስኮት ሲከፈት ማን ወደ የትኛው ቡድን ሊሄድ እንደሚችል በግምትም፣ በፍ ንጭም፣ በመረጃም እንናገራለን። መሄድ አለበት፣ የለበትም እያልን እንከራክራለን።

አሁን ኢትዮጵያ ውስጥ በሁሉም መስክ ማን ወደ የትኛው ቡድን ለመቀላቀል እንዳሰበ፣ እነማን ማንን እንዳስፈረሙ፣ ማን ከነማን ጋር ለመፈራረም ውስጥ ውስጡን እየመከረ እንደሆነ ማወቅ፣ ካወቁስ በኋላ ሃሳብ መስጠት ይቻላል? ይኼው ስንቶቹ መቼ እንደ ተነጋገሩና፣ መቼ ሃሳባቸውን እንደቀየሩ ሳናውቀው ለሌላ ቡድን ሲጫወቱ አገኘናቸው አይደል እንደ። እንዳንዶቹም ጭራሽ የነበሩበትን ቡድን ለቅቀው፣ እንዲያውም አብረዋቸው ከተጫወቱት ጋር ተጋጭተው፣ የሌላ ቡድን አሠልጣኝ ሲሆኑ ያየናቸው

በድንገት ነው። የአውሮፓ ኪስ ቢሆን ኖሮ ቢያንስ ለመገመት በቻልን፤ ከተቻለም ፍንጭ ባገኘን ነበር።

ለመሆኑ እ.ትዮጵያ ውስጥ ማንንም ሳይፈሩና ሳይሰቁቁ እንደ ልብ ሊያወሩበት እና ሊከራከሩበት የሚችሉት ጉዳይ የአውሮፓ ኪስ መሆኑን ታውቃላችሁ። ብንደግፍ፣ ብንቃወም፣ የደገፍነውን ቡድን ዓርማ ብናውለበልብ፣ ማልያውን ብንለብስ፣ ስለ እያንዳንዱ ነገር እያነሳን ብንፈልጥ ብንቆርጥ ማን ተቆጭ አለን። እና እንደዚህ በነጻነት የሚወራ ጉዳይ ከየት ይገኛል ጃል። አቦ ተውና።

ደጋፊም ተቃዋሚም መሆን እዚህ ሀገር ዕዳ ነው። የመንግሥት ደጋፊ ነኝ ካልክ ገልማጭህ ብዙ ነው። ተቃዋሚም ነኝ ካልክ የሚያገረጠርጥበህ በዚያው ልክ ነው። የእንዱን ማልያ መልበስ ቀርቶ ልትገዛ ስታገላብጥ ከታየህ መከራ ነው። እን ኪንስ ስለ ተጨዋቾቹ አንሥቶ ለመነጋገር እና ለመተቸት ይቅር እና በቴሌቪዥን ሲቀርቡ እንኳን እነርሱን ትኩር ብለህ ካየህ አንዱ «ምን ታፈጣለህ» ይልሃል ሌላው ደግሞ «ምነው መድ ያዝኸሳ» ብሎ ይተርብሃል። በአውሮፓ ኪስ ግን ብት ደግፉ ተለጣፊ፣ ብትቃወሙ አደናቃፊ የሚላችሁ የለም።

ደግሞስ ደጋፊ እና ተቃዋሚ በአንድ አዳራሽ የሚሰበሰቡበት ይህንን የመሰለ ነገር ከየት ይገኛል። ከመተራረብ፣

ከመተቸቸት ያለፈ ሌላ ነገር የለ። ርግጥ ነው እግር ኳሱን በፖለቲካው መንገድ ለማስኬድ የሚፈልጉት እንደሆነ ብጥብጥ እያነሡ ተቸግረን ነበር። አሁን ግን ጋብ ብለዋል። በኳስኮ በዚህ ህጻኑ ጨዋታ ካሸነፋችሁ እየጨፈፈችሁ ቤታችሁ ትገባላችሁ፤ አንድ ሳምንት ትተነትናላችሁ፤ ከዚያ በኋላ ለቀጣዩ ጨዋታ መዘጋጀት ነው። ትናንት አሸነፋችሁ ማለት ነገም ታሸነፋላችሁ ማለት አይደለም። በትሸነፉም ለጊዜው ትናደዱና እንደ ገና ለማሸነፍ መሥራት ነው። ቴክኒክ እና ታክቲክ መቀየር፣ ሥልጠናውን ማጠናከር ብቻ ነው። ትናንት ለምን እንዲህ ሆነ ብሎ መዝገዝ ማለት የለም። ሌላ ሌላውንም ሲያሸነፍና ሲሸነፍ ምን እንደሚመስል አያነውኩ።

እረ ለመሆኑ የአውሮፓ ኳስ ባይኖር ስለ ምን እናወራ ነበር። ሰው ቋንቋ ኖርት እንዴት ሳያወራ ይኖራል? ምሳ ሲበላ፣ ሻሂ ሲጠጣ፣ ቡና ሲፈላ፣ በታክሲ እና በአውቶቡስ ሲኬድ ታድያ ምን ይወራ? ሁሉም ነገር ፖለቲካ በሆነበት ጊዜ ታድያ ምን እናወራ። ጤፍ ተወደደ ፖለቲካ ነው፤ ጤፍ ረከሰም ፖለቲካ ነው። ሀገራችን አደገች ማለት ፖለቲካ ነው፤ ሀገራችን ወደኋላ ቀረች ማለትም ፖለቲካ ነው። እገሌ ተሳስቷል ማለት ፖለቲካ ነው፤ ልክ ነው ብሎ መናገርም ፖለቲካ ነው። ታድያ ምን እንበል?

ምን ስላል ይሆን? ማን ስምጭን ይሆን? ተብሎ በማመራበት
 በዚህ ጊዜ እንደ ልብ የሚወራ ነገር ማጥናት ቀላል ይመስል
 እንዴ! እኛ ተመልካቾች በሂደት እንደ የጥናት ውጤት
 አግኝተናል። ቢያንስ ስለ አውሮፓ አገር ካለ ስታወራ
 የትኛውም የፓርቲ አባል እንደሚይዝ። አውሮፓውያን
 ኢትዮጵያውያን ቢሆኑ ኖርኮ በስፔን ቡድን ላይ ትችት
 ስትሰጥ የሰፔን ኤምባሲ፣ በእንግሊዝ ቡድን ላይ
 ስትወርድበት የእንግሊዝ ኤምባሲ፣ የጣልያንን ቡድን ስታገማ
 ጣልያን ኤምባሲ አያስቀ ምጡንም ያበር። አባ እንዲሁ
 ኢትዮጵያውያን አልሆናችሁ፤ ተመቻቻችሁናል።

ምን አደረግናችሁ?

«ተመልከት፣ ተመልከት» አለች ርግብ። «ምኑን ነው የምመለከተው» ቁራ ነበር የመለሰላት። «እነዚህ ሕፃናት የሚውሩትን እየህ?» አለችው። ከዚያም ቀጠልችና «አሁን ወሬቼ ምን አደረጓቸው? ለምን በወንጭፍ ያባርሯቸዋል? ለምንስ ይገድሏቸዋል? አሁን እነዚህ ሕፃናት ገና ከልጅነታቸው መግደልን ነው ወይስ ርኅራኄን ነው ባህል አድርገው ማደግ የነበረባቸው። የሚገርመው ደግሞ በጎናቸው የሚያልፉት ዐዋቂዎች ምንም አይሏቸውም» ርግብ የገዘን እና የንዴት ነበር ንግግሯ።

«ምን ብለው ነው የሚናገሯቸው። እነርሱም እንዲሁ እየገደሉ ነው ያደጉትኮ። «መግደል ያባቴ ነው» የሚል ዘፈን አልሰማሽም። በእንስሳት መተረት ነው እንጂ ለእንስሳት ማዘን የሚባል ነገር እዚህ አገር ያለ አይመስለኝም። እንጂ አሁን ምን አደረግናቸው? ለምን ይጨክኑብናል? ማንም ሰው መንገድ ሲሄድ ወይም ቤቱ በር ላይ ሲቀመጥ ወይም ሲተክዝ ወሬ ችን ፊት ለፊቱ ካያቸው ድንጋይ እንሥት ማባረር ነው ቶሎ የሚመጣለት። ለምን? የጭካኔ ለሚት በሁሉም ውስጥ አለ ማለት ነው?» የቁራውን ንግግር መሬት ላይ ሆነው ሥጋ የሚ ለቃቅሙ ውሾችም ሰሙት።

«ምን አደረግናቸው? አልክ እውነትም ምን አደረግናቸው?
እስቲ ተመልከቱ አንድ ምስኪን ውሻ አጥንት ፍለጋ፤ ማንንም
ሳይተናኮል ዝም ብሎ ሲያነፈንፍ ቢገኝ፤ ያየው ሰው ሁሉ
ድንጋይ አንሥቶ ለምን ያባርረዋል? ምን አደረገ? የሚሆኑ
ወይም የሚናከስ ቢሆን ኖሮ ፈርተው ነው ይባላል፤ ነገር ግን
ውሻ በመሆናችን ብቻ ለምን እንመታለን? ሰዎች ስለራሳቸው
የመኖር መብት ብቻ ነው የሚያስቡትና የሚከራከሩት ማለት
ነው? ደግሞም የሚገርመውኩ ይህ ጠባይ በልጁም በዐዋቂውም
መኖሩ ነው?»

የሙሻውን ንግግር ሣር የሚግጡ አህዎች እና ፈረሶች ሰሙት።
አህያም በኋላ «አህያ ሲያይ ሰዎች ለምን ዱላ ትዝ
ይላቸዋል? ምን አደረግናቸው? ይህችን ሀገርክ ከእነርሱ ጋር
አብረን ወርተናል። መኪና የሚባል ይህችን ሀገር ከመርገጡ
በፊት አህል አንገዝናል፤ ዛሬም እናንገዛለን። ለዚህች ሀገር
ስንል ጦርነት ተዋግተናል፤ በጦርነት ሞተናል ቆስለናል።
በርግጥ እኛ ምን ያህል እንደ ሞትንና እንደቆሰልን የሚመዘግ
ብልን የለም እንጂ። ይህ ሁሉ ተረስቶ ግን ለምን ይጨክሩ
ብናል። ዐፄ ምኒልክ እንኳን የአድዋ ጦርነትን ሲያውጁ
«ዐመልክን በጉያህ፤ ስንቅህን በአህያህ ይዘህ ተከተልኝ» ነበር
ያሉት። ዐዋጁ እኛንም ይመለከት ነበር። እኛም አብረን
ዘምተናልኮ። ያ ሁሉ ስንቅ በምን ተጫነ? ያ ሁሉ መካርያ

በምን ተጫነ? ያ ሁሉ ቁስለኛስ በምን ተጫነ? በኛ አልነበረም ወይ?» አለች ።

ወዲያው ፈረስ ቀበል አድርጎ «ከመጣሽውማ ጥሩ አድርገሽ እምቀው እንጂ። በአድዋ ጦርነትኮ አጤ ምኒልክ 12 ሺ ፈረሰኛ፣ እቴጌ ጣይቱ 6 ሺ ፈረሰኛ፣ ራስ ሚካኤል 12 ሺ ፈረሰኛ ይዘው ነበር የዘመቱት። የሌሎቹን እግዚር ይወቅ። እነዚህ ሁሉ ፈረሶችኮ ለዚህች ሀገር ነጻነት እና ለቅኝ ግዛት አለመን በርከክ ዋጋ ከፍለዋል ማለት ነው። አራዳ መሐል ላይ ያለ ውን የዳግማዊ ምኒልክ ሐውልት አታይም። እኛም አለንኮ። ከኛ ሥር ጉንጉን አበባ እያደረጉ እኛን ግን ይደበድባሉ።

ለመሆኑ ምን አድርገን ነው ያለ ርኅራኄ የምንደበደበው፣ ያለ ርኅራኄ ከዐቅማችን በላይ የምንጫነው፣ ከዐቅማችን በላይ የምንጎትተው? የሰውን ያህል ባይሆንም መኖር የሚባለው መብት እኛን አይመለከተንም ወይ? አባ ዳኘው፣ አባ ዋጠው፣ ጠቅል፣ እየተባለ ለባላባቱና ለጀግኖቹ የፈረስ ስም ሲወጣ እንዳልነበር የፈረስ ውለታ እንዴት ይረሳል?»

«የቆሰለ አህያ እንዳይጫን ኮ እዚህ ሀገር ዐዋጅ ወጥቶ ነበር» አለች አህያ። «የት እዚህ ኢትዮጵያ» ፈረስ ጠየቀ። «አዎ እዚህ ኢትዮጵያ። ከ1660 እስከ 1674 ዓም የነገሡት ዐጼ ዮሐንስ ወይም ጳድቁ ዮሐንስ ስለ አህዮች ያወጡት ዐዋጅ

ነበር። ንጉሡ በቤተ መንግሥታቸው በር ላይ እንድ ደወል ነበራቸው አሉ። ፍርድ የተጓደለበት፣ የተበደለና እቤት የሚል ሁሉ ያለ አጋፋሪ መጥቶ ደውሉን ይመታል። ንጉሡም መጥተው ጉዳዩን ያዩለታል።

ከሰላታት እንድ ቀን ደወሉ ተመታና ንጉሡ አሸከራቸውን "መጥተህ ተመልከት" አሉት። ቢወጣ ሰው የለም። "አረ ማንም የለም" አላቸው። ደውሉ ግን መልሶ ተመታ። "እስቲ በደንብ ተመልከት" ብለው መልሰው ሰደዱት። ቢወጣ አሁንም ማንም ሰው የለም። ንጉሡም "ታድያ ደውሉን ማን እየ መታው ይፈጅኳል" አሉት። አሸከሩም "አንዲት አህያ እየታከከችው ነው ብሎ መለሰላቸው። "እስቲ አምጣት እርሷምኮ በደል ይኖራታል" ብለው ላኩት። ቢያመጣት ጀርባዋ የቆሰለች አህያ፣ ሌጣዋን እንደ ተሸከመች ትቷት፣ ባለቤቷ መጠጥ ቤት ገብቷል። ንጉሡም "ታድያ ከዚህ በላይ በደል የት ይገኛል" ብለው ዐዋጅ ዐወጁ ይባላል።

«ምን የሚባል ዐዋጅ ነው ያወጁት?» አለ ፈረስ ገርሞት። «ከዛሬ ጀምሮ ጀርባውን የቆሰለ አህያ የሚጭን፣ የአህያውን ጭነት ላያወርድ ወደ ቤት የሚገባ ሰው ይቀጣል» ብለው ነዋ።

«ጽድቁ ቀርቶ በወጉ በኮነነኝ አሉ ሰዎች» ዶሮ ነበረች። «እና ንተ ደግሞ እንዴው ምኑ ምኑ ያምራችኋል እቱ። ዶሮ እንደ ከሰል በአይሱዙ መኪና ተደርድሮ ሞልቶ ሲጫን አላያችሁም? ነገሩ ሰውም እንደዚያ ሲጫን ሰላየሁ በዚያ እጽናና ለሁ። ተምሯል የምትሉት ሰው እንኳን ከገበያ ገዝቶ ሲያመጣንኮ ቀና አድርጎ አይይዘንም። በአናታችን ዘቅዝቆ እያሰቃየ ነው የሚወስደን። ጻሩ "እግር ወደላይ ትእዛዝ ከበላይ" እየተባለ የኖረ ማኅበረሰብ። ሰውን በአናቱ ዘቅዝቆ ቶርች መምታት ታሪኩ የሆነ ማኅበረሰብ እኛ ዶሮዎችን እንደዚያ ማድረጉ ብዙም ሳይደንቅ ይችላል።

«አንዳንድ ጊዜማ ለኛም ለድመቶችም ዲቪ ቢኖር ምናል እንላለንከ፤ በዚያኛው ሀገር የድመት መብት ከሰው መብት ይበልጣል እያሉ ያስቀኑናል። እንዴው ከተኛንበት በድንጋይ እና በጽላ የሚቀሰቅሱን፤ ያየን ሁሉ "ሂጅ ብስ" እያለ የሚያበርረን፤ ሕፃናቱ እንኳን ሲያድጉ ብትር ይሰጣቸውና "ሂድና ድመቷን ካ አድርጋት" ነው የሚባሉት። መራራትን እና መከባከብን ሳይሆን መምታትን ነው የሚያስተምሯቸው። በድሮ ጊዜ አይጥ የቤተ ክርስቲያኑን እና የቤተ መንግሥቱን ዕቃ እየበላ እንዳያስቸግር ድመት ለሚያረባው ሰው የሚሰጥ "የድመት መሬት" የሚባል ነበር ይሉናል። እኔ የዛሬውን ሳይ

እውነት እውነት አይመስለኝም። ሰነገሩ እንኳን የኛ የሰንብቴ መሬት ተወስዶ የለ።

«እንስሳቱን ብቻ አይደለምኮ» አለች ደግሞ መንገድ ዳር የበቀለች አበባ። «ያልላፋበትን፣ ያላስቸገረውን አበባ እና ዛፍ መንገድ ላይ ስላገኘው ብቻ ቆርጦ የሚሄድ ሰው አላጋጠማችሁም? አሁን ምን አደረግናቸው? ሲሆን መትከል የአባት ነው፣ መትከል ካልተቻለ ደግሞ ሰው የተከለውን መከባከብ ነው፣ ያም ካስቸገረ ደግሞ ቢያንስ አለማጥፋት ነው። እኔ ግን ሳስበው ሰው በውስጡ የአጥፊነት መንፈስ ተጠናውቶታል። ገና ለግላጋውን ዛፍ ምንም ሳያደርገው እንዲሁ ቆርጦ በእጁ እያወዘዘ ይህ መሄድ አሁን የጤና ነው ትላላችሁ?»

«አንዳንድ ጊዜኮ የዚህ ሀገር ሰዎች ማድነቅ ስለማይወዱ ነው መግደል የሚያምራቸው» ወሬውን ስትሰማ የነበረች ቢራቢሮ ነበረች ወደ ጨዋታው የተቀላቀለችው። የወፎቹን አፈጣጠር፣ የቢራቢሮዎቹን ቀለም እና ጠባይ ማድነቅ አይችሉበትም። ለልጆቻቸውም ማድነቅን አላስተማሯቸውም። አንበሳ ገዳይ፣ ነብር ገዳይ፣ ዝሆን ገዳይ እየተባሉ በመግደል ጀግንነትን የለመዱ ሰዎች እንዴት አድርገው ለእንስሳት ይራራሉ። "በለው፣ ግደለው" ብለው ለልጆቻቸው ስም የሚያወጡ እንዴት ለኛ ይራራሉ። ሕፃናቱ እንኳን ቢራቢሮ እና ንብ ሲያዩ ሁኔታችንን ተመልክተው ከማድነቅ ይልቅ በእጃቸው ይዘው ማስቃየት፤

በእግራቸው ረገጠው መግደል ይቀናቸዋል። ወላጆቻቸው አላ ነገሯቸውማ።»

«ይሄው በየትምህርት ቤቱ ዕጽዋቱን ዘር እያቀባበሉ የሚያራ ቡት፣ አበቦችን የሚያወራርሱት ወፎች እና ነፍሳት ናቸው እየ ተባለ ትምህርት ይሰጣል። የተለወጠው ግን በጣም ጥቂቱ ነው። ምክንያቱም ቤት ውስጥ የሚነገረው ሌላ ትምህርት ቤት የሚነገረው ሌላ። አንዳንድ ጊዜ ለሰው ልጆች ሕይወት የግድ አስፈላጊዎች መሆናችንን ያወቀልን ያለ አይመስልም። እዚህ ምድር ላይ ተናንቀንና ተጨፋጭፈን ሳይሆን ተጋግ ዘን ነው መኖር የምንችለው። አንድ ተረት ልንገራችሁማ»

«ምን?» አሉ ሲሰሟት የነበሩት ሁሉ።

እዚህ ደብረ ማርቆስ ውስጥ ደጃዝማች ፀሐዩ የሚባሉ ሰው ነበሩ ይባላል። ጀግና የሥራ ሰው ናቸው አሉ። ነበዝ አርበኛ። እዚያው ከተማ ውስጥ ደግሞ አለቃ ምሥራቅ የሚባሉ አካል ጉዳተኛ ሊቅ ይኖሩ ነበር። አለቃ ምሥራቅ በዕውቀታቸው የሚመኩ ይህ ቀራቸው የማይባሉ የዘመኑ ሊቅ ነበሩ። ታዲያ አለቃ ምሥራቅ እና ደጃዝማች ፀሐዩ አይዋደዱም ነበር አሉ። አለቃ ምሥራቅ «ይህ ከመግደልና ከመፎከር በቀር ምንም የማ ያውቅ ጨዋ» እያሉ ይነገሩባቸዋል። ደጃዝማች ፀሐዩም «ይሄ ገና ብዙ የሚቀረው፣ ወንዶች ከዋሉበት ውሉ የማያውቅ ደብ ተራ» እያሉ ይነገሯቸዋል።

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

«ይሄ መገናኘት እየባሰ መጣና ደጃዝማች ፀሐይ እገላለሁ ብለው ተነሡ። አለቃ ምሥራቅም "ድርም መግደል ነው የሚያውቀው" አሏቸው። በመካከል ገላጋይ ገባና ደጃዝማች ፀሐይን "ይተዋቸው እርሳቸውን ገድለው ጀግና ላይባሉ ዝም ይበሏቸው" ብለው ዝም አስፏቸው። ደጃዝማች ፀሐይ ለብዙ ጊዜ አለቃ ምሥራቅን ርግፍ አድርገው ረሷቸው። በዚህ ጊዜ አለቃ ምሥራቅ በዝምታ መሸነፋቸው ገባቸውና የሚከተለውን ቅኔ በወረቀት ጽፈው ለደጃዝማች ፀሐይ ላኩባቸው ይባላል።

«እኔም አንተን ላክብር

አንተም እኔን አትናቅ

ተጣልተው አያውቁም ፀሐይና ምሥራቅ» ስሚዎቹ ሁሉ የግርምት ሳቅ ሳቁ።

«ከዚያስ»

«ከዚያማ አለቃ ምሥራቅ የደጃዝማች ቤተኛ ሆነው ተከባብረውና ተፋቅረው ኖሩ ይባላል።»

«እና የቅኔው ሐተታ ምንድን ነው» አለ ፈረስ

«አኛም የሰውን ልጅ አክብረን፣ እርሱም እኛን ሳይንቅ ነው መኖር የምንችለው፣ በእን ስሳት እና በዕጽዋት ላይ መጨከን ይባቃ፣ እንተጋገዝ እንከባበር ነዋ»

«ይበል ይበል ይበል» ሁሉም አጨበጩበጡ

እውነት ይሆን እንዴ?

ባለሰው ሳምንት ሳንዲያሳ በሚባለው እና በፓሰሬክ ውቅያኖስ ዳርቻ «ቤይ ኤርያ» በተሰኘው አካባቢ በሚገኝ ከተማ ነበርኩ። አንድ ከኪንያ በቅርብ ጊዜ የመጣ ወጃጄን እገኘሁና ስለ አንድ ሰው ጠየቅኩት። እጅግ ትክክል ብሎ «እርሱንም እስ ጠቆሩትኮ» አለኝ። በሀገሩ ይትበሃል «ፕሮሰሱን አበላሹበት» ማለቱ ነው።

እኔም ደንግጬ «እንዴት» ስል ጠየቅኩት «አብሮት የሚኖረውን እገሉ የሚባለውን ልጅ ታውቀው የለም? ሲጣሉ ጊዜ አሳይለም የጠየቀው ውሸቱን ነው። እርሱ እንዲህ እና እንዲያ ነው ብሎ ተናገረ፤ እስኪጣራ ድረስ ብለው አዘገዩበት» ሲል መርዶ ነገረኝ። ያ ልጅ ሁሉም ነገር አልቆለት የበረራ ጊዜ ውን ብቻ እየጠበቀ መሆኑን ኢትዮጵያ እያለሁ ደውሎ ነግሮ ኛል። አሁን ምን ይጠቀማል? ፕሮሰሱን እርሱ አይጓዝበት? ይህንን የመሰለው ምቀኝነት ምን ያደርጋል? እያልኩ በውስጤ ማሰብን ቀጠልኩ።

ይህንን የመሰሉ ታሪኮችን ዱባይም፣ ኪንያም፣ ደቡብ አፍሪካም እያለሁ እሰማ ነበር። እዚህ አሜሪካም ይህንን መሰሉን እርስ በርስ በምቀኝነት የመጠፋፋቱን ነገር እሰማለሁ።

ጠጠሮቹ እና ልሎች

እንዲያውም እንደ ሰው ኬንያ እያለሁ የነገረኝ ታሪክ ትዝ አለኝ። ኬንያ የሚገኙ ስደተኞች ተቀብለው ወደ ተለያዩ ሀገሮች የሚ ልኩ ድርጅቶች ስደተኞች የሞሉት የፖለቲካ ጥገኛነት ጥያቄ እውነት መሆኑን የሚያጣራ ሰው ለየሀገሩ ስደተኞች ይመድባሉ።

ይህ ሰው ከሕዝቡ ጋር አብሮ እየዋለ ምን እንደሚወራ እያጣራ ለድርጅቶቹ መረጃ ይሰጣል አሉ። ታዲያ ለኢትዮጵያውያን ተብሎ የተመደበ ሰው የለም። ለምን አልመደባችሁም? ሲባሉ «ኢትዮጵያውያን የአንዱን ጉዳይ አንዱ ስለሚያጋልጠው ራሳቸው ሥራውን ሳንከፍላቸው ይሠሩልናልና መቅጠር አያስፈልገንም» አሉ እየተባለ ሲነገር ሰሞኹ ነበር።

እንዳንድ ጊዜ ባለማድጋችን እና አንድ ሆነን ችግሮቻችንን በጋራ ባለመፍታታችን አንዱ ምክንያት ይህ የምቀኝነት አስተሳሰብ ይሆንን? እላለሁ። አሁን እዚህ አሜሪካን አስቀድመው በአንድ መሥሪያ ቤት ረዥም ጊዜ ያገለገሉ ሰዎች ሌሎችን ሰዎች ለሌላ የሥራ ቦታ እንዲጠቁሙ ኃላፊዎቹ ዕድል ይሰ ጣሉ። አሜሪካኖች በሰው በኩል «በሪክሚንደጽ» በሚቀጠር የሰው ኃይል ይተማመናሉ። ይህንን መንገድ ሕንዶች፣ ቻይናዎች፣ ስፓኒሾች ተጠቅመውበታል። ኢትዮጵያውያን ግን ሌላውን የሀገሩን ልጅ

ጠቁሞ ለማስቀጠር እንደማይፈልግ በየአቅጣጫው የምናገኘው ርድ ነው።

በሦስት ሺ ዘመን ታሪካችን ውስጥ አንድም እንኳን ለረዥም ዘመን የኖረች ጠንካራ ከተማ ያጣነው ምናልባት ለዚህ ይሆን? ከርሱ ቀዳማዊ የሆነው መንግሥት ወይም ንጉሥ የሠራው ነገር እንዳለ ተቀምጦ ስሙን ሲያስጠራው ከማየት፣ በዚያም ላይ ጨምሮ ከመሥራት ይልቅ የቀድሞውን አጥፍቶ፣ ርዝራዜ እንኳን እንዳይኖር አድርጎ ሌላ የራሱን ስም ማስጠርያ መጀመር። እክሱምን ትተን ወደ ሮሐ፣ ሮሐን ትተን ወደ መንዝ፣ መንዝን ትተን እንፍራንዝ፣ እንፍራንዝን ትተን ጎንደር፣ ጎንደርን ትተን አንኮበር፣ አንኮበርን ትተን አዲስ አበባ ስንንከራተት ለምን ኖርን? ምናልባት እንደ ያንዱን ካላጠፋ ወይም ካልተወ፣ ካላስረሳ የማይረካበት የምቀኛነት ቁራኛ ይሆን ይሆን?

ልጅ ኢያሱ ያሠሩት የቀጨኔ መድኃኔዓለም የስማቸው መጠርያ ሆኖ እንዳይኖር ዐፄ ኃይለ ሥላሴ የባይተዋሮ መቃብር እንዲሆን አድርገው ነበር። ለምን ቢዛል የልጅ ኢያሱ ስም በምንም መንገድ በበጎ መጠራት ስለሌለበት። አሁንምኮ በፖለቲካችን ውስጥ የምንቃወማቸው ሰዎች ወይም ድርጅቶች ስም በምንም ዓይነት በበጎ ሲጠራ የማየት ፍላጎቱ ያለን አይመስልም። እንዳንድ ጊዜ እንዲያውም

ጠጠሮች እና ሌሎች

የምንቃወመው ወይም የምንጠላው አካል ተለውጦ እና ተሻሽሎ፣ ወይም የኛን ዐላብ ተቀብሎ ከማየት ይልቅ ወድቆ እና ተንኮታኩቶ ማየቱ የሚያስደስተን ይመስለኛል።

እሁን በቀደም ዕለት አንዲት መናኛ፣ ነገር ግን ይህንን ጠባያችንን የምታሳይ ታሪክ ከአንዲት እግት ሰምቼ ነበር። ሁለት በፍቅረኛነት የከረሙ ወዳጆች ሳይስማሙ ቀርተው ተለያዩ። ካልተስማሙ መለያየት ባሕል ሆኖ የለ። ታዲያ ወንዱ ሌላ ጓደኛ ይይዛል። ፍቅረኛውም ያችን ጓደኛውን እየደወለች መከራ አሳየችት። እንዴት ከርሱ ጋር ትጀምራለሽ፣ ለኔ ያል ሆነ ላንቺ አይሆንም፣ ብትተይው ይሻልሻል፣ ወዘተ እያለች ትጨቀጭቃት ጀመር። በወዳጅ በሽማግሌ ብታስለምናት ከርሱ ካልተለያየች አልተዋትም አለች። በመጨረሻም በፖሊስ ኃይል እንዳትደውል ተወሰነባት።

ለምን ብዬ ጠየቅኩ። በርግጥ በሰዎች ፊት በእግትነት እና በወንድምነት አብረው ለመኖር ተስማምተው መለያየታቸውን ሽማግሌዎቻቸው ነግረውኛል። ታዲያ ለምን ይህንን አደረገች? ከምክንያቶቹ አንዱ ሊሆን የሚችለው ከርሷ በመለየቱ ሲወድቅ፣ ሲያዝን፣ ሕይወቱ ሲበላሽ የማየት ጉጉት ነው። የኒን ትክክለኛነት የምመዝነው በነገሩ በራሱ ሳይሆን በተቃወመኝ ወይም በጠላኝ ሰው ውድቀት ነው ማለት ነው።

ትክክለኛነትኮ የሚረጋገጠው ትክክለኛ አይደለም ያልኩት ሰው ሲወድቅ በማሳየት አይደለም። ነገሩን በማሰረጃ እና በአመክንዮ በማቅረብ ነው እንጂ። እነ እገሌ አልተሰማውም፤ ተለያዩ፤ ተበታተኑ፤ ሊፈርሱ ነው፤ ገንዘባቸው ተበላ፤ ተጣሉ፤ ወዘተ ሲባል በዚያኛው ወገን ሆኖ ይቃወም የነበረው ሁሉ «አሳልኩም ነበር» ለማለት ይዘጋጃል። ጥሩ ተሠራ፤ አደገ፤ ተመነደጉ፤ ተባበሩ፤ አሸነፉ፤ ወዘተ ሲባልም ይከፋዋል። ከዚያም ወይ ውሸት ነው ይላል ያለበለዚያም ነገሩን መክድ ቢያቅተው እንኳን ያ የሆነው ነገር ሊጠላበት የሚችልበትን መንገድ ይፈልጋል። ለምን? ብንል የአውሬዎች ኮሚዲ በተባለ የጥንት መጽሐፍ ላይ፤

አንድ ነገር ሲያምር ያየሁት እንደሆን

ያንን ካላጠፋሁ ከቶ ምንም ቢሆን

እረፍት አላገኘም ዕንቅልፍ አይወስደኝም

ቅን ነገር አይቺ እኔ አያስችለኝም፤

የተባለው ደርሶብን ካልሆነ ምን ሊሆን ይችላል።

እንዳንዴኮ የምናደንቃቸው ሰዎች፤ አርአያ የምናደርጋቸው ጀግኖች ያጣነውም በዚህ ምክንያት ሳይሆን አይቀርም። ጎበዝ ነጋዴ ሲሆን አጭበርብሮ ነው፤ የማይሳደብ ጋዜጣ እና መጽሐት ሲሆን ተሞዳሙዶ ነው፤ ከመንግሥት ጋር የሚወራ ባለሞያ ካለ የነ እገሌ አባል ሆኖ ነው፤ ጎበዝ ደራሲ ካለ ከውጭ ሰርቆ ነው፤ እያልን ስም እንሰጠዋለን እንጂ በርታ፤

ነበዝ ማለት እናውቅበትም። የሐዲስ ዓለማየሁን እና የበዓለ-
ግርማን ስም እንኳን በክፉ የሚያገሙ ምዕራን ገጥመውኛል።

የሙያ የትምህርት ዕድል ከማግኘት በላይ ከኮሌጁ
ባለሥልጣናት የትብብር ደብዳቤ ማግኘት ለምን ይከብዳል?
ቢባል ከመተባበር ይልቅ ምቀኛነቱ እያየለ ነው። ገንዘቡን
ከየትም አምጥቶ ፋብሪካውን ከመገንባት ይልቅ የአንድን
ባለሥልጣን ፊርማ ማግኘቱ ኢንቨስተሩን የከበደውኮ ጉቦው
ብቻ አይደለም። «ሊያልፍለት ነው አይደል» የሚለው ክፉ
ሐሳብ ቀድሞ ስለሚመጣ ነው። እንዳንድ ጊዜኮ ለፖለቲካ
ፓርቲዎች የም ርጫ በርድን ዕውቅና ከማግኘት የሌሎች
ፓርቲዎችን ዕውቅና ማግኘቱ ይከብዳቸዋል። ለምን ቢባል
ሌሎቹ ወድቀው እኔ ካልቀረሁ ገብዝናዬ ታድያ በምን
ይለካል?

ሲያል ውስጥ የየሀገሩ ዜጎች በየራሳቸው ጉድጓድ ነው
የሚገቡት አሉ። ታድያ የሁሉም ጉድጓድ ሮጠው
እንዳያመልጡ ሲባል ጠባቂ ተመድቦለታል። የኢትዮጵያውያን
ጉድጓድ ግን የለውም። ለምን ቢባል «አይ እነርሱ ጋ አንዱ
አወጣለሁ ሲል ሌላው ኅትቶ መልሶ ስለሚያስገባው ጠባቂ
አያስፈልጋቸውም እርስ በርሳቸው ይጠባበቃሉ ተብሎ ነው
አሉ። እውነት ይህን እንዴት?

ቁንጮን ሲያታልሏት፤

ፓንክ ብለው ጠሯት

አንድ የግብርና ባለሞያ የነገረኝን ታሪክ ባጫውታችሁ ደስ ይለኛል። ሰውየው የአንድ የግብርና ዩኒቨርሲቲ የታወቀ ተመራማሪ ናቸው አሉ። ታዲያ የተሻለ ምርት የሚሰጥ የግብር ዝርያ በምርምራቸው ያገኙና በባለሞያዎች እና በሚመለከተው አካል አስፈርቀው ወደ ዝግጠው እንዲወርድ ይደረጋል። ዝግጠውም የተሻለ ምርት የሚሰጥ ዘር በማግኘቱ ተደስቶ ዘፈነ። በቀጣዩ ዓመት ግን ዝግጠው ዘሩን ተቀብሎ ለመዝራት ፈቃደኛ ሳይሆን ቀረ።

ባለሞያዎች እና ባለሥልጣናት ተሰብስበው ወደ ዝግጠው በመውረድ ለመዝራት ለምን ፈቃደኛ እንዳልሆነ ዝግጠውን ጠየቁት። «የተሻለ ምርት የለውም?» አሉት። «አለው» አለ ዝግጠው። «ታዲያ ለምን አንዝራም አላችሁ?» አሉና ጠየቁት። «ምርቴን ባልጠላኘው ነበር። ነገር ግን የቀድሞው ገብ በዘለላው ጫፍ እሾኝማ ነገር ስላለው ወፉን ይከላከልልን ነበር። ይኼኛው ግን የለውም። እናም አብዝተን ብናመርት ወፉ ተሻምቶ ከበላው ምን ዋጋ አለው? ብሎ መለሰ። ይህ ምርምር

አንድ የጎደለው ነገር መኖሩ የታወቀው ያህል ነበር። ገበሬው ምን ዕውቀት እንዳለው አልመጠየቁ።

ዕውቀት በትምህርት ቤት ብቻ የሚገኝ፣ በዲፕሎማ ዲግሪ እና ዶክተሬት ብቻ የሚለካ አይደለም። መለኪያ ያልተገኘ ለት በትውልድ ብዛት የተከማቸ፣ ከመከማቸቱም በላይ በብዙ ትውልዶች ተፈትኖ ያለፈ ነባር ዕውቀትም አለ። የመመረቁያ ጽሑፍ ያልተሠራለት፣ በሳይንሳዊ ዘዴ ያልተተነተነ፣ በትወራ ያልተብራራ ነባር ዕውቀት አለ።

የብዙ ሀገሮች የዕድገታቸው መነሻ ይህ ነባር ዕውቀት ነው። ሌላ ነገር ከመደረጉ በፊት ያለው ነባር ዕውቀት በምርምር ይፈተሻል። ያለው እና የሚጎደለው ይታወቃል። ያለው ይዳብራል፣ የጎደለው ይሞላል። ከዚያ በፊት የነበረ የሰው ዘር ላያስብ የኖረ ይመስል፤ ወይም ደግሞ ዕውቀት በኛ ዘመን የተጀመረ ይመስል ያለፈው ሁሉ ተንቆ እና ተዋርዶ እንዲሁ ሁሉም ነገር ከአዲስ አይጀመርም።

አሜሪካን ሀገር እያለሁ ይቅርታ የጠየቅኩት አንድ ፍጡር አለ። ጤፍ ይባላል። የኢትዮጵያን ምሁራን፣ ጋዜጠኞች እና ተራቃቂ ትውልድ ወክሮ ነው ይቅርታ የጠየቅኩት። «ምንም ዋጋ የለውም፣ ሣር ብቻ ነው፤ ወደ ጓላ ያስቀረን እርሱ ነው» እየተባለ ከትውልድ ሀገሩ ከኢትዮጵያ ይሰደድ ዘንድ ግፈት ይደረግበት የነበረው ጤፍ አሜሪካ ገብቶ ሲከበር አየሁት። በታላላቅ ገበያዎች «ሊተካ የማይችል የብረት ማዕድን ያለው»

«ሊበላ የሚገባው ጥንታዊ ምግብ» እየተባለ በ«እን ሳይን» ሳይንግል ሲሸሞንሞንና አፍርንጅ ሲሻማበት ሳየው፤ «ወይ የጤፍ ግፍ የት ያደርሰን ይሆን» ነበር ያልኩት።

ሌላም ሳንሣ እናቶቻችን ልጆቻቸውን በቤት ውስጥ ሆነው ማሳደጋቸውን እንደ ጳላ ቀርነት ነበር የቆጠርነው። የቤት እመቤት መባል እና ማለት የሚያሳፍር እስኪሆን ድረስ በየስብሰባው ይሰበክ ነበር። ዛሬ ግን ምዕራባውያን ልጆች ያለ ወላጆች ሱታፈ ሲያድጉ ምን እየሆኑ እንደሆነ ገባቸውና እናቶችን «እባካችሁ ሠርታችሁ የምታገኙትን ያህል እንክፈላችሁ ቤት ተቀምጣችሁ ልጆችን አሳድጉ» አሉ። ጉድ ነው።

በሀገራችን ምሁርነት እና ዐዋቂነት ሳይ እንደ ክፉ በሽታ የገባ ይመስለኛል። እኛ ጋ ያለ፤ ከወላጆቻችንም የወረሰነው ሁሉ በወጭ ሀገር ሰው እና በውጭ ቋንቋ ካልቀረበ በቀር ጳላ ቀር፤ ሳታች፤ ጥቅም አልባ ነው ብሎ ማሰብ። ማሰብ ብቻ ሳይሆን በየአጋጣሚው መለፈፍ። ምርምር ሳያደርጉ፤ ጥቅም እና ጉዳቱን ሳይተነትኑ እንዲሁ በእንግሊዝኛ የተጻፈ መረጃ ስለሌለው ወይም ደግሞ ፈረንጅ ስለማያውቀው ብቻ መተቸት። እንዳንዴ እንዲያውም ሀገር በቀል ነገርን መናት የምሁርነት መለኪያ የሚመስልበትም ጊዜ አለ።

ዛሬ ዛሬ እንደ አዲስ ግኝት በውበት መጠበቂያ ቤቶች የምናገኘው እንደ ነገር አለ። እኅቶቻችን ውኃ መልሶ የታጠበ እግራቸውን እንዳይነካው የእግር ማስቀመጫ ያለው

ጠባቂ እና ሌሎች

መታጠቢያ / መዘናከሪያ። ይህ ዓይነቱ መዘናከሪያ ከ1900 ዓመታት በፊት የእኩስም ሰዎች በሸክላ ሠርተው ይጠቀሙበት እንደ ነበር በእኩስም ሙዝየም የተቀመጠው የቁፋሮ ግኝት ያስረዳል።

ሙዝየሙ ከተከፈተ ከሰላሳ ዓመታት በላይ አልፏል። አያሌ ባለሙያዎች ጎበኝተውታል። ፈረንጆች ሠርተው እስኪያመጡት ግን አንድም ኢትዮጵያዊ ያንን ቴክኖሎጂ ለመጠቀም የደፈረ የለም። ለምን? ለኔ እንደሚመስለኝ የኛ የሆነ ሁሉ ያለ ምርምር ስለሚጣጣል ነው።

ሰው በምድር ሲኖር ሳያስብ አይኖርም። የአካባቢውን ችግር ለመፍታት እና የተሻለ ዓለም ለማየት ሲል ይመራመራል። በዚህ ምርምሩም የራሱን ግኝት ያገኛል። እነዚህንም ለትውልድ በልዩ ልዩ መንገድ ያስተላልፋል። ያ ትውልድ የኖረበትን መንገድ፣ ያገኛቸውን ነገሮች እና የሚጠቀሙባቸውን ሀብቶች ከራሱ ከባለቤቱ አግኝቶ፣ ምን እንደሚያስብም ሰዎች እና ተረድቶ፣ መርምሮ እና ተንትኖ ይህ ይሳዳል ይህ ደግሞ ይጠቅማል ብሎ መነሣት እንጂ እንዴው ዘመናዊ ትምህርት ያል ተማረ፣ እንግሊዘኛ ያልተናገረ፣ ገጠር ተወልዶ ያደገ ሁሉ ጳላ ቀር ነው ብሎ ማሰብ ራሱ ጳላ ቀርነት ነው።

ትግራይ ውስጥ የተፈጸመ አንድ ታሪክ በውቃላቱ። ከመሐል ሀገር የሄዱ መሐንዲሶች መንገድ እየሠሩ ነው። በመንገዱ ማለፊያ ላይ በቦጋ የሚደርቅ በክረምት የሚሞላ አነስተኛ ወንዝ ይታያል። ባለሞያዎቹ መጠነኛ የሆነ ቱቦ ተብረው ድልድይ ሳይገነቡ ለማለፍ ወሰኑ።

ገበሬዎቹ ግን «ይህ ወንዝ በክረምት ዓባይን ያስጋልና እርሻ ችንን ታጠፋብናላችሁ» ብለው ተሟጉቱ። የተቀበላቸው አልነበረም። አንዳንድ የአካባቢው ባለሥልጣናት ተጨምረውበት በጫና ቱቦው ተቀበረ። በክረምቱ ወቅት ገበሬዎቹ እንዳሉት ከደጋ የጣለው ኃይለኛ ዝናብ አካባቢውን አጥለቅልቆ በለመ ደው መንገድ ሊያልፍ ሲመጣ እንደ ዜና ማርቆስ አጣብቂኝ የጠበበ ቱቦ ይገጥመዋል። መጀመርያ በአካባቢው ከተንሰራፋ በኋላ መንገዱን ሰብሮት ተጓዘ። ያኔ ነበር ባለሞያዎቹ ገበሬዎቹ ትክክል መሆናቸውን ያመኑት። እነዚህ ገበሬዎች በዚያ አካባቢ ተወልደውበታል፣ ኖረውበታል፣ አካባቢያቸው የሕይወታቸው አካል ነው። ትክክል ሊሆኑ ይችላሉ ብሎ የተቀበላቸው ግን አልነበረም። አዳፋ ልብስ ስለለበሱ፣ ምናልባትም ባለሞያዎቹ በሚናገሩበት ቋንቋ ስለማይናገሩ፣ ወይም በ«ሳይንሳዊ» መንገድ ስላልተነተኑ አያውቁም ተባሉ። ነገሩ ለወገናችን ከብር አለመስጠት፣ የማያስብ እና የማይጠቅም አድርጎ የመገመት አባዜ ውጤት ነው።

ጠጠሮች እና ሌሎች

ጸሐፊው ፈቃደ አዘዘ ሥነ ቃል ሲያስተምረን የተናገረውን እዚህ ላይ ባንሳው ቅር አይለውም። «ሰሜን ሸዋ ለአንድ ጥናት ሄደን ነበር» አለ። «እዚያም ከተለያዩ ሰዎች መረጃ ለመስብሰብ ስለፈለግን ገበሬዎችን ሰብስቦን «ከሁላችሁም መረጃውን መሰበሰብ ስለማንችል ከመካከላችሁ 'ራንደምሊ' ሰዎችን እንወስዳለን» ብለን ነገር ናቸው።

ገበሬዎቹ ግን 'ራንደምሊ' ማለት ምን ማለት ነው ብለው ጠየቁ። እኛም በብዙ ምሳሌ ለማስረዳት ደክምን። በመካከልም አንዱ ገበሬ «በ ብዱግ ብዱግ ማለታችሁ ነው እንዴ» ብሎ ትክክለኛ የአማርኛ ትርጉሙን ነገረን። ብሎን ነበር።

የምዕራቡ ዓለም ሰዎች ከሚቸገሩበት ነገር አንዱ ጭንቀት ነው። ይህም ማኅበራዊ ርካታ እና የአእምሮ ፋታ ካለማግኘት የሚከሰት ነው። በተዘጋ ቤት ያለ ማኅበራዊ ተራክቦ የሚኖርበት የምዕራቡ ሥርዓተ ኑሮ ከፈጠራቸው አሉታዊ ነገሮች አንዱ ጭንቀት ነው። በተለይም ታምመው የተኙ ሕሙማን ጠያቂ ስለሌላቸው ከሕመሙ ጭንቀቱ ይብላቸዋል። በዚህ የተነሳ ለጠያቂ ተከፍሎ እንዲጠየቁ እስከመደረግ ተደርሷል።

በንበቴያችን፣ ዕድራችን እና የቡና ሥርዓታችን ለማኅበረሰባችን የሰጠውን ጥቅም የተረዳሁት ያኒ ነበር። በአንድ ብር ቡና ሠፈር ጎረቤቱ ተጠራርቶ የአካባቢውን ጉዳይ ተወያይቶ፣

ጠጠሮች እና ሌሎች

ተሟላው ት እና ተዝናንቶቹ፤ ጭንቀቱን አራግፎ እና ድህነቱን ረስቶ መለያየቱ ፈውስ ነበር ለካ።

በቡናው ሥርዓት ሐሜት ካለ ሐሜቱን እናጥፋ እንጂ ይህንን ታላቅ ማገበራዊ ሥርዓት አብረን ለምን እናጠፋለን? ተባይ በፀጉር ውስጥ አለ ተብሎ አንገት ተቆርጦ ይጣላል እንዴ?

ከዓለም ወደ ኋላ የቀረን፤ ዕድገታችንም ገና የሚያዘግም፤ ራሳችንንም በሚገባ መመገብ ያልቻልን እንሆን ይሆናል። አሁንም ለራሳችን ዋጋ ሰጥተን ያለንን እና የሌለንን መለየት ካልጀመርን። ለቀደምቶቻችንም ዋጋ ካልሰጠን ወደፊት መሠልጠናችን ቀርቶ በትክክልም ወደ ኋላ መሄዳችን ያጠራጥራል። ያለፈውን ሁሉ እንዳለ አፈራርሶ እንደ አዲስ መገንባት፤ የቀደምቱን በደምሳሳው አቃልሎ መሠረት አልባ ሥልጣኔን መናፈቅ፤ ያሳደገው ሀገርም ሆነ ያሠለጠነው ሕዝብ የለም።

ይኼው እኛ ያቃለልነው የገና ጨዋታ የአሎምፒክ ስፖርት ሆነ። እኛ ትኩረት የነፈግነው የትግል ጨዋታ ለቻይና የሚዳል ዓለም መዓት መሰብሰቢያ ሆናት። «ቁንጮን ሲያታልሏት ፓንክ ብለው ጠሯት» እንዳሉት ያራዳ ልጆች የገጠር ናት ተብላ የተናቀች ቁንጮ ፓንክ ሆና በትመጣ ሁላችንም ተረባረብንባት። ታዲያ ሌላው ሀብታችንም እንድንቀበለው እውጦፓ እና አሜሪካ እየደረሰ መመለስ አለበት ማለት ነው?

ዝምታ ወርቅ አይደለም

ሰዎቹ ከሚስቱ ሌላ አንዲት ሴት ወደደና እፍ ከንፍ አለ። ልጁን እና ሚስቱን እየተወ ከዚህችኛይቱ ጋር ማምሸት፣ ብሎም ማደር ጀመረ። በመጨረሻም አንድ ቀን ወደ ሚስቱ መጣና ድንገተኛ የሆነ ጥያቄ አቀረበ። «እኔ እና አንቺ እንድንፋታ እፈልጋለሁ፤ ለምን ብለሽ ምክንያቱን አትጠይቂኝ። መፋታት ብቻ እፈልጋለሁ። ደግሞም ሌላ ቀን አይደለም፤ ነገ አንዲሆን እፈልጋለሁ» አላት። ሚስቱ በሁለት ነገሮች ተጨነቀች። በአንድ በኩል ምንም ነገር አትጠይቂኝ ብሏታል። በሁለተኛ ነገር ልጁ ወደ ዩኒቨርሲቲ የመግቢያ ፈተና ልትቀመጥ ጥቂት ቀናት ቀርቷታል።

«ባልፈልገውም፣ ባልስማማበትም፤ ካልክ የግድ እቀበለዋለሁ። ነገር ግን በኛ ምክንያት ልጄችን መጎዳት የለባትምና የአንድ ወር ጊዜ ያህል እንታገሥ።» አለችው። እርሱም አሰበና «ጥሩ አንድ ወር መታገሥ አያቅተኝም፤ ነገር ግን በዚህ አንድ ወር ውስጥ ሽማግሌ መላክ፣ ምክንያቱን መጠየቅ የለም፤ ስለፍቺው ማናችንም ምንም ነገር ማንነት የለብንም፤ በዚህ ቃል ግቢ» አላት። እርሷም «እስማማለሁ፤ ግን አንተም የምነገርህን ለመፈጸም ከተስማማህ ነው፤ ታዲያ በዚህ አንድ ወር ጠዋት

ጠዋት ከዕንቅልፌ ስነሣ፣ ማታ ማታም ወደ አልጋዬ ስሄድ ያኔ የሠርጋችን ዕለት አቅፈህ እንደ ወሰድከኝ አድርገህ አቅፈህ ትወስደኛለህ። ስትል ጠየቀችው። ነገሩ ያልጠበቀው እና ያልተለመደ ዓይነት ቢሆንበትም፣ ቀላል እና ሲያደርገው የሚችል ስለሆነ እሽ ብሎ ቃል ገባላት።

አንዱ ወር ተጀመረ።

ጠዋት ጠዋት ከዕንቅልፌ ስትነሣ አቅፎ፣ ከፍ አድርጎ፣ ወደ በረንዳ ካደረሳት በኋላ ወደ ሥራው ይሄዳል። ማታ ማታም እንዲሁ አቅፎ ወደ አልጋዋ ይወስዳታል። ስለ ፍችው አይነጋገሩም። እየዋለ እያደረ ሲሄድ የሰውነቷ ጠረን፣ የምትለብላ ቸው ልብሶቿ፣ የዓይኖቿ እና የፀጉሯ ሁኔታ፣ የገላዋ ልሰላሴ እና የአካሏ ቅርጽ እየሳቡት መጡ። በየቀኑ እያቀፈ ሲያወጣት እና ሲያስገባት ሰውነቷ እየቀለለው፣ አርሷን አቅፎ መሸከሙም አንዳች እንግዳ የሆነ የደስታ ስሜት እየፈጠረለት መጣ።

ከራሱም ጋር ሙግት ጀመረ። «ለምንድን ነው እንፋታ ያልኳት፣ አሁን የሚሰማኝን ስሜት ያህል ስሜት ከአዲሷ ወዳጄ ጋር ለምን አይሰማኝም? ለምንስ ነበር ይህንን ነገር እንዳደርገው ቃል ያስገባችኝ? ይህን የመሰለውን ገላዋን፣ እንዲህ የሚማርከውን ጠረንዋን፣ እንዲህ የሚያስደስተውን ፈገግታ ዋን፣ እንዲህ የተዘናፈለውን ፀጉሯን፣ እንዲህ ልዩ

ጠጠር እና ሌሎች

የሆነውን አካላት እንዴት እስከ ዛሬ አላስተዋልኩትም? እርሷ ናት ከኔ ጋር የነበረችው ወይስ እኔም ከእርሷ ጋር ነበርኩ?»

የወሩ መጨረሻ እየደረሰ መሆኑን ሲያውቅ ከእርሷ መለየቱ ጨነቀው። እንዲያውም ይህ ሁኔታ የፈጠረበትን እንግዳ ስሜት እየወደደው መጣ። ነግቶ እና መሸቶ እርሷን አቅፏት እስከሚወስዳት በጉጉት መጠበቅ ጀመረ። በሌላም በኩል ደግሞ በዚህ ድርጊቷ በውስጡ ያሳደረችበትን ስሜት እያሰበ ያደንቃትም ጀመር። ብልህነቷን፣ አስተዋይነቷን እና በቀላል ድርጊት ቀልቡን ልትገዛው መቻሏን ሲያስበው «ምን ዓይነት አስገራሚ ሲት ናት?» ይላል።

ወሩ ሊያልቅ ሁለት ቀን ሲቀረው የመፋታቱን ሃሳብ በውስጡ መረመረው። ነገር ግን አላገኘውም። በዚህ ሁኔታ መፋታቱ ደግሞ ለሕይወቱ የማይፈታ ዕንቁቅልሽ እንደሚሆንበት እያሰበ ተጨነቀ። በሌላ በኩል ደግሞ በዚህ አንድ ወር ውስጥ ፍችን በተመለከተ ላለመነጋገር ቃል ተግባብተዋልና እንዴት አድርጎ ይናገር። ዛሬም በደስታ ስሜት አቅፎ ከአልጋዋ እንደወሰዳት ሁሉ ግታ ወደ አልጋዋ መለሳት፣ ከበፊቱ እጅግ በጣም ቀለለ ችው፣ አሳዘነችውም።

በወሩ መጨረሻ።

ወደ አዲሲቱ ወጻጽ ዘንድ ሂደና «የፍችውን ሃሳብ ሠርገፍ ዋለሁ። እኔና ባለቤቴ ፍቅር የሌለን መስሎን ነበር። እኛ ግን

ለክስ ፍቅር አላጣንም። ያጣነው ሁለት ነገሮች ብቻ ነው። መነጋገር እና መቀራረብ። ለዚህ ያደረሰንም መቀራረባችን እና አለመነጋገራችን ብቻ ነው። አሁን ግን መነጋገር ባንችል እንኳን መቀራረብ ግን ችለናል። ዛሬ ደግሞ መነጋገር እንችላለን። ስለዚህ ሌላ የሚሆንንን ፈልጊ አላት።

ሴትዮዋ ተናደደችና በጥሬ መታችው፣ ከአጠገቧ የነበረውን ውኃ ቸለሰችበት፤ «ይሄ ለብዙው ኃጢአቴ የተከፈለ ቅጣት ነው» እያለ ወጥቶ ሄደች። ከዚያም ወደ አበባ መሸጫ ቦት ውስጥ ገባች። ያኔ ሲጋቡ የገዛላትን ዓይነት አበባ ገዝቶ ወደ ቤቱ ከነፈች። «ጓደኛዬ ትዳር ማለት አግብተው የሚኖሩት ሳይሆን በየጊዜው የሚጋቡት ነው ያለው እውነቱን ነው። ትዳር እንደ አሥራ ሁለተኛ ክፍል ፈተና እንደ ጊዜ አልፈውት ሰርተፊኬቱን የሚሰጡት አይደለም ያለው እውነቱን ነው። ትዳር እና ተክል ከብካቤ ይፈልጋሉ። እንዲሁ ቢያድጉ ይደጉ ተብለው የሚተው ነገሮች አይደሉም።

«ልክ እዚህ ሀገር ችግኝ የመኮትኮት፣ የማጠጣት፣ የመከበከብ እና የማሳደግ እንጂ የመትከል ችግር እንደ ሌላብን ሁሉ እኛም ጋር የመጋባት ችግር የለም። ፍቅር ግን ማግባትን ብቻ ሳይሆን ማጠጣትን፣ መኮትኮትን፣ ማረምን፣ ከብት እንዳያበላሽው አጥር ማጠርን፣ በየጊዜው ማዳበርያ መጨመርን ጭምር ይፈልጋል። በርግጥ በዕድሉ የሚበቅል ዛፍ እንዳለው

ሁሉ በእድሉ የሚኖር ትዳርም ይኖር ይሆናል። ይህ ግን ሕይወትን ለራስ ጥረት ሳይሆን ለአጋጣሚዎች ብቻ አሳልፎ መስጠት ነው» ያለው እውነቱን ነው። እኔ አልሰማሁትም እንጂ እርሱስ ተናግሮ ነበር።»

መኪናውን አቆመና ወደ ግቢው ውስጥ ገባ። በረንዳ ላይ ትጠብቀው የነበረችው ባለቤቱ የለችም። በሩንም አንኳኳ። የሚከፍት ግን አልነበረም። ደግሞ ሲያንኳኳ ገርባብ ብሎ የተዘጋው በር በራሱ ጊዜ ተከፈተ። ባለቤቱ ግን በዚህች በወሩ ውሳኔ ቀን ሳሉንም የለችም። እየተገረመም፣ ግራ እየተጋባም ወደ መኝታ ቤቱ ዘለቀ። አልጋው ላይ ፈገግ እንዳለች ጋደም ብላ ለች። አበባውን እንደ ያዘ ጠጋ አለና በእጁ ጉንጫን ነካው። ቀዝቅዷል። በቁልምጫ ጠራት። መልስ ግን አልነበረም። ግራ ተጋብቶ ዓይኖቿን ገለጥ አደረገው። ሊገለጥለት ግን አልቻለም፤ በርከክ አለና ሰውነቷን ደባበሰው፤ ቀዝቅዷል።

«የመጨረሻው ቀን ነው፤ ይህችን ቀን ማየት አልፈልግም፤ ለልጄ ስል እስከዛሬ ታግኻለሁ፤ በቃኝ» የሚል ጽሑፍ ራስጌዋ ላይ አገኘ።

እርሷ ፍችውን አትፈልገውም፤ ስለዚህም ሳትፋታ ሞተች። በርሱ ውስጥ የነበረውን የሐሳብ ለውጥ አላወቀችም፤ ምክንያቱም ሳይነጋገሩ ቃል ተግባብተው ነበርና። እርሷ

የዛሬዋን ቀን በሲጋት እና በዑንቀት ነበር የጠበቀችት።
የመለያያቸው ቀን፡ የሕይወቴን ግማሽ የምታጣባት ቀን።
የማትፈልገውን ነገር የምታደርግበት ቀን ናትና። እርሱ ግን
የዛሬዋን ቀን በጉጉት ነበር የጠበቃችት። የሚነጋገሩባት ቀን፡
ፍችውን እንደ ተወው የሚነገርባት ቀን፡ ፍቅሩን የሚነገርባት
ቀን፡ ይቅርታ የሚጠይቅባት ቀን፡ ለፍቅሩ ሲል ትንሽም
ብትሆን ቅጣት ከፍሎ የመጣባት ቀን፡ በእርሱ እና በባለቤቱ
መካከል የመነጋ ገር እና የመቀራረብ እንጂ፣ የመዋደድ እና
ስሜት ለስሜት የመስማማት ችግር እንደሌለ መረዳቱን
የሚገልጥባት ቀን ናትና። ግን ምን ያደርጋል፤ ሁለቱም
ይህንን በየልባቸው ያው ቁታል እንጂ አልተነጋገሩም፤
ሃሳባቸውንም በሌላ መንገድ አል ተለዋወጡም። በዚህ
የተነሣም በችግሩ መፍቻ ቀን ዋናው ችግር ተፈጠረ።

ሁለት የትዳር ነቀርሳዎች፡- አለመቀራረብ እና አለመነጋገር።
አብረው አንድ አልጋ ሳይ እያደሩ፤ አብረው እየበሉ፤ አብረው
እየኖሩ የማይቀራረቡ ባል እና ሚስት አሉ። አንድ አልጋ ሳይ
የሚተኙት አንድ አልጋ ሳይ መተኛት ስላለባቸው ብቻ ነው።
ከመጋባታቸው በፊት የነበራቸው ጉጉት እና ናፍቆት አሁን
የለም። ሳይተኙ እንቅልፍ ይወስዳቸዋል። አብረው ይበላሉ፤
በአንድ ማዕድ መሆኑ፤ አንድ ጠረጴዛ ሳይ መሆኑ እንጂ ያኔ
በፊት ለምሳ ሲገባበዙ የነበረው ናፍቆት እና ጉጉት
የላቸውም። ዝም ብሎ መብላት ብቻ።

ጠቅላይ ልዩ ልሁኝ

እያንዳንዱን ቀን ልዩ ደስታ የሚፈጠርባት እና ከትናንት የተለየ ለማድረግ እይጥሩም። ዛሬም እንደ ትናንቱ ነገም እንደ ዛሬ ነው።

በነገሩ ላይ በነገሩ ጥያቄ

በነገሩ ላይ ጥናት በነገሩ ጥበቃ

እንዲህ ምን ቀረጽ አጥቢሽ ቢቃ፤

እንደተባለው ይህንን ባቸዋል። አገጣጃት በቃ፤ አገጣጡ በቃ፤ ከንግዲህ ምን ቀረ? ብለው ያስባሉ። ሰው ተፈጥሮ አላለቀም። በየጊዜው ነው የሚፈጠረው። ፈጣሪም ሰውን እንደ ተወለደ እንዲያልቅ አላደረገውም። በየቀኑ፤ በየሰዓቱ፤ በየደቂቃው ላለተዋለው ሰው እንግዳ ፍጥረት ነው፤ አዳዲስ ነገር ይታይበታል። ይህ ግን መቀራረብን ይጠይቃል። ባል እና ሚስት ከተቀራረቡ ሳይፋቱ በየቀኑ ይጋባሉ፤ ጋብቻቸው እየታደሰ ይሄ ዳል። የትናንቷ ሚስት ከጣሬዋ ትለያለች፤ የዛሬው ባልም ከትናንቱ የተለየ ነው። ለውጥ፤ ዕድገት፤ ብስለት፤ አለ። መል ከም ተለውጧል። ግን ቀርቦ የሚያየው ያስፈልገዋል።

የዚያ ባል ችግሩ ሚስቱን አግብቷት እንጂ ቀርቧት እያውቅም ነበር። አብሯት ይኖራል እንጂ ከርሷ ጋር አይኖርም ነበር፤ ምድር በፀሐይ ዙርያ ስለምትዞር ይመስል ይነጋል እንጂ በእነርሱ የተለየ የሕይወት ጉዞ ምክንያት አይመስልም አይነጋም። በማክሰኞ እና በረቡዕ መካከል ከሰሙ በቀር በሕይወታቸው ውስጥ ልዩነት የለውም።

ሌላው ችግር ደግሞ ያለ መነጋገር ነው። መነጋገር ማለት በሚያውቁት ቋንቋ ማውራት ማለት አይደለም። እርሱንም ከብትም ሲገናኝ እምቧ እምቧ ይባላል። ይህ ግን መነጋገር አይደለም። በየጊዜው፣ በየሰዓቱ፣ ሁለመናን መለዋወጥ ማለት ነው። ካልተነጋገሩበት የምሥራች፣ የተነጋገሩበት መርዶ ይሻላል። ካልተነጋገሩበት ፍቅር የተነጋገሩበት ጠብ ይበልጣል። ካልተነጋገሩበት ስጦታ የተነጋገሩበት ንጥቂያ ይሻላል።

ባል እና ሚስቱ ባለመነጋገራቸው ችግሩን በሁለት አቅጣጫ ፈቱት። የሁለቱም ፍላጎት ችግሩን ላንዴ እና ለመጨረሻ ጊዜ መፍታት ነበር። የሁለቱም ፍላጎት ፍቺ የሚባለውን ነገር ላል ማየት ነበር። የሁለቱም ፍላጎት መላላኛዋን ቀን መገላገል ነበር። ነገር ግን ባል መነጋገር ምክንያት በሁለት አቅጣጫ ሆነ። እርሷ ሞትን መረጠች፣ እርሱ ደግሞ ይቅርታን መረጠ። ችግሩ የመጣው በዚህ ጉዳይ ላለመነጋገር ሲወስኑ ነው። እርሷ በጉዳዩ ትጨነቃለች፣ ለምን ይሆን ከኔ መለየት የፈለገው? የሚለው ጥያቄ ያሳስባት ነበር። በሃሳብ ብዛትም እየከሰሰች ሄዳ ነበር። ለዚህም ነበር በየቀኑ ሲያቅሩት ትቀልለው የነበረው። እርሱ ግን መቅለሷን እንኳን ለመጠየቅ ፈራ። እርሱ ከራሱ ጋር እንጂ ከእርሷ ጋር አይነጋገርም ነበር።

እናም እንደዚሁ ጊዜ አስፈላጊ ቢሆንም እንኳን በትዳር ውስጥ ግን ዝምታ ወርቅ አይደለም።

171ኛው ሆስፒታል

በደረጃው 171ኛ በሆነው ሆስፒታል ውስጥ ነው ከዚህ የሚከተለው ታሪክ የተፈጸመው። ይህ ሆስፒታል ባሬ አንድ መቶ ሰባ አንደኛ ይሁን እንጂ እጅግ ገናና የሆነ ታሪክ እና ዝና የነበረው ነው። አያሌ ከባድ በሽታዎችን ድል እየመታ፣ ታላላቅ ሰዎችን እያፈራ፣ ለአንድም ቀን በበሽታ ላይ ደፈር የኖረ ሆስፒታል ነው - 171ኛው ሆስፒታል።

አንድ ቀን የሆስፒታሉ አምስት ሠራተኞች ሻሂ እየጠጡ የቆጥ የባውን ይጨዋውቱ ነበር። በመካከል ላይ «እኛ ለብዙ ዓመታት በዚህ ሆስፒታል ውስጥ እየሠራን ነው፤ ሆስፒታላችን ግን እናውቃለን በፊሊፕ ጥቂት ዶክተሮች የተያዘ ነው። እነዚህ አምስት እና ስድስት ዶክተሮች ብቻ ናቸው ቀዶ ሕክምና እያደረጉ የሚያከሙት። በዚህ ምክንያትም ገንዘብ ስም እና ዝና ያገኙት እነርሱ ብቻ ናቸው። ይህ የጥቂት ዶክተሮች አስተዳደር ማብቃት አለበት። ሁላችንም ይህ ዕድል ያለ አድልዎ ሊሰጠን ይገባል» የሚል ሐሳብ አነሡ። ይህ ሐሳብ እንደ ሰደድ እሳት በሆስፒታሉ ውስጥ በአንድ ጊዜ ተነዘ። የጥበቃ ሠራተኞች፣ ጸሐፊዎች፣ የጤና ረዳቶች፣ መዝገብ ቤቶች፣ አትክል ተኞች፣ ምግብ ቤቶች፣ ፋርማሲሲቶች፣

የጥገና ባለሙያዎች፣ ግዥ ክፍሎች፣ ሌሎችም ሐሳቡን በመደገፍ ተነሡ። «ከሁን በኋላ የጥቂት ደክተሮች የእገዛዝ ዘመን ማብቃት አለበት» የሚለው መፈክር ይስተጋባ ጀመር። በፀረኛው ቀን ሠራተኞቹ ማኅበር አቋቋሙ። የማኅበሩ ሊቀ መንበርም የሆሰፒታሉን ባልደረቦች ለሰብሰባ ጠራ። «ዛሬ የተሰበሰብነው ለለውጥ ነው። ይህ ሆሰፒታል ከተቋቋመ አያሊ ዘመናት ተቆጥረዋል። እስከሁን ሕመምተኛውን ቀጽ ሕክምና እያደረጉ ስም እና ዝና ያተረፉት፣ ዳጎስ ዳጎስ ያለ ደመወዝም የሚያገኙት ጥቂት ደክተሮች ናቸው። ይህ ሁኔታ ማብቃት አለበት። እኛስ በምን እናንሳለን። ሁላችንም የሆሰፒታል ሠራተኞች መባላችን ካልቀረ ዕድሉ ሊሰጠን ይገባል። ለዚህ ነው የጠራናችሁ» በማለት ሰብሳቢው ሲናገር አጻራሹ በጭብጨባ ተናጋ።

እነዚያው ጥቂት ደክተሮች ሃሳብ ለመስጠት እጃቸውን በያወጡም የሚሰማቸው አላገኙም። አንድ በጥበቃነት ሲያገለግሉ የኖሩ ሰውየ ተነሡና። «ይህንን ሳሰባችሁት ዕድሜ ይሰጥልን። ለብዙ ዘመናት ሲያንገበግበን የኖረ ነገር ነው። እኔ ለምሳሌ ሰላላ ስምንት ዓመት አገልግያለሁ። እስከሁን ግን አንድ በሽተኛ አክሜ፣ አንድም መድኃኒት አዝገፍ አላውቅም። ለስሙ ግን የሆሰፒታሉ ሠራተኛ ነኝ። በሽተኞችም እየመጡ

“ሐኪም እገሌ የሉም?” ነው የሚሉት፤ ይህ አሠራር ማቆም አለበት። ብለው አስጨበጧቸው።

በዚህ ጊዜ አንደኛው የቀዶ ጥገና ሐኪም በንዴት ጠፈው ተነሡ። «አራት ደቂቃ ብቻ» አሏቸው ሰብሳቢው። «ሐኪምና ዋያ ነው። ማከም ከፈለጋችሁ ተማሩ። ብዙ ሐኪሞችን ከፈለግን ብዙ የሕክምና ኮሌጆችን መክፈት እንጂ ተሰብስቦ መመለስ አይደለም መፍትሔው። ሞያ በመማር እና በመልመድ እንጂ እንደ ጠበል በመረጨት አይገኝም። ችግራችንን ከድጡ ወደ ማጡ እንዳትከቱት» ሊሰሟቸው የፈለጉ ጥቂቶች ናቸው።

«ዋናው ነገር ትምህርት ነው የምትሉት እድሜያችሁን ለማራዘም ነው። ሕዝብ ካመነብኝ እንኳንሰ ሐኪም ሊላም መሆን ይቻላል። እኔኮ ለዚህ ሆስፒታል ታማኝ ሆኜ ግያ አምስት ዓመት አገልግዬአለሁ። ዋናው ለማግበራችን ያለን ታማኝነት ነው።» እንዲት በጽዳት ሠራተኛነት ያገለገሉ እናት ለንዴቱ በንዴት መልስ ሰጡ።

«እኔ ሐሳብ አለኝ» አሉና አንድ የመዝገብ ቤት ሠራተኛ ተነሡ። «ከሁን በኋላ አንድ በሽተኛ ሲመጣ በር ተቆልፎ ዶክተሩ ብቻቸውን የሚያነጋግሩበት አሠራር መቅረት አለበት። ለምንድን ነው ሁላችንም የማንሰማው? ይሄ እኛ እንዳናውቅ የሚደረግ ሜራ ነው። ስለዚህም እዚሁ አዳራሽ

እየመጣ በሽተኛው ይጠየቅ። ሁላችንም የመመርመር እድሉን እናግኝ። በሽታው ምን እንደ ሆነ እንደ ዶክተር ብቻውን በእምባገነንነት መወሰንም የለበትም። እዚሁ አዳራሽ ውስጥ በድምጽ ብልጫ መወሰን አለበት» ተጨበጨበ።

«ተጨማሪ» አሉ የሆስፒታሉ ሾፌር «ሳቦራቶሪ የሚባል የሰው ደም የሚጨርስ ነገር መቅረት አለበት። እኛ እንዳናውቀው እየጫፍ ሐኪሞቹ ይልካሉ፤ እየጫፍ ባለ ሳቦራቶሪዎች ይመልሳሉ። መቅረት አለበት። ሳቦራቶሪ ከሕዝብ ድምፅ አይበል ጥም። ደግሞም ካሁን በኋላ ጥቂት ዶክተሮች ለብቻቸው ቀዶ ጥገና የሚያደርጉበት አሠራር ቀርቶ ማን ቀዶ ጥገና ማድረግ እንዳለበት እዚሁ በስብሰባ መወሰን አለበት» አሁንም ተጨበጨበ።

አምስቱም ዶክተሮች እጃቸውን አወጡ። «ሥነ ሥርዓት» ይላሉ ደጋግመው።

በስንት መከራ ለአንዱ ተፈቀደላቸው። «ሕክምና ሞያ ነው። ሕመምተኛም እዚህ የሚመጣው ባለሞያ ፈልጎ እንጂ ለስብሰባ አይደለም። ያለ ሳቦራቶሪ እንዴት ነው በሽታን ልንለይ የምንችለው? በምን አሠራር ነው ሁላችሁም ልታክሙ የምትችሉት? መግደል ነው እንዴ የምታስቡት።» ሐኪሙ ሳይጨርሱ እንዲት የጤና ረዳት ተነሡና «ይህ ንቀት ነው። ንቀት ነው። ዕውቀት ሁለተኛ ነገር ነው። የመጀመርያው

ጠቅላላ ልሳሾች

ለሆስፒታሉ የሠራተኞች ማኅበር ታማኝነት ነን አይደለንም?
 ነው። ቀጣዩ ደግሞ ሕዝብ መርጠናል ወይስ አልመረጠንም?
 ነው። የቀረው ነገር ፍሬ ከርሰኪ ነው» ተሳቀ። ተጨባጩ።
 በስብሰባው መጨረሻ በወጣው የአቋም መግለጫ ስድስት
 ወሳኝዎች ተወሰኑ።

1. ማንኛውም በሽተኛ ወደ ሆስፒታሉ ሲመጣ ወደ
 ስብሰባው አዳራሽ ገብቶ፣ በግልጽነት፣ በሁሉም
 ሠራተኞች ፊት እየተጠየቀ እንዲመረመር፣ በድብቅ
 ዶክተሩ ብቻውን መመርመሩ እንዲቀር
2. ሳቦራቶሪ፣ አልትራሳውንድ፣ ራጅ፣ የመሳሰሉት
 ለብዙኃን አሠራር ስለማይመቹ እንዲቀሩ። ደግሞም
 ከመላው ሠራተኛ ድምፅ እነርሱ አይበልጡም።
3. ማንኛውም በሽተኛ ምን እንዳመመው በድምፅ ብልጫ
 እንዲወሰን፤
4. ቀዶ ጥገና የሚያስፈልገውን በሽተኛ ማን ቀዶ ጥገና
 ማድረግ እንዳለበት በድምጽ ብልጫ እንዲወሰን፤
 ዶክተሮች እንደማንኛውም ሠራተኛ ድምፅ ካገኙ
 ያከማሉ።
5. ቀዶ ጥገና አድራጊ ማን ማድረግ እንዳለበት ሲወሰን
 መጀመርያ ለሠራተኛ ማኅበሩ ያለው ታማኝነት፣
 ቀጥሎ ከዚህ በፊት ዕድሉን ያላገኘ መሆኑ፣ እንዲታይ

ጠጠሮቹ እና ሌሎች

6. ቀዶ ጥገና አድራጊዎች ከልዩ ልዩ የሆኑትን
ክፍሎች ያላቸው ተዋጽዖ እንዲመጣጠን፤

ተጨባጩ፡፡

የመጀመርያው በሽተኛ ይግባ ተባለ፡፡ በሽተኛዋ ተጠፋ፡፡
«ወ/ሮ ሀገራ ይግቡ» ወ/ሮ ሀገራ ገቡ፡፡ በተሰብሰቡ መካከል
አልፈው መድረክ ላይ ተቀመጡ፡፡ ቀድሞ ከሚያውቁት
ስለተለየባቸው ግራ ገባቸው፡፡ ሰብሳቢው ጥያቄ ጀመረ፡፡

«ምንምን ነው የሚያምኑት?»

«ራሴን»

«ከጀመረዎ ምን ያህል ጊዜ ነው»

«ብዙ ዓመት ሆኖታል»

«ዕረፍት ያደርጋሉ»

«አዩ ልጄ ምን ዕረፍት አለኝ»

«ይበቃል» ተባለ፡፡

«በሉ በሽታቸው ምን ሊሆን ይችላል? በሚለው ላይ ሐሳብ
ስጡና በድምፅ እንወስን» አሉ ሰብሳቢው፡፡

«ጨንፈ ነው» «የለም ከላሊት ነው» «የለም የለም ዝብት
ነው» «ፈጽሞ፤ ይህን መጋኛ ነው» «የለም ደንቃራ

ተደርጎባቸው ሳይሆን አይቀርም» ሐሳቦቹ ከያቅጣጫው መጡ።
እነዚህም ዶክተሮቹ እየተነሡ ሮኤኸ። ይህ ግን 171ኛው
ሆስፒታል ነውና ሰሚ አላገኘም። «በሽታ እንዴት በድምፅ
ብልሟ ይወሰናል፤ በቂ ምርመራ ተደርጎ፤ አስፈላጊ የሆኑ
ባራቶሪ፣ የአልትራ ሳውንድ፣ የመሳሰሉት ሙሴቶች ሳይታዩ
እንዴት ብዙ ሰው ስለተናገረ ብቻ ሊወሰን ይችላል። ለምን
ታማሚውን እንገድለዋለን?» ግን ይስማ።

«ድምፅ ስጡ» ተባለ።

ከእምስት ተቃውሞ በቀር በብዙኃኑ ድምፅ «በሽታው ከላሊት
ነው» ተብሎ ተወሰነ። ሕመምተኛዋ ወ/ሮ ሀገሬ ተቃውሞ
ታሪክ ከላሊቱን ደገና ነች። ተውኝ እባካችሁ። እንዲያውም
መታከም አልፈልግም። ይቅርብኝ እንዲሁ ብኖር ይሻለኛል።
"ትሻልን ሰድጄ ትብስን አመጣሁ" አሉ አያቴ። በቃኝ
አልፈልግም» ተንገበገቡ።

«የለም የለም፤ ይህንን ያህል ጊዜያችንን አባክነውማ
አልታከምም ማለት አይችሉም። አሁንም ድምፅ ተሰጥቶ፤
ተወሰኖ፤ የግድ ነው፤ ይታከማለ» ሰብሳቢው ተቆጣ።

«ቀዶ ጥገና ያስፈልገዋል አያስፈልገውም?» ሰብሳቢው ጠየቀ።
ከእምስት ተቃውሞ በስተቀር «ያስፈልገዋል» ተብሎ ተወሰነ።

መጽሐፍ ለና ሌላች

«እኔ ግን ቀዶ ጥገና ያድርግ» ስብሰቢው መጠየቅ ሲጀምር እንደ ዶክተር ዘለው ተነሡ «ኸረ ስለ ፈጠራችሁ፤ ሰው መቀለጃ እይደለም። እስቲ ይዋል ይደር በሉ»

ይህ ግን 171ኛው ሆስፒታል በመሆኑ የሰማቸው የለም።

ጥቆማዎች ቀረቡ። በመጨረሻም የሆስፒታሉ አትክልተኛ ሆነው ለሠላሳ ዓመታት ያገለገሉትና አሁን ዓይናቸውን የጋረዳቸው አቶ እንዳለ ተመረጡ። ጭብጨባው አስተጋባ።

አቶ እንዳለ ወደ መድረኩ ሲወጡ «ወ/ሮ ሀገሬ ይቅርብኝ አልታከምም» እያሉ ይጮኻሉ። ይህ ግን 171ኛው ሆስፒታል መሆኑ የገባቸው አልመሰለኝም።

«ለዚህ ዕድል በመመረጤ ፈጣሪዬን አመሰግናለሁ። እናንተ ካመናችሁብኝ ገና ብዙ አገራችን አደርጋለሁ። ዋናው መግር ሳይሆን መመረጥ ነው። የተማሩ ብዙዎች የመሚመረጡ ግን ጥቂቶች ናቸው። በሉ በሽተኛዎን እዚህ ጠረጴዛ ላይ አስተኝና ዓይኔን ጋረድ ስላደረግኝ ቢላዋውንና መቀሱን አስይዙኝ። ደግሞም ኩላሊት የት እንደሚገኝ በእጄ አስጨብጡኝ፤ የቀረውን ነገር ለኔ ተውት»

ዶክተሮች ሊከላከሉ ይታገላሉ፤ ወ/ሮ ሀገሬ ይጮኻሉ፤ ይህ ግን 171ኛው ሆስፒታል በመሆኑ የሚናገር እንጂ የሚሰማ አላገኘም።

ቅኝ አልተገዛንም?

ለባቶ ሁልጊዜ ለልጁ ስለ ሀገሩ ታሪክ እና ወግ ይነግረዋል። በተለይም አንድ ነገር ደጋግሞ ያነሳለት ነበር። «ኢትዮጵያ ከሁሉም የአፍሪካ ሀገሮች ተለይታ ቅኝ ያልተገዛች፤ ራስዋን ቸላ የኖረች ሀገር ናት። የራስዋ ፊደል፣ የራስዋ የዘመን አቆጣጠር፣ የራስዋ ባሕል ያላት ናት» ይለዋል። አንድ ቀን ታደያ ልጁ ጥያቄ አነሳ። «ኢትዮጵያ ግን በእውነት ቅኝ አልተገዛ ችላለች?» የሚል። እናም አባቱን መሞገት ጀመረ።

«አባዬ ግን በእውነት ኢትዮጵያ በአውሮፓውያን ቅኝ አልተገዛችም? ወይስ ለሞራሌ ብለህ ነው ነጻነቷን ጠብቃ የኖረች ሀገር ናት እያልክ የምትነግረኝ» አለው ልጁ።

አባትዬውም ደንግጦ «ምነው ልጄ ምን አዲስ ነገር ተገኘ? ይህኮ እኔ የፈጠርኩት አይደለም። ዓለም በሙሉ የሚያውቀው እውነት ነው። የትኛውንም መጽሐፍ አገላብጥ፣ የትኛውንም ሊት ጠይቅ፣ ይህንኑ ብቻ ይነግሩሃል» አለው።

ልጁም «ይህ ከሆነማ ሆኗል ተብሎ የሚታሰበውና የሚታየው ነገር ይለያያል» አለው።

«እንዴት ማለት?» አለ አባት።

«ኢትዮጵያ ቅኝ አለመገዛቷ ሆኗል ተብሎ የማይታሰበው ነገር ነው፡ የሚታየው ነገር ግን ቅኝ ተገዝታ የኖረች ብቻ ሳይሆን አሁንም ቅኝ እየተገዛች መሆንዋን የሚያሳይ ነው።»

አባት ግራ ገብቶት ልጁን ትኩር ብሎ አየው። «መቼም የዛሬ ልጆች ተፈላሳሚዎች ናችሁ። የማይታመሙት ነገር የላችሁም። እኛ አሜን ብለን የተቀበልነውን ነገር ሁሉ መጠራጠር አመላችሁ ሆኗል። ምን እግኝተህ ነው ይህንን ያልከው?» ቢል ጠየቀው።

«ለምሳሌ በቀደም ዕለት እኔና አንተ እዚያ ቢሮ ሄድን፡፡ ታስታውሳለህ?» አለው ልጁ።

«አዎ እና ምን ተፈጠረ?» አለው አባት።

«በር ሳይ የተፈጠረውን ታስታውሰዋለህ?» ልጁ መልሶ ጠየቀ።

«ምን ተፈጠረ? ተፈተሽን ገባን። አለቀ» አለው አባት።

«በጣም ጥሩ እኔ እና አንተ ተፈተሽን ገባን። ከእኛ አጠገብ የነበረው ፈረንጅ ግን ሰላምታ ብቻ ቀርቦለት ገባ፤ ለምን? እኔ እና አንተ ግብር ከፋይ የዚህች ሀገር ዜጎች ነን። እኔ እና አንተ አጥንታቸውን ከሰከሰው፣ ደማቸውን አፈሰሱ እያልን ዘወትር የምናነሳቸው አባቶቻችን ልጆች ነን። ነገር ግን እኛ አንታመንም፤ ስለዚህ ተፈተሽን። ፈረንጁ ግን ታማኝ ነው፤ እናም ሳይፈተሽ በጥሩ ፈገግታ ገባ። እኛ አደጋ ሊያደርሱ

መጠሪቹ እና ሌሎች

ይቸላሉ ተብለን እንጠረጠራለን፤ ፈረንጁ ግን ንጹሕ ነው ተብሎ ይታመናል።

«ሆሆ» አለ አባት። «እና ይሄ ከቅኝ ግዛት ጋር ምን አገናኘው?»

«ቆይ ቆይ ታገሠኝ። እዚያ ቢሮ ብቻ አይደለም፤ ታላላቅ በዓላት ሲከበሩ በየአደባባዩ ሐበሻ ሆኑ ፎቶ ግራፍ ላንግ፣ ፊልም ልቅረጽ ብትል ጠባቂው አያሳልፍህም። ፈቃጁም በመከራ ነው የሚፈቅድልህ። እርሱም ቢሆን ዘመድ ካገኘ። ፊረንጅ ከሆንክ ግን መልክህ ብቻ ይበቃል። የፈለግከውን ብትቀርጽ፤ የፈለግከውን ብታነሣ ማን ጠያቂ አለህ። እስኪወደ ታሪ ካዊ ቦታዎች ሂድ፤ ለሐበሻ ያልተፈቀዱ ቦታዎች ለፈረንጅ ክፍት ናቸው። እንተ የማታገኘውን መረጃ ፈረንጅ በቀላሉ ያገኘዋል።

«አንቱ ከውጭ ሀገር የመጣ ጊዜ ትዝ ይልሃል? ምሳ ሊጋብዝን እዚያ ሆቴል ገባን። እኔ መጀመርያውኑም እንዲህ ያሉ ፈረንጅ የሚያዘወትራቸው ሆቴሎች መሄዱን አልፈለግኩትም ነበር። ደግሞም ተናግራያለሁ። ግን ከሂድን በኋላ ያልኩት ነው የደረሰው።

«ምን ተፈጠረ፤ ነበርኩ አይደለም እንዴ?»

መጠሪቱ እና ሌሎች

«አም ክብርክ። ነገር ግን አንተ ቅኝ ግዛትን መራት ላይ ነው የምትፈልገው፤ እኔ ደግሞ ሰው ላይ። አንተ ስለ ድንበር የምታስበው በምዕራብ፣ በምሥራቅ፣ በሰሜን፣ በደቡብ እያልክ ነው። እኔ ደግሞ ድንበሩን ከመካከላችን ነው የምፈልገው።»

«እኛ ክብርን ወደ ሆቴሉ ቀድመን የገባንው። ወንበር ይዘን የተቀመጥነው። ነገር ግን አስተናጋጆቹ ሁሉ ፈረንጆችን ለማስተናገድ ክብር ሽር ጉድ የሚሉት። እኛ ተቀምጦን ከኋላችን የመጡት ፈረንጆች ቀድመው ተስተናገዱ። እንቴ ነገሩ ሰላል ገባውና የአስተናጋጆቹ ንዝህላልነት ብቻ ስለመሰለው ከራሱ ሀገር ጋር አወዳድሮ ተናደደ። በኋላም በመከራ ነው የታዘዙት።»

የሚገርመው ነገር የምግብ ዝርዝሩን ሳየው አንድም ሊትዩጵያዊ ምግብ አላገኘውም። ለኔ አልገረመኝም። እዚያ ቤት የሚጠበቀው ፈረንጅ እንጂ ሐበሻ አይደለም። አንተም እንደ ትሄድ የሚጠበቅብህ ፈረንጅህ ነው። ተወው ምግቡን። ምግቡ የተጻፈበት ቋንቋ እንግሊዝኛ እና ፈረንሳይኛ ብቻ ነው። አንዳች የሀገርህ ቋንቋ የለውም። ከምግብ ዝርዝሩ ውስጥ ምን የሚል የእንግሊዝኛ ቃል እንዳየሁ ታውቃለህ?

«ምን አየህ ደግሞ? ዛሬ ለጉድ ነው መቼም አመጣጥህ» አለው አባቱ አየጓጓ።

«ታንግ ኢንድ ሰንበር ይልልሃል ምግቡ።»

«ታንግ ኤንድ ሰንበር ደግሞ ምንድን ነው?»

«አይውልህ ምላስ እና ሰንበር የሚለውን ለመግለጥ ነዋ። ምግቡን ሲያፈረንጁት እኮ ነው። ምናል መጀመርያ በአማርኛ፣ ከዚያም ስሙን በእንግሊዝኛ፣ ቀጥሎ ስለ ምግቡ ባሕል እና ይዘት መጠነኛ ማብራርያ ቢሰጡ። አይ ቅኝ ያልተገዛ ሕዝብ።

«ቋንቋ አለን ግን አንጽፍበትም። ቁጥር አለን ግን እናስብ በትም፤ ባሕል አለን ግን አንኮራብትም። እስኪ ቻይናን እያት። መላውን ዓለም በቻይና ምግብ ቤት ስታጥለቀልቀው። የሠራተኞቹ አለባበስ፣ የምግብ ቤቱ ስም፣ ስሙ የተጻፈበት ቋንቋ፣ የምግቦቹ ስያሜ፣ ስያሜያቸው የተጻፈበት ቋንቋ፣ ግድግዳው ላይ የተጻፈው እና የተሳለው ነገር፣ የሚቀርብበት ዕቃ ምኑ ቅጡ ቤጂንግ ያለህ ነው የሚመስልህ።

«እስኪ ዘመዶችህን እያቸው አባዬ፣ ኢትዮጵያዊውን ስምኮ ድራሹን እያጠፉት ነው። በግእዝ፣ በአማርኛ፣ በትግርኛ፣ በአሮምኛ፣ በወላይትኛ፣ በሲዳሞኛ ስሞች መጠራት እየቀረኮ ነው። የአሁኑ ዘመን የስም ፍልስፍና «ቢቻል የልጆችህ ስም ከአራት ፊደል ያልበለጠ፣ ለቁልምጫ የሚያመች እና ያልተለመደ ይሁን» የሚል ነው።

ይህ አይደለም ግን ችግሩ። እነዚህን ነገሮች ለማሟላት እየተረባረብን ያለነው የፈረንጅ ስሞች ላይ ነው። ልክ ቅኝ

የተገዙ አፍሪካውያን የሀገራቸውን ነባር ስሞች እየዘነጉ በቅኝ ገዢዎቹ ስሞች እንደተጠሩት እኛም ያንን መንገድ ሳንወረር እየተከተልንው ነው።

«የነገው ትውልድ የሚወጣቸውን ትምህርት ቤቶችንስ ታያለህ? የሚያስተዋውቁትኮ ብቁ ኢትዮጵያዊ መምህር አለን ብለው ሳይሆን አንዳች ፈረንጅ እኛ ትምህርት ቤት ያስተምራል እያሉና እርሱን በቴሌቪዥን እያሳዩ ነው። ምን ያድርጉ ይህ ቅኝ ያልተገዛ ሕዝብ ይህንን ነው የሚወደው። ማንዴላ ~~ለነጻነት የተደረገ ረጅም ጊዜ~~ በተሰኘው መጽሐፋቸው ላይ፣ በኢትዮጵያ አየር መንገድ ወደ አዲስ አበባ ሲመጡ፣ አስተና ጋጆቹን እና ፓይለቶቹን ኢትዮጵያውያን ሆነው ሲያገኝባቸው የተሰማቸውን ስሜት ይህ ቅኝ ያልተገዛ ሕዝብ እያውቀውም።

«እስኪ የትምህርት ቤቶቹን ስሞች እይ፤ አጸደ ሕፃናቱም፣ አዳዲስ የግል ኮሌጆችም በአብዛኛውኮ ኢትዮጵያዊ ስም የላቸውም። እነዚህ ሦስት ሺ ዓመት በነጻነት ኖረች በምትባል ሀገር የተከፈቱ፣ እነዚህ ፈረንጆች ሳይደፍሯት በነጻነት ኖረች ተብሎ በሚዘመርላት ሀገር የሚያስተምሩ፣ እነዚህ ቅኝ ሳንዝ ድንበራችንን አስከብረን ኖርን እያሉ ልጆቿ በሚጮሩላት ሀገር ያሉት ትምህርት ቤቶች ፈረንጅኛ ስያሜን በፈረንጅኛ ካልሰጡ ያደጉ አይመስላቸውም።

መጠራጠር ለና ሌሎች

ከዘባኝ ገና ይልቅ የፈረንጅ ክሪስማስ የሚያከብሩት ትምህርት ቤቶቻችን በርግጥም ቅኝ ግዛት ያልነሱን መሆናችንን ይመሰክራሉ።

የቻይናና የጃፓንን እና የሕንድን ፊልም ያዩ ሰው ሰዎቹ ኢትዮጵያውያን ሆነው ቢሠሩት እንኳን የቻይና፣ የሕንድ እና የጃፓን ፊልም መሆኑን ማወቅ ይችላሉ። እዚያ የሚያየው ባሕል እና ነብሬ፣ እዚያ የሚታየው ሥርዓት እና ወግ፣ እዚያ የሚደረገው ድርጊት፣ ሃሳቡ እና አመለካከቱ የቻይና፣ የሕንድ፣ የጃፓን ነው። እስኪ አባዬ ብዙዎቹን የኛን ሀገር ፊልም ተመልከት። ሰዎቹ ኢትዮጵያውያን መሆናቸውን ባናውቅ ኖሮ የኢትዮጵያ ፊልም መሆኑን እንዴት እናውቅ ነበር?

ደግነቱ ብዙዎቹን የፊልም ተዋንያን በድራማ እና በቴሌቪዥን ማስታወቂያ አስቀድመን ማወቃችን ጠቀመን እንጂ፣ ተቀጥረው ለሌላ ሀገር የሚሠሩ ነበር የሚመስለን።

«አለባበሱ፣ ቤቱ፣ መኪናው፣ ባሕሉ፣ ጠባዩ፣ ምኑ ነው ኢትዮጵያዊ?» ሐሳቡ እንኳን ሳይቀር የፈረንጅ ሐሳብ ነው። ፈረንጅ መንገድ ለመንገድ የሚታኮስ ፊልም ስለሠራ እኛም በሰላም ሀገር፣ ለዚያውም ከሰንት ዓመታት በኋላ ባገኘናት ቀለበት መንገድ ላይ የሚታኮስ ፊልም መሥራት አለብን?

ጠባቂዎች እና ሌሎች

የፍቅር ፊልሞቻችን እንኳን የፈረንጅን የፍቅር ጠባያት ነው የሚያሳዩን፤ ሐበሻ አያፈቅርም? ሐበሻ የፍቅር ዘፈን የለውም?

በአማርኛ፣ በእርምኛ፣ በትግርኛ፣ በሶማሊኛ፣ በአፋርኛ ፍቅር የለም? ለመሆኑ ሐበሻ ሃሳብ የለውም፤ ተረት የለውም፤ ጉዳይ የለውም፤ ለፊልም የሚበቃ ኑሮ የለውም፤ ለፊልም የሚበቃ ታሪክ የለውም? ቅኝ ሳንገዛ ሦስት ሺ ዓመት በነጻነት ኖረን፤ ድንበር አስከብረን፤ ለፊልም እንኳን የሚበቃ ነገር እንዴት አላተረፍንም?

«ይሄ ዘርፋፋ ከፍቴራ ለብሶ፣ ቀበቶ የሌለው ቦርፋፋ ሱሪ ሰርቶ፣ እንደ ባሕታዊ ሠንሰለት ታጥቆ የሚሄደው የሀገሬ ወጣት እውነት ቅኝ ያልተገዛ ነው? አሜሪካውያን ጥቁሮች ለምን ይህንን ዓይነት ልብስ እንደለበሱ ያውቀዋል? በዚያ የባርነት እና የልዩነት ዘመን ቀበቶ እንዳያደርጉ፣ ዘርፋፋ ልብስ እንዳለብሱ ለምን ይደረግ እንደነበር ይገባዋል?

እነማን ከትውልድ ሀገራቸው በሠንሰለት ታሥረው ለባርነት እንደ ተዳረጉ? እነማንስ በተወሰዱበት ሀገር በሠንሰለት ታሥረው በከባድ የጉልበት ሥራ እንደ ተሰቃዩ ያውቀዋል? እነዚያ ለሦስት መቶ ዓመታት የነበረባቸውን ስቃይ ለማስታወስ ያደርጉታል፤ ሌላውን ባህላቸውን አጥፋተውባቸዋልና ይህንን ባህላቸውን ያጠፋባቸውን ታሪክ በመክራ ይስቡታል።

ጠጥሮች እና ሌሎች

ቅድሚያ ቅኝ አልተገዛም ያልከው ወገኑ ይህንን ሲለብሰውህ ምን ግለቱ ነው?

እና አባይ ምናልባት መሬቱ ቅኝ አልተገዛ ይሆናል። እርሱም ለሆነ ያጠራጥረኛል። መሬት ማግኘቱ አንዳንዴ ከሀገሬ ሰዎች ይልቅ ለውጮች ሲቀናቸው አይለሁና። የርሱም አመለካከት ተቀይሮ ይሆናል። እኛ ሰዎች ግን ልባችን ቅኝ የተገዛ ይመስለንናል። ይልቅ ሆኗል ብለን በምናስበውና በነፃው መካከል ያለ ውን ልዩነት ማስተዋል እንጂምር። ምናልባት እሾሜ ያለው ሆኗል ብለን ከምናስበው የተለየ እንዳይሆን።»

እሳት ትኩር ብሎ ነበር ልጄን የሚያየው። እርሱም በልጁ ላይ ሆኗል ብሎ የሚያስበውና እየሆነ ያለው ተስደይቶበት።

«ቦሎ» ለትዳር»

ይህ ሰሞን ኢትዮጵያ ውስጥ የሚገኙ ተሸከርካሪዎች ዓመታዊ ምርመራ አድርገው የተሸከርካሪነት ፈቃዳቸውን የሚያሳድሱበት ወይም ደግሞ በተለመደው ቋንቋ «ቦሎ የሚያወጡ በት» ሰሞን ነው። እኔ ደግሞ ይህንን ሳስብ ሌላ ነገር መጣብኝ።

ትዳር እንደ ቦሎ በየዓመቱ የሚታደስ ቢሆን ኖሮስ?

እሁን ለትዳር የቴክኒክ ምርመራ እየተደረገ ነው እንበል። ለመሆኑ የሰንቱ የተስፋ መብራት ይሠራል? ከአንዳንዱ የመኪና መብራት ይህች ሌሊት ሌሊት የምታበራው ትል ትሻላለች። በአንዳንዱ ትዳርስ የተስፋው መብራት ደብዝበባቸው ወደፊት በትዳር እንቀጥላለን ወይስ መብራቱ ይጠፋል የሚለውን መለየት ያልቻሉ አሉት። የሰንቱ ፍሬን ጭቅጭቁን እና ንትርኩን ለማቆም ይሠራል? ይሄው ፍሬን ይዜ አቆማለሁ ብለው ሲታገሉ እየተንሸራተተባቸው የሰንቱ ትዳር መንገድ ለቀቆ አደጋ ደረሰበት መሰላችሁ። የኔ ዓለም፣ የኔ ሆድ፣ ፍቅሬ፣ ልቤ፣ አንጀቴ፣ ማሬ፣ ወለላዬ፣ ውዴ፣ እንትኔ፣ እንትኔ ሲዋዛበት የነበረው የትዳሩ ዘይት አልቆ የሰንቱ የአን ጆት ሽራ መጤስ ጀምሯል? ከተጋቡ በኋላ

ጠባቂ እና ሌሎች

እንዳች የማርሽ ለውጥ ያላደረጉ ወይ በእንደኛ ማርሽ ባላቸውን/ሚሰታቸውን እያስጨነቁ ያለበለዚያም በዚህ ማርሽ ቁልቁል እየተንደረደሩ የሚነዱትስ?

ያኔ በተገናኙ ጊዜ ምን ይባባሉ እንደ ነበር፤ እንዴት ይፋቀሩ እንደ ነበር፤ ምን ዐቅደው እንደ ነበር ወደ ኋላ ለማየት እንዳይችሉ ስረኪዮአቸው የተሰበረባቸው ስንት ባለ ትዳሮች አሉ? እነርሱ «እንፋቀራለን፤ አለን ባለ ትዳሮች ነን፤ ከኛ ወዲያ ትዳር ላሳር» እያሉ፤ ነገር ግን የትዳር ነዳጃቸው ማለቁን ለመለየት ያቃቃቸው የነዳጅ ጌጃቸው የማይሠራ ባለ ትዳሮች መኖራቸውን ውስጥ ዐዋቂ ምንጮች እየጠቆሙ ነው። አኩረው ያቆሙትን የትዳር መኪናዎቻቸውን እንደገና ለማስነሣት እንዳይችሉ ይቅር የሚለብት የልብ ባትሪያቸው ሞቶ ትዳርን ያህል መኪና የትም እንደገተሩት የቀሩትስ? የትእግ ሥት ራዲያተራቸው ተበላሽቶ የጠባይ ውኃቸው አሁንም አሁንም እየፈላ የሚያስቸግራቸውስ?

እንዴው ለመሆኑ ለትዳር ዓመታዊ ቦሎ የሚወጣለት ቢሆን ኖሮ የስንቆቻችን ትዳር ምርመራውን አልፎ ፈቃዱ ይታደስለት ነበር? በትዳር ውስጥኮ ተፋትተው ነገር ግን መፋታታቸውን ያላወቁ፤ ወይንም ያላወጁ። ተጋብተው ነገር ግን ተፋትተው በእንድ ቤት የሚኖሩ፤ በእንድ አልጋ የሚያድሩ። በየቀኑ እየተፋቱ በየቀኑ ሲጋቡ የሚኖሩ። ይሉኝታ ስለያዛቸው

ወይም ደግሞ እንድ ጊዜ ትዳር ስለያዙ ብቻ፤ አለያም ለወርግ
ያወጡት ገንዘብ እየቆላቸው፤ ወይም ደግሞ የሃይማኖታቸው
ሕግ ስለሚያስገድዳቸው፤ ባስም ሲል ዕድሜያቸው
ስላለፈባቸው ብቻ የግድ የትዳሩን መኪና የሚነዱት ሰዎች፤
ቦሎአቸው የሚታደስ ቢሆን ኖሮ በእድሳቱ ቀን ምን ይሉ
ነበር?

እንደኛው መብራቱ ብቻ እየበራ፤ ጎማው በወላይቲኛ ዘፈን
እየተላወተ፤ የተቀጣጠሉ ገመዶች፤ የተሠበሩ መስተዋቶች፤
የጨለመ ዳሽ ቦርድ፤ የሚንተፋተፍ ጭስ መውጫ፤ በየቀኑ
የሚገፋ ሞተር፤ እዚህም እዚያም በገመድ የታሠረ ብረት
ያለው መኪና ገጥሟችሁ እያውቅም? በተለይ ከአዲስ አበባ
ወጣ ስትሉ። እነዚህ መኪኖች በምርመራ ወቅት አስማት
ያደርጋሉ ወይስ ፎርጅድ መኪና አሠርተው ያቀርባሉ?
አትሉም? ያመረታቸው ፋብሪካ እንኳን ቢያቸው
ሊያውቃቸው የማይችል፤ በትክክልም ምን ዓይነት መኪና
እንደሆኑ ሺ ዳቦ ቢቆ ረስ እንኳን ስማቸውን ለማውጣት
የማይቻል ስንት የሀገራችን መኪኖች እሉ መሰላችሁ?
ሞተራቸው ካንዱ፤ ፍሬኑ ከሌላው፤ መብራቱ ከዚህኛው፤
መስተዋቱ ከዚያኛው፤ ወንበሩ ከእገሌ፤ ፖርቶ መጋላው
ከእገሊት ተዋጥቶ የተሠራ የመዋጮ መኪና። እሁን እንዲህ
ያለውም መኪና «መኪኖች እጃችሁን አውጡ» ሲባል መኪና
ነኝ ብሎ እጁን ያወጣ ይሆናል።

እንዲህ ያለ ትዳርስ የለም ትላላችሁ? የፍቅር ባትረው
 አልሠራ እያለ በየቀኑ በሽማግሌ እና በጓደኛ ሲገፋ የሚውል፤
 በየቀኑ በሚፈጸም የቃለ መሐላ ገመድ እዚህም እዚያም
 የታወረ፤ የሙሽሪት አባትም፤ የሙሽሪው እናትም፤ የርሷ
 ጓደኛም፤ የርሱ እናትም ትዳሩ ውስጥ ገብተውበት ትዳሩ
 የማን ኛቸው እንደሆነ ለመለየት የሚያስቸግር
 አልገመግማችሁም? አሁን የቦሎው ምርመራ ቢኖር ኖሮ ምን
 ጓደነት ትዳር ተብሎ ይታደስለት ነበር? ከንግድ ሚኒስቴር
 የሕክስዮን ማን በር» ፈቃድ ካላወጣ በቀር። እንዲያውም
 ሀገራችን ውስጥ የማ ያጠራጥረው የሻንሲ ቁጥር ነው እየተባለ
 የሚመዘገበው እርሱ ነው። ካጠራጠረ ደግሞ መንገድ
 ትራንስፖርት ተልኮ ይለይ ሊታል። የሻንሲ ቁጥራቸው
 የጠፋባቸውን ባለ ትዳሮችስ ምን እናደርጋቸው ነበር?

ፕሮፌሰሩ በመርሳት የታወቁ ነበሩ አሉ። አንድ ቀን መንገድ
 ላይ አንዲት ሴት አገኘችቸውና «እንዴት ሞሉ ፕሮፌሰር»
 አለቻቸው። እርሳቸውም የሰላምታዋን መልስ ሰጧት። ሴት
 የዋም «ረሱኝ እንዴ ፕሮፌሰር?» አለቻቸው። «ይቅርታ ማን
 ነበርሽ?» አሏት ፕሮፌሰሩ። «የጥንቷ እራሴኛዎ ነኝ!» አለቻ
 ቸው ሳት ብላ። «አው ይቅርታ» አሉ ፕሮፌሰሩ። ከዚያም
 መጽራቸውን ወረድ አድርገው «ለመሆኑ አገባሁሽ ወይስ
 ሳላገባሽ ቀረሁ? ረሳሁትኮ» አሏት ይባላል።

መጠራጠር እና ሌሎች

የሻንሲው ቁጥር ሲጠፋ እንዲህ ያደርጋል። ስንት ባለትዳሮች መሰላችሁ በፍቅረኛነት ይቅሩ፤ ከዚያ በኋላ ይሰርጉ፤ ከሰርጉ በኋላ ይጋቡ፤ ወይስ ተፋትተው ረስተውት እየኖሩ ይሆን ትዝ የማይላቸው። የጋብቻ ወረቀታቸው እንጂ ልባቸው የሻንሲ ቁጥሩ ጠፍቶበት፤ በሚስታቸውና በሌላኛዋ ሴት፤ በባላቸውና በሌላኛው ወንድ መካከል ያለው ልዩነት ምን እንደ ሆነ የጠፋባቸው ስንቶች መሰላችሁ። ሻንሲው ጠፍቷል እና የት እንላካቸው?

መኪና የገዙ እንጂ መኪና ያልነጹ አሉ ይባላል። ሳያሰቡበት በድንገት፤ ወይም እንዴው ለጉራ ያህል፤ ቀላል አይደለም ለማለት፤ ከማን አንሼ በሚል ስሜት ያለ ጥናት ገንዘባቸውን ላጥ አድርገው ይገዙና በኋላ «መኪና ነው ወይስ የራስ ምታት ነው የገዛሁት» የሚሉ አሉ አሉ። በየቀኑ ዕቃ ሲቀይሩ፤ ጋራጅ ሲገትሩ፤ ሲያስጠግኑ እና ቶርኖ ቤት ሲያሠሩ የሚውሉ። ዕቃ ሰበረ፤ ዘይት ጨረሰ፤ ነጻጅ በላ እያሉ ሲያማርሩ የሚውሉ። መጀመርያውኑ መኪና ለመግዛት እንጂ በኋላ እን ዴት እንደሚነጹት አሳሰቡበትም መሰለኝ። እንደዚሁም ሁሉ የሠርጉ እንጂ ያልተጋቡ ስንቶች አሉ መሰላችሁ። መሠረግና መጋባት መቼም ይለያያሉ። መሰረግ አንድ ጊዜ መጋባት ግን በየቀኑ ነው። «ሰርግ እና ጥት አንድ ነው» ይባል የለ። ሰርግ ሥነ ሥርዓት፤ መጋባት ግን ሂደት ነው።

ባል እና ሚስት በእንድ ጊዜ ተጋብተው ለጨርሱ ለጽሑፍም፡፡ እናቶቻችን «ትዳር እና ጠጅ ይበልጥ ሲቆይ ይበልጥ ይዋጣለታል» ይላሉ፡፡ ባለትዳር ማለት እየተጋቡ፣ ይበልጥ እየተጋቡ፣ በተሻለ ሁኔታ እየተጋቡ፣ በጣም እየተጋቡ፣ እጅግ በጣም እየተጋቡ የሚሄዱ ጥንዶች ማለት ነው፡፡ ሰርጉ ጋብቻው የሚጀመርበት ቀን ነው፡፡ ሰርግ ተጋብተውና እየተጋቡ ለመኖር በሕዝብ ፊት ቃል የሚገባበት ቀን ነው፡፡ ሰርግ ዐዋጅ ነው፡፡ ጋብቻ ግን ትግበራ፡፡ ያለጋብቻ ሰርግ የለም፡፡ ያለ ሰርግ ግን ጋብቻ ሊኖር ይችላል፡፡

ባል ትዳሮች ልጅ ብቻ አይደለም ማሳደግ ያለባቸው፡፡ በፍቅር ቀን ተወንሶ በሠርግ ቀን የተወለደውን ትዳራቸውንም እያሳደጉት መጓዝም አለባቸው፡፡ እንዳንዶቹ እንዲያውም ሰርግ ከሰርጉ ከብዙ ዓመታት በኋላ የሚጋቡ አሉ፡፡ ጭቅጭቅ፣ ኮርፊያው፣ መሰለቻቸቱ፣ ጀርባ መሰጣጣቱ ሁሉ ያልፍና ታይቶ የማይታወቅ አዲስ ፍቅር ይጀምራቸዋል፡፡ ካረጀች በኋላ ሙሉ ሰርቪስ ተደርጋ እንደወጣች መኪና፡፡ አዲስ የተጋቡ እስኪመሰላቸው ድረስ ይፋቀራሉ፡፡ ታገል ሰይፉ በእንድ ወቅት «አሁን እንደገና እንጋባ» ብሎ እንደ ጻፈው ግለት ነው፡፡ ይሄ እንግዲህ የቴክኒክ ምርመራው ዘግይቶ ሲጀመርና እድሳቱ ዘግይቶ ሲከናወን ነው፡፡

ብዙ ጊዜ ግን ተጋቢዎቹ ስለ ሰርጋቸው እንጂ ስለ ጋብቻቸው ሲጨነቁበት አይታዩም። እነ ማን ይጠሩ፣ የት ይሁን፣ ምን ዓይነት ልብስ፣ መኪና፣ ጌጣጌጥ፣ አዳራሽ፣ ባንድ፣ መዝሙር፣ ሼሎ፣ ኬክ፣ እያሉ የሚተነትኑትን እና ለጥቃቅኗ ሃገር ሁሉ የሚጨነቁትን ያህል ለትዳራቸው አያስቡለትም። ሰይጣኑ ያለው ደግሞ ዝርዝሩ ውስጥ ነው።

አንዳንድ ጊዜ በሰርግ ወቅት ሙሽሮቹ ኬክ ቆርሰው ከረሚላ እየበተኑ ታዳሚውን ይሰናበታሉ። ፕሮግራም መሪዎቹም «እሁን ሙሽሮቹ ታዳሚውን ስለሚሰናበቱ ተቀበሏቸው» ይላሉ። እኛም እያጨበጨብን የታዘዝነውን እናደርጋለን። እሁን እሁን ሳስበው ግን አንዳንዶቹ ለካ የምራቸውን ነው የተሰናበቱን። «ከዚህ በኋላ በዚህ መልኩ አምሮብን አታገኙንም፤ እንዲህ ደስ ብሎን ፈገግ እያልን አታዩንም» ማለታቸው ነበር ለካ። ለካስ ስንብቱ የምር ኖሯል። እናም ከዚያ በኋላ በዚያ መልኩ አላየናቸውም። ሰርጋቸው የፍቅራቸው መጨረሻ ሆኖባቸው ቀርተዋል።

ባለሞያዎች እንደሚመክሩት መኪናን በተበላሽ ቁጥር ከማሠራት አስቀድሞ ጥንቃቄ ማድረግ መልካም ነው። ዘይቱን በየ ጊዜው ማየት፣ ባትረውን ማስመርመር፣ ሞተሩን ማሳየት፣ ኅማውን ማስፈተሽ፣ ማርሽ እና ፍሬኑን ማስመርመር፣ ውኃ መመላት፣ የመኪናው ዕድሜ ይቀጥልለታል። ፍጥነቱን ያሳምረዋል፤ ውበቱን ይጨምረዋል።

ጠብቂ ለና ሌሎች

ለገልግሎቱን ያቀላጥፈዋል። ትዳርም እንዲህ እኮ ነው።
 ሞተር ከነክሰ በኋላ ሺ ሺማግሌ ሰብስቦ የተበላሸውን ትዳር
 ለመሥራት ከመሞከር ቀድሞ ነው መጠንቀቅ።
 የመተሳሰብ ዘይቱን፣ የትእግሥት ውኃውን፣ የፍቅር ሞተሩን
 አዘውትረው ካይለት። የጠብ እንጉልፋቸውን ከጠረጉለት፣
 ትዳር እድሜው ረዥም ነው። አንዳንዴምኮ የጢስ ማውጫው
 ሲበላሽ ንዴቱንና ብስጭቱን ማብረድ ያስቸግራልና
 ከተለመደው ኑሮ ወጣ ብሎ ዘና ማለቱ «ሴፍቲ ቫልቭ»
 ይሆናል።

አንዳንዱ መኪናኮ ሲበላሽ ድምፁ ይቀየራል። እንዴት ነው
 የትዳራችሁ ድምፅ ቀየር አላለባችሁም። ንግግሩ፣ የፍቅር
 አጠራሩ፣ መልስ አሰጣጡ፣ ለየት ሲልባችሁኮ አንዳች ነገር
 ተበላ ሸቷል ማለት ነው። ጉዳቱ ባስ ካለማ የሞተሩ ጉልበት
 ይቀንሳል። እስቲ የትዳራችሁን ፍጥነት፣ እድገቱን፣
 ሕይወቱን ቃኙት ቀነስ አላለም?

እንዴው ግን ትዳር ቦሎ ቢኖረው ኖሮ ስንቱ ባለትዳር
 ከአምስት፣ ዐሥር፣ አራት፣ ሃያ ዓመት በፊት ያላደለበት ቦሎ
 በተገኘበት ነበር። ስንቱስ ምርመራውን ማለፍ አቅቶት
 በየጋራጁ በተንከራተተ ነበር። ስንቱ ደግሞ የመኪናው
 በየጊዜው መበላሸት አስመርኮት ቦሎ ከመድረሱ በፊት ሶማሌ
 ተራ በትኖ በሸጠው ነበር?

ኑ እንፍጠር

ገፊቶች እንዲህ ይላሉ። በድሮ ዘመን የአቴና ሰዎች መልካም መሪዎችን በማጣታቸው ምክንያት ይማረሩ ነበር። እንደ ቀን ወደ እሊምፕስ ተራራ ወጥተው የእማልክት ንጉሥ የሆነውን ዜውስን ለመኑት። «እባክህ ከመንደራችን እስከ ሀገራችን ድረስ ባሉት ቦታዎች በመልካም የሚያስተዳድሩ መሪዎችን ስጠን» አሉት። ዜውስም «ፈንቄያውያን መጥተው ይግዟችሁን?» ሲል ጠየቃቸው አቴናውያንም «እንፈልግም» አሉ። «ካርታጎዎች መጥተው ይግዟችሁን?» አላቸው ዜውስ አሁንም «በቅኝ መገዛት እንፈልግም» አሉ። እንደገናም «ሮማውያንን እምጥቼ በላያችሁ ልሹምባችሁን?» ሲል ጠየቃቸው። አቴና ወያን በዚህም ሊስማሙ አልቻሉም።

ዜውስ ባቢሎናውያንን፣ ፋርሶችን፣ ኬጢያውያንን እና ጢሮሳውያንን እምጥቶ በአቴና አውራጃዎች ለመሸም ፈቃዳቸውን ጠየቃቸው። አቴናውያን ግን ፈጽሞ አይሆንም አሉ። በዚህ ጊዜ ዜውስ «ታዲያ ከየት እምጥቼ ነው መልካም መሪዎችን የምሰጣችሁ?» ሲል ጠየቃቸው። «ከመካከላችን ስጠን» ብለው መለሱለት። በዚህ ጊዜ ዜውስ እዝኖ እንዲህ አላቸው። «ጥሩ በሬ ለማግኘት ጥሩ ጥጃ፣ ጥሩ ጠባቂም ለማግኘት ጥሩ ግልገል፣ ጥሩ ወፍ ለማግኘት ጥሩ ጫፎት፤

ጥሩ ደረጃም ለማን ነት ጥሩ ዕንቁላል ያስፈልጋል። እናንተ በመልካም ያላሳደጋችሁ ችግራችሁን ልጆች እኔ እንዴት አድርጌ በመልካም እሾማቸዋለሁ። እኔ ሰውን ፈጠርኩ፤ መሪዎቻችሁን ግን እናንተ ፍጠሩ።»

መሪን ግን ይፈጥረዋል? ፓርቲ? ድርጅት? ትግል? ሰላማዊ ሰልፍ? ንግግር? ምርጫ? ወይስ ሌላ? እንደ ዜውስ ምክር ከሆነ ሕዝብን እምላክ፤ መሪን ግን ሕዝብ ይፈጥረዋል። መሪዎች የሕዝቡ ሥዕሎች ናቸው። ከተወለዱበት ቀን እስከ ተሾሙበት ቀን ድረስ በማግከረሱ መካከል ሲኖሩ ሕዝቡ በእንደም በሌላም መልኩ የሳለባቸውን ሥዕል ነው በሥልጣን ወን በር ላይ ሆነው የሚያሳዩን።

መሪዎቻችን የተረቶቻችን፣ የዘፈኖቻችን፣ የአባባሎቻችን፣ የእምነቶቻችን፣ አመለካከቶቻችን፣ የአኗኗራችን የአበላላችን እና የአጠጣጣችን ውጤቶች ናቸው።

ወላጅ ሳሉን ሲመገብ ጓዳ ውስጥ ግብ ይባሉ ከነበሩ ልጆች ግልጽነትን መጠበቅ፤ ከወላጆቻቸው ጋር በእንደም ጉዳይ ሳይወያዩ እና በሐሳብ ልዕልና ለውሳኔ ሳይበቁ ከሚያድጉ ልጆች ተወያይቶ መግባባትን እና ከኃይል እና ከሥልጣን ይልቅ በሐሳብ ልዕልና መተማመንን መጠበቅ፤ ልጅ እና ፊት አይበርደውም እየተባሉ ከሚያድጉ ልጆች መካከል የሕፃናትን መብት የሚያከብሩ መሪዎች መመኘት፤ ወላጆቻቸው

ችግሮቻቸውን ተነጋግረው፣ ተከራክረው እና ጊዜ ወስደው ከመፍታት ይልቅ በትንሽ በትልቁ ሲደባደቡ እና ሲፋቱ እያዩ ካደጉ ልጆች መካከል የክርክር እና የውይይት ባሕል ያለው፣ ልዩነቱን አቻችሎ የሚኖር፣ ጊዜ ወስዶ ችግሮችን የሚፈታ እና በትንሽ በትልቁ ፓርቲውን ጥሎ የማይ ወጣ መሪ መመበቅ፣ ሲቷ ልጅ በቤት ሠራ ስትዳፋ እያየ እርሱ ሲራገጥ ከሚውል ልጅ መካከል የጾታ እኩልነትን የሚያ ሰፍን መሪ መሻት፣ ከየቢሮው እና ከየፋብሪካው፣ ከመንግሥት ካዝና እና ከቤተ እምነት ሙዳዩ ምጽዋት፣ ከግብር እና ከቀረጥ፣ በተመነተፈ ገንዘብ ከሚያድግ ልጅ መካከል የሀገሩን ገንዘብ የማይበላ መሪ መፈለግ፣

በቤተሰቡ መካከል በሚነገሩ አባባሎች እና ተረቶች፣ ሰድቦች እና ርግማኖች አንዱ ብሔረሰብ ከሌላው ተለይቶ ሲሳቅበት እና ሲቀለድበት፣ ሲተረትበት እና ሲሾፍበት፣ ሲናቅ እና ሲንቋሸሽ እየሰማ ያደገን ልጅ አድገህ የብሔር ብሔረሰቦችን እኩልነት የምታሰፍን መሪ ሁን ብሎ ያለ ዐቅሙ ማሸከም፣ አስተማሪውን እያንጓጠጠ፣ እየተደባደበ እና በትምህርት ሰዓቱ እየቀለደ የሚያድግን ልጅ ማይምነትን ከሀገር የምታጠፋ መሪ ሁን ማለት፣

ታናናሽ ወንድሞቹን እና እጎቶቹን እያንቆራጠጠ፣ የሠፈር ሴቶችን መቆሚያ መቀመጫ እያሳጣ፣ ለምን ቀና ብላችሁ አያችሁኝ ብሎ የሸሚዙን እጅጌ እየሰበሰበ ያደገን ልጅ

ጠባቂ ልጅ ልሉኝ

ደብዳቤዎቼ መሪ እንዲሆን መመኘት ያልዘሩትን ማሳደግ ነው።

በሀገራችን ጀግንነት ስለሚደነቅ፣ ጀግናም ስለሚከበር፣ እንበሳ እና እጋዝን፣ ነብር እና ዝሆን መግደል ስለሚያሻልም፣ በባላቸው ትምህርት ፈረሰ ጉግሰ እና ጦር ውርወራ፣ ሽመል ሰንዘራ እና ጋሻ ምክታ፣ ውኃ ዋና እና ዝላይ ከልጅነት ጀምሮ ይሰጥ ስለነበር ሀገራችን አያሌ የጦር ሜዳ ጀግኖችን አፍርታለች። በጠላት ላይ አስደናቂ ድል የሚቀዳጁ፣ ድንበራቸውን ለአፍታም የማያስደፍሩ፣ ጀግንነት ከነጭ እና ቀይ የደም ሴላቸው ጋር ሦስተኛ ሕዋስ የሆነላቸው አርበኞችን አፍርታለች።

ነበር ግን የአመራር፣ የአስተዳደር እና የአሠራር ጀግኖችን፣ የዲሞክራሲ እና የሰብአዊ መብት ጀግኖችን፣ የክርክር እና የውይይት ጀግኖችን ገና አላፈራችም። የመቻቻል እና የመደማመጥ፣ ተቃራኒን ሃሳብ፣ የማንደሰትበትን ውሳኔ፣ የምንጠላ ውን አመለካከት እንደ በጎ የሚቀበሉ መሪዎችን ገና አላገኘችም። እንደ ሰው እንዳለው «ኮምፒውተሩ ባልተጫነበት ሰፍት ዌር ሊሠራ አይችልም»።

ስመሆኑ፣ ከሠፈር አድር እስከ ቤተ መንግሥት፣ ከቀበሌ እስከ ፓርላማ፣ ከአንደኛ ክፍል እስከ ዩኒቨርሲቲ፣ ኢትዮጵያ የምትፈልጋቸውን ዓይነት መሪዎች ለማፍራት የሚያስችል

ዘፈን፣ ተረት፣ አባባል፣ ጨዋታ፣ ብሄል፣ ወግ፣ ባህል፣ ሥርዓት አለንን? እንደ ኢትዮጵያ ባላች ሚዲያ እና ንባብ፣ ትምህርት እና ለዘመናዊ ሥልጣኔ መጋለጥ ውስጥ በሆነባት ሀገር፣ ሰዎች አብዛኛውን ጊዜያቸውን ከአካባቢያዊ ባህላቸው እና ወጋቸው ጋር ነው በሚያሳልፉባት፣ ካንብቡት መጽሐፍ የሰሙት ተረት፣ ከተማሩት ትምህርት የበሉት ድግስ፣ ከተከታተሉት ሚዲያ የዋለባት ጨዋታ፣ ካገኙት ሥልጣና የመሸብት የልቅሶ ድን ኳን፣ በሚበዛበት ማንበረሰብ ውስጥ፣ ኅብረተሰቡ የሚፈልጋቸውን መሪዎች ለመፍጠር የሚያስችል ባሕል አለውን?

አባቱ አንድም ቀን ጋዜጣ ሲያነብ ያላየው፣ እንዲያነብም ያላደረገው፣ በቤታቸው ውስጥ ከትምህርት መጽሐፍት በቀር ሌላ መጽሐፍ ሲገዛ አይተው የማያውቁ፣ እናቶች ከብዘው ቡና ላይ፣ አባቶች ከብዘው ጠጅ ቤት እና ልቅሶ ቤት ሲያውክሉ እንጂ መጽሐፍ ሲያነቡ፣ ባንብቡት እና በተረዱት ነገርም ሲከራከሩ ያልሰማን ልጅ፣ ነገ አድጎ ስለ ፕሬስ ነጻነት ዘብ ይቆማል የሚለው ማን ደፋር ነው?

ስዎቻችን እንኳን «በለው፣ ቀረጠው፣ ፍለጠው፣ እንቆራጥጠው፣ ግዛቸው፣ ዋኝባቸው»፣ በሆኑበት ሀገር፣ መሪነትን ሲያስብ ጉልበትን የማያስብ መሪ ከየት እናመጣለን?

ሌተሰበቻችን፤ እድሮቻችን፤ ዕቁቦቻችን፤ የትምህርት ክፍሎችን፤ የጽዋ ማህበሮቻችን፤ ሰንበቲዎቻችን፤ መጀሊሶቻችን፤ የእምነት ተቋሞቻችን፤ የወጣት እና የሴት ማህበሮቻችን፤ የሞያ እና የሲቪክ ማህበሮቻችን፤ መንግሥታዊ ያልሆኑ ድርጅቶቻችን፤ ምን ዓይነት መሪዎች አሏቸው? ስለ ፓርላማው እና ስለ ጠቅላይ ሚኒስትሩ፤ ስለ ካቢኔው እና ስለ ምክር ቤቱ ከመነጋገራችን በፊት በዕለት ተዕለት ኑሮአችን ታላቁን ቦታ ስለሚይዙት ስለ እነዚህ ተቋማት አሠራር፤ አመራር፤ የመሪዎች አመራረጥ፤ ድምጽ አሰጣጥ እስኪ እንነጋገር።

ለመሆኑ በዕድር እና በዕቁብ የምረጡኝ ዘመቻ አለ? የክፍል ኃላፊን ስም ጠሪ መምህር ይመርጠዋል ወይስ ሃሳቡን አቅርቦ ብትመርጡኝ ለክፍላችን እንዲህ እና እንዲያ አደርጋለሁ ብሎ ተማሪው ይመርጠዋል? ለመሆኑስ በክፍል ኃላፊ ምርጫ ተማሪዎች በኮሮጆ ውስጥ ድምጽ ይሰጣሉ? በእድር እና በዕቁብ ሊቀመንበር እና ሰብሳቢ ምርጫ ጊዜ ድምጽ እንዴት ነው የሚሰጠው፤ ምርጫው ዲሞክራሲያዊ፤ ግልጽ እና የማይቃወም ረብር ነው?

የዩኒቨርሲቲ ፕሬዚዳንቶች፤ ዲኖች፤ የዲፓርትመንት ሊቃነ መናብሮት ሃሳባቸውን አቅርበው፤ ምረጡን ብለው፤ ተወዳድረው፤ የምረጡን ዘመቻ እድርገው፤ ተከራክረው ብደመዕ አሰጣጥ ሥርዓት ተመርጠው የሚመሩበት ዘመን መቼ ነው?

የሚመጣው? ተማሪዎችህ የተማሪ ምክር ቤቶችን መሪዎች፣ የፓርላማ አባላት በሚመረጡበት ሥርዓት የሚመርጡት እና ለወደ ፊት የፖለቲካ እና የመሪነት ሕይወታቸው ልምድ የሚቀ ስሙት መቼ ነው?

ታዲያ እነዚህን ሁሉ እንደዋሳ ዘልልን የሀገር መሪ ከየት እናገኛለን። ዜውስ እንዳለው እኛ ያልፈጠርንውን መሪ ፈጣሪ ከየት ያመጣዋል? ከአፍሪካ? ከአውሮፓ? ከአሜሪካ? ከቻይና? ወይስ ከላቲን አሜሪካ? ለምን መንደራችንን በተገቢው መንገድ ከማ ስተዳር እንጀምርም። በኮንዶሚኒየም ሕንጻዎች፣ በራል እስቴት መንደሮች፣ በኢፓርትመንቶች፣ ግልጽ ምርጫን፣ አንዳች የለ ውጥ ዕቅድ ይዞ ተመርጦ መሥራትን፣ በየጊዜው ሪፖርት ማድረግን፣ ተሰብስበን ሥራን መገምገምን፣ በሚገባ የሠራውን መሸለምን፣ በሚሰጠን አካባቢያዊ ሐላፊነት ያለ ችልታ ማገልገልን ለምን እንጀምረውም? መሪዎችን ለምን እንፈጥርም? መሪ ነት ፓርላማ ከገቡ፣ ከተሾሙ እና ሥልጣን ከያዙ በኋላ እን ዴት ይጀመራል? ሰዎች እየመሩ ቆይተው ወደ ሥልጣን መምጣት አለባቸው እንጂ ወደ ሥልጣን መጥተው መሪነትን መማር የለባቸውም።

የዕድሩ ሙሴ ከተመረጡ ሰንት ጊዜያቸው ነው? ሥልጣናቸውን ገደብ አለው? የዕቁቡ ዳኛ ለሰንት ዓመት ነው ከዓመት እንድ ዕጣ እየበሉ የሚኖሩት? የሥልጣናቸው ገደብ

እስከ መቼ ነው? የሰበካ ጉባኤው ምክትል ሊቀ መንበር፤
 የአካባቢው መጀሊስ ሊቀ መንበር፤ የመጣቶች ማኅበር
 ሰብሳቢው፤ የሴቶች ማኅበር ሊቀ መንበር፤ የፌዴሬሽኑ
 ፕሬዚዳንት፤ የኮሚቴው ሊቀ መንበር፤ የክለቡ ፕሬዚዳንት፤
 የድርጅቱ ፕሬዚዳንት፤ የሥልጣናቸው ገደብ ይታወቃል?
 እዚያ በታሰ ከተቀመጡ ስንት ጊዜ ሆናቸው? የሚተካቸው
 ሰው ስላጡ ነው? እርሳቸው ተቀብተው ነው የተቀመጡት?
 ለመሆኑስ እንዴት እንደሚቆዩ እያሰቡ ነው የሚኖሩት ወይስ
 ጥሩ ሥራ ሠርተው እንዴት ለሌላው እንደሚያስረክቡ?
 ታዲያ በጊዜ ገደብ ሥልጣን ላይ የሚወጡ፤ ጊዜያቸው
 ሲደርስ ሪፖርታቸውን አቅርበውና የሚገባቸውን ሠርተው
 ወዝብራቸውን ለሌላው የሚያስረክቡ መሪዎች ከየት ነው
 የምናገኘው? ከመካከላችን ያልፈጠርናቸውን ከየት እናስመጣ?
 ኑ በየአካባቢያችን የነገ መሪዎቻችንን እንፍጠር። ሕዝብ ነው
 መሪውን በአርአያው እና በአምሳሉ የሚፈጥረው። መሪ
 በእንድ ቀን ምርጫ፤ በእንድ ሰሞን ንግግር አይፈጠርም፤ መሪ
 በሂደት የሚገኝ ነው። ባሕሩ ያልያዘውን ዓላ መረቡ
 አያጠምደውም። ኩርንችት ተዘርቶ በለስ፤ እሾህ ተዘርቶም
 ወይን የሚያበቅል መሪት የለም። **የኢትዮጵያ ለውጥ ሃይል**
በራሱ 707፣ ወደ አዲስ አበባ

ድንጋይ ስድብ ነው ወይ?

አገልግሎት ጊዜ በተለምዶ የተቀበልናቸው፡ እኛም ሳንመረምር ዝም ብለን የምናደርጋቸው እና የምንናገራቸው ነገሮች፤ የያዙት እውነታ ከሚታወቀው በተቃራኒ ሆኖ የሚገኝበት ጊዜ አለ። ትምህርት የማይገባውን፤ ሰነፉን እና ደደቡን፤ ሥራ ጠሉን እና ዘረጠውን ለመግለጥ «እገሌ ድንጋይ ነው» እንላለን። የሌላውን ሀገር አላውቅም እንጂ ኢትዮጵያ ውስጥ ግን እንዲያ ብሎ መሳደብ እና ድንጋይን ለውጥ ለሌለው፤ ለሰነፍ እና ለሥራ ጠል አእምሮ ምሳሌ ማድረግ የምንችል አይመስለንም።

ስለ ኢትዮጵያ ፊደል አመጣጥ ሊጠየቅ የሚችለው መረጃ ድንጋይ ነው። ቀደምት ሳባውያን ታሪካቸውን እና የገዛ ዘገባቸውን፤ ንግግራቸውን እና እምነታቸውን ጽፈው ያስቀመጡት በድንጋይ ላይ ነው። ኢትዮጵያ ውስጥ ዛሬ የምንጠቀምበት እና የምንኮራበት ፊደል እንዴት እና ከየት ተገኘ ብለን ብን መረምር የመረጃው ባለቤት ድንጋይ ነው። ፊደላችንን ብቻ ሳይሆን በወትሮ የነበሩትን የጥበብ መሣርያዎቻችንን፤ የጦር መሣርያዎቻችንን፤ የእህል ዓይነቶቻችንን፤ የምንጠቀምባቸውን ከብቶች፤ የዛፎቻችንን እና

መጠሮቹ እና ሌሎች

የማስድናት ሁብቶቻችንን እንኳን የምናገኘው ከድንጋይ ላይ መረጃዎቻችን ነው።

የኢትዮጵያ የጥንቱ ግዛት ከየት ተነሥቶ የት ይደርስ እንደ ነበር፣ ማን ማን የተባሉ ሕዝቦች በአኩረም መንግሥት ሥር ይተጻፈሩ እንደ ነበር፣ የትኞቹ ቦታዎች በጦርነት ገብረው እንደ ነበር፣ የትኞቹ ቦታዎች ወርቅ፣ የትኞቹስ ቦታዎች አልማዝ፣ የትኞቹስ ቦታዎች ዕንቁ ይገብሩ እንደ ነበር የጥንቱን መረጃ የያዘው የድንጋይ ላይ ጽሑፍ ነው።

ለመሆኑ የኢትዮጵያን የብዙ ሺ ዓመታት ታሪክ የድንጋይ ያህል አሟልቶ የሚያውቀው አለ? ለቅድመ ጽሑፍ ታሪካችን ምስክሩ የአኩረም እና የደቡብ ትክል ድንጋዮች ናቸው፤ ለአኩረም ዘመን ታሪካችን ምስክሩ በአኩረም አካባቢ እና ባሕር ተሻግሮ በየመን የተገኙት የድንጋይ ጽሑፎች ናቸው። በዘመኑ የተጻፈ የታሪክ መረጃ የለም ተብሎ በባለ ታሪኮች ዘንድ «የጨለማ ዘመን» እየተባለ ስሙ የጠፋው የዛግዌ ሥርወ መንግሥት ታሪካችን እንኳን ሕያው ምስክሩ የድንጋይ ውቅር አብያተ ክርስቲያናት ናቸው፤ ከዛግዌ ሥርወ መንግሥት በኋላ ለመጣው የመካከለኛው ዘመን ታሪካችንም ከጦርነት የተረፉን መረጃዎቻችን በየዋሻዎቹ የምናገኛቸው መዛግብቶቻችን ናቸው፤ የጎንደር ዘመንም አሻራዎቹ ከድንጋይ የተሠሩት ግንቦቻችን ናቸው። ሐረር ለነበረው ሥልጣኔ እና ታሪክ

ሕያው ምስክራችን ከድንጋይ የተሠራው የሐረር ግንብ ነው። እናም ሦስት ሺም እንበለው ሰባት ሺ የኛን ታሪክ ከድንጋይ በተሻለ ማን ያውቀዋል።

በአሥራ ስድስተኛው መቶ ክፍለ ዘመን የነበረውን የክርስቲያን ሙስሊም ጦርነት በተመለከተ እንኳን በሁለቱም ወገን ከተጻፉት ታሪኮች ሌላ ምስክር የምናገኘው በድንጋይ ላይ ነው። የት የት ቦታዎች ጦርነቱ ተደረገ? በወቅቱ የድል በለስ እየቀናው የመጣው የኢብን ኢብራሂም አሕመድ አልጋዚ ወታደሮች እና ተከታዮች የት ቦታ ላይ ተቀበሩ? በመጨረሻም አሕመድ አልጋዚ የት ቦታ ድል ሆነ? እያልን ብንጠይቅ በወቅቱ የነበረውን ታሪክ የምናገኘው «የግራኝ» ድንጋይ በመባል ከሚታወቁት እና በወቅቱ ከተተከሉት ትክል ድንጋዮች ይመስለኛል።

ሀገራችን በጦርነት ስተታመስ፤ ሕዝቦቿም ራሳቸውን እና ሀገራቸውን ሲከላከሉ የኖሩ ናቸው። እብዛኛው ታሪካችንም የጦር ነት ታሪክ ነው ይባላል። በዚህም የተነሳ አያሌ ታሪካዊ መዛ ግብትን አጥተናል። መጻሕፍቱ፣ ሥዕላቱ፣ ደብዳቤዎቹ፣ ንዋ ያቱ እና የወግ ዕቃዎቹ እየተቃጠሉም፣ እየተዘረፉም፣ በአፈር እየተበሉም አልቀውብናል። የተረፉትም ቢሆኑ ዕድሜ ለድን ጋይ በየዋሻዎቹ ተደብቀው፣ ከአፈር መበላት እና ከእሳት፣ ብሉም ከቀበኛ የተረፉልን ናቸው። እነዚህ የድንጋይ

ጠጠሮቹ ለና ሌላች

ምሳሌ ለና የድንጋይ ወጋግራ ዘርግተው የተፈጠሩ የድንጋይ ዋሻዎች ባይኖሩ ኖሮ፤ አሁን የምንኮራባቸውን የብራና መጸሐፍት፤ ንዋ ያት ለና የወግ ሕቃዎች አጥተን ተረት ብቻ ወርሰን በቀረን ነበር።

እነዚያ የድንጋይ ዋሻዎች ንብረቶቻችንን ብቻ ሳይሆን በእነዚያ የመርነት ለና የመከራ ጊዜያት ለናቶቻችንን ለና ለባቶቻችንንም አስጠልለው አትርፈዋል። በሰሜን ሸዋ ተራሮች ሥር የሚገኙት ለና «ዋሻ እገሌ» እየተባሉ የሚጠሩት ለቁጥር የሚታክቱት ዋሻዎቻችን፤ የባሉው ሰብስቢ ዋሻ ለና የጋሞሳ ፋው የቦረዳ ዋሻ ለዚህ ምስክሮቻችን ናቸው።

ቀደምቶቻችን ሰማይ ሰማዩን ብቻ ሲያዩ አልኖሩም። ምድር ንም በሚገባ ዐውቀዋት ነበር። ከሰሜን እስከ ደቡብ የምናገኛቸውን የድንጋይ ጥበቦቻችን የተሠሩባቸው ዐለቶች ተመሳሳይ ጠባይ ያላቸው ናቸው። እነዚያ ጠቢባን ድንጋዮቹን በሁለት መመዘኛ ነው ሲመርጧቸው የኖሩት። ቅርጽ ለማውጣት የሚ ያስችል ለና ረሻም ዘመን ለመኖር ዐትም ያለው። በሁለቱም ተሳክቶላቸዋል። የሚገርመው ግን እነዚህን መመዘኛዎች የሚ ያሟላውን ድንጋይ ለማወቅ የሚጠይቀውን የጂኦሎጂ ዕውቀት ከየት አገኙት? የሚለው ነው።

አንድ ሊቅ «ኢትዮጵያውያን ማለት ድንጋይ ሲያናግሩ የኖሩ ሕዝቦች ናቸው» በማለት የተናገረው እውነቱን መሆን

ጠቅላይ ልዩ ልሎች

አለበት። መረቱን ፈልገው፤ ድንጋዩን አጥንተው፤ መርጠው እና አለጠፈው ዘመናትን የሚሻገር የሥልጣኔ እሳራ መቀው የቻሉት ድንጋዩ የማናገር ችሎታ ስለሰፈሩት መሆኑን አለበት። እነዚያን ድንጋዮች ቤት ብቻ አይደለም የሠሩባቸው። መሠረዳቸውን፤ መስቀሎቻቸውን እና ደውሎቻቸውንም ወርተውባቸዋል። በወሎ፤ በጎንደር እና በጣሪ ገዳማት የምናገኛቸው የድንጋዩ ደውሎች ድምፃቸው ከመዳብ እና ከብረት ደውሎች ይበልጣል። ለዚህ የተስማማውን፤ ድምፅ ሊያወጣ የሚችል ውን የድንጋዩ ዓይነት በምን ዐወቁት? ወይስ ያን ጊዜ የጂኦ ሎጂ ትምህርት ነበረ እንደ?

ምናልባትም ቀደምቶቻችን የተፈተነ ሕይወትን የሚወድዱ ሳይሆኑ አይቀሩም። በቀላሉ ከእንጨት፣ ሣጥር እና ቅጠላ ቅጠል ሊሠሯቸው ይችላሉ የነበሩትን ነገሮች ከባድ ከሆነው እና ልዩ ችሎታን እና ቴክኖሎጂ ከሚጠይቀው ከድንጋዩ ለመሥራት የፈለጉት ተፈጥሮን ለመፈተን፤ ዕውቀትንም ለመገዳደር ይመስለኛል። የጀግንነታቸው አንዱ መገለጫም ጠላትን በመቋቋም ብቻ ሳይሆን ተፈጥሮን ተፈታትነው በማስገበርም ጭምር እንዲሆን ሳያስቡ አልቀሩም። በዚህ መልኩ መከራን ተቋቁሞ ማለፍን አስቀድመው ከተፈጥሮ ጋር ባደረጉት ትግል ስለ ለመዲት ሳይሆን አይቀርም እነዚያን ክፉ ጊዜያት ታሪክ እና ቅርስን ጠብቀው ለማሳለፍ የቻሉት።

ጠጠሮች እና ሌሎች

ክርስቲያንም ሙሴምም ያልነበሩት ቀደምት የዳላማት መንግሥታት ታሪካቸውን ያቆዩት በድንጋይ ነው፤ በክርስትና ቸው የታወቁት የዛግዌ ነገሥታት እና ሕዝቦችም ታሪካቸውን ያቆዩት በድንጋይ ነው። ሙሴም የተነበሩት ግዛቶች እና ሕዝቦችም ታሪካቸውን ያቆዩት በድንጋይ ላይ ነው። በትግራይ፣ በላሲ እና በጎንደር ከ3000 በላይ ውቅር አብያተ ክርስቲያናትን እናገኛለን። በአርጎባ «ራሳ» አካባቢ ደግሞ አርጎባዎች «ቱሉል» ብለው የሚጠሯቸው ወደ 3000 የሚጠጉ በባለሞያ የተቀረጹ የድንጋይ ምስሎች እናገኛለን። እናም፤ ምንም በፃይማኖት ብንለያይም ሥልጣኔያችን ግን በድንጋይ ላይ ወፍሮ አንድነታችንን ይመሰክርብናል።

ከሰሜን እስከ ደቡብ ያለውን የኢትዮጵያውያንን አንድነት ሲሆን ከድንጋይ በተሻለ ማን ይመሰክረዋል። አንድ ሰው እንዳለው «እስከሰታ እና ድንጋይን ያህል የኢትዮጵያን ሕዝቦች አንድነት የሚያሳይ ባሕላዊ ገጽታ የለም»። ትግራይ ላይ ከወደ አንገት እና ትከሻ የጀመረው እስከሰታ፣ አገው እና አማራ ላይ ሲደርስ አንገትን ከትከሻ ያያይዝና፤ እርሚያ ላይ አንገትን፣ ትከሻን እና ወገብን ከእጅ እንቅስቃሴ ጋር ያዛምዳል። ወላይታ እና ሐድያ ላይ ሲወርድ ደግሞ ወገብን ታክኮ ወደ ዳሌ ዝቅ ይላል። ከዚያም ደቡብ ጫፍ ሐመሮች ላይ ሲገባ እስከሰታው በእግር ይጨርሳል። ያኔም ኢትዮጵያ አንድ ሰው ሆኖ ትታያለች ማለት ነው።

ድንጋይም እንዲሁ ነው። ከሰሜን አክሱም እስከ ባሌ ተራሮች፣ ከምዕራብ እጋይን እስከ አሰሳ፣ ኢትዮጵያ በታሪካዊ የድንጋይ ሐውልቶች የተሞላች ናት። በጣም የሚገርመው ደግሞ እነዚህ የድንጋይ ሐውልቶች ከመቃብር እና ከታሪካዊ ሁኔታች ጋር የተያያዙ መሆናቸው ነው።

የአክሱም ሐውልት በታላላቅ የአክሱም ነገሥታት መቃብር ላይ መታሰቢያ ሆኖ ቆሟል። ከአዲስ አበባ ደቡብ 50 ኪሎ ሜትር ርቀት ጀምሮ በሲዳማ፣ ወላይታ፣ ሐድያ፣ ስልጤ፣ ከምባታ፣ በሰሜን በአዋሳ ሐይቅ፣ በምዕራብ ደግሞ በአባያ ሐይቅ ተከብቦ የሚገኘውና ከ150 በላይ ታሪካዊ ሥፍራዎችን የያዘው የድንጋይ ሐውልቶች ስብስብ፣ እንደ ሰሜኑ ሁሉ የመቃብር ሥፍራዎችን እና ታሪካዊ ሁኔታችን መሠረት ያደረገ ነው። በእርምጃ ክልል በተለይም በአርሲ እና ባሌ የምናገኛቸው ሐውልቶችም ይህንኑ የሰሜን እና ደቡብ እሴት ተጋርተው፣ እንደነታችንንም መስክረው ይሄው ዛሬም ይታያሉ።

ድንጋይ ሥልጣኔያችንን ብቻ ሳይሆን ጀግንነታችንንም ሲመሰክር የኖረ ነው። መሣርያ እንደ ልብ ባልነበረበት በዚያ ዘመን ሉዓላዊነታችን ታፍሮ፣ ድንበራችን ተከብሮ፣ የኖረው በድንጋይ ጭምር ነው። ቆንጥር ለቆንጥር መወርወር፣ ተራራ ለተራራ መኖር የለመደው ሐበሻ በተራሮች ሜፍ መሸጎ

መጠኛ እና ሌሎች

ይሰቅተው በነበረው ናዳ ያሉቀውን ጠላት ያህል ለላው መሣርያችንን መጨረሱን አጠራጠራለሁ። ከሚዳማ አካባቢዎች ይመጡ የነበሩት አብዛኞቹ የውጭ ጠላቶች ከመሣርያችን በላይ መቆ ቋም ይቃታቸው ለሀገሪ ልጅ ብቻ ይበገር የነበረውን መልክዐ ምድራችንን ነው።

እናም ድንጋይ የታሪካችን፣ የፊደላችን፣ የሥልጣኔያችን፣ የእምነታችን፣ የቀጣይነታችን፣ የእንድንታችን፣ የኅብረታችን መገ ለሜ ከሆነ «ድንጋይ» እንዴት ስድብ ይሆናል?

ፈረንጅቹ

አሚሪካ ሚኒሶታ ያሉ ኢትዮጵያውያን ልጆቻቸው አማርኛ ቋንቋ እንዲያውቁ ፈለጉና ትምህርት ቤት አዘጋጁ። የሁሉም ፍላጎት ቋንቋ ማሳወቅ እንጂ እንዴት ማሳወቅ እንደሚቻል ልምዱ ያለው ሰው አልተገኘም። በኋላ በአንድ ሰው ጠቋሚነት ጥንት ለመሠረተ ትምህርት ማስተማር ያገለግል የነበረው የማስተማር መጽሐፍ ተገኘና እርሱ ነጭ ሰሌዳ ላይ እየተገለበጠ ትምህርቱ እንዲሰጥ ተወሰነ። ታዲያ ተማሪዎቹ በተሰበሰበ ቡድን በመጀመርያው ቀን ነበር ትምህርቱ ፈተና የገጠመው።

መምህሩ በነጩ ሰሌዳ ላይ ከመሠረተ ትምህርት ማስተማር መጽሐፍ ገለበጠና በመጠቀሚያ እንጨት እያመለከታቸው «አበበ በሶ በላ» በሉ አላቸው። ተማሪዎቹ ግን «who cares» ነበር ያሉት። እንደ ደነገጠ ወደ ሁለተኛው መስመር ሄደና «ጫላ ጨቤ ጨበጠ» አላቸው። ክፍሉ ውስጥ ውውውው ውውው የሚል የተቃውሞ ድምጽ ተፈጠረና እንዲት ሕፃን ተነሥታ «this is very dangerous, they should report it to the police» አለችው። እናም መምህሩ ከዚህ በላይ መቀጠል አልቻለም።

በሌሎች ጊዜ በልጆች እና በወላጆች መካከል የአስተሳሰብ ብቻ ሳይሆን የፍላጎት፣ የዕውቀት እና ለነገሮች ያላቸው የተጋላጭነት መጠን ልዩነት ተከስቷል። እንደገና ይቻላቸውን ቴሌቭዥን ያየንበትን እድሜ ልጆቻችን ካዩበት ዕድሜ፣ ኮምፒውተር የን ካንበትን እድሜ ልጆቻችን የኮምፒውተር ተምህርት ከሚወ ሰዱበት እድሜ ስናነፃፅረው በቀላሉ ልዩነቱን እንረዳለን። እንደገና ጊዜ እንዲያውም እኛ ስለ እነርሱ ያለን አስተሳሰብ የዘገዩ የሚሆንበት አጋጣሚም አለ። እንደ ወዳጆ ዘመዱ ቤት ሂዶ የሰማውን ጠንግራችሁ ይህንን ያሳያችኋል ብዬ አስባለሁ።

ቀደም ብሎ ነው። የኢትዮጵያ ቴሌቭዥን የአራት ሰዓት ተኩል ዜና በሚያሰማበት ጊዜ። ከዚህም በኋላ ስለሚኖረው ፊልም እና ፊልሙን ማየት የሚችሉት እነማን እንደ ሆኑ ማስታወቂያ ይናገራሉ። የርሱ፣ የእንቱ፣ እና የአክስቱ ልጆች ባሉ ኑን ሞልተው ቴሌቭዥን ያያሉ። አስተዋቂዋ የፊልሙን ርእስ ተናገረችን «እድሜያቸው ከአሥራ አምስት ዓመት በታች የሆኑ ልጆች ማየት አይችሉም» አለች። ያን ጊዜ ወላጆች ኮስ ተር ብለው «በሉ ሂዱና ተኝ፤ ይኼ ለእናንተ የሚሆን አይ ደለም» አሏቸው። ልጆቹ ግን ቅር አላላቸውም እየላቁ «ባለ ፊው ጊዜ ከ ያየነው ፊልም ነው» እየተባባሉ ወደ መኝታ ቤታቸው ሲገቡ፤ ወላጆች በድንጋጤ ከው ብለው ቀሩ።

ሥርዓተ ትምህርታችን በየጊዜው በመቀያየሩም የተነሣ እኛና ልጆቻችን የተማርናቸው ነገሮች በአቀራረብ ብቻ ሳይሆን በመሠረታዊነት ተለያይተዋል። እንዳንዱን ጉዳይ ደግሞ የተማር ነውም ቢሆን ረስተነዋል። ዛሬ ዛሬ እኛ ሳይ ከፍል የተማር ናቸውን እነርሱ የመጀመርያው ሳይክል ሳይ ይማሩታል፤ እኛ ፈጽሞ ሰምተናቸው የማናውቃቸውን እዳዲስ መሠረተ ሃሳቦችንም በትምህርታቸው ይዳስሏቸዋል። እንዳንዶቻችን ደግሞ ጥሎብን አልፎ አልፎ ጋዜጣ እናነብ ካልሆነ በቀር ለጠቅላላ ዕውቀት የሚሆን ነገር ማንበብም መስማትም እንወድም። ሌላው ቀርቶ ልጆቻችን ምን ይሆን የሚማሩት? ብለን እንኳን መጽሐፋቸውን አናገላብጥም።

ከጥንት ጀምረው ኢትዮጵያውያን ወላጆች እነርሱ ያላገኙትን ልጆቻቸው እንዲያገኙ መድከም ልማዳቸው ነው። «እስመ ጽሙፀን ለትምህርት ብሔረ ኢትዮጵያ ኄራን» እንዲል ዐፄ ዘርዐ ያዕቆብ በመጽሐፈ ብርሃን። ሳይማሩ ያስተምራሉ አይደል የምንላቸው? በርግጥ ሳይማሩ ማስተማር በጥንቱ ሥርዓተ ትምህርት ውስጥ እምብዛም ጉዳት አልነበረውም። ተማሪዎች ከክፍል ወጥተው የሚሠሩት የቤት ሥራ ካልሆነ በቀር ከወላጅ ቻቸው ጋር የሚያገናኝ ነገር እምብዛም የለውም ነበር። ቢበዛ ረባሽ ተማሪ ሲያጋጥምና ወላጅ አምጣ ሲባል መሄድ ነው። እርሱም ቢሆን መንገድ ላይ የተገኘ የዋሕ ሰው ወላጅ ነው ተብሎ የሚወሰድበት ዘመን ነበር።

እነዚህ በየትምህርት ቤቱ ያሉት አዳዲሶቹ መምህራን ግን «ሳይማር ያስተማረ» የሚባለውን ወላጅ ረስተውታል መሰለን። ለልጆቹ የቤት ሥራ ሲሰጧቸው «ወላጆቻችሁን ጠይቁ» ይላቸዋል። ምን ይሄ ብቻ፤ ልጆች ከፍል ውስጥ የሠሩትን ሥራ ተመልክተው ወላጆች እንዲፈርሙ ከየደብተሩ ግርጌ «ወላጅ ስም እና ፊርማ» እያሉ ያውም በእንግሊዝኛ ጽፈው ይልካሉ። እርሷ እንዲያውም አንዳንድ ትምህርት ቤቶችማ ለወላጆች ማስ ታወሻ የሚልኩት በእንግሊዝኛ ብቻ ነው፤ ልጆች ደግሞ «የወላጅ ፊርማ» ከተባለ «የወላጅ ፊርማ» ነው የሚያውቁት። አንዳንዱ ወላጅኩ እንዲያው ሳይማር ቀርቶ ተማርኩ የሚለውም የልጆቹ ትምህርት እርሱ ከሚያውቀው ተቀይሮበታል። በተለይም በአሁኑ ጊዜ «የኛ ሙሽራ ኩረባቸው፤ በእንግሊዝ አናግ ሪያቸው» የሚለው የጥንቱ የሠርግ ዘፈን በትምህርት ቤቱ ቻችን በሚተገበርበት ዘመን፤ በአግርኛ ያልተማርነውን በእንግሊዝኛ ለልጆቻችን ማስረዳቱ ችግር ሆኗል።

አንድ ዘመዳችን ልጆቹን ምርጥ የተባለ ትምህርት ቤት ያስገባል። ያ ትምህርት ቤት ደግሞ የሚታወቀው ልጆቹን በእን ግሊዝኛ እንዲቀብሉ በማድረግ ነው። እናም ልጆቹ እላባባ ላቸው፤ አባላቸው፤ አካሄዳቸው፤ የፀጉር አሠራራቸው ሁሉ በእንግሊዝኛ ሆነ። ማታ ማታ ሲገቡ የቤት ሥራቸውን ጠረ ሲዛ ላይ ይዘረግፉና «ዳድ ይህንን አንድርስታንድ

አላደረግኩትም» ይሉታል። እርሱ ደግሞ አራተኛ ክፍል ላይ
ያቋረጣትን ትምህርት ልጆቹ ዐጸደ ሕፃናት እያሉ ነበር
አልፈዋት የሄዱት። «እናታችሁን ጠይቋት» እያለ
ያልፋቸዋል። እናት ታስረዳለች።

በኋላ ግን ሊያዋጣው አልቻለም «የነ እገሊት ዳድ እኮ
ያስጠናቸዋል! የነ እገሊት ፋዘርኮ በእንግሊዝኛ ነው
የሚያዋራቸው፤ ደግሞ ቲቸር ፋዘራችሁን ጠይቃችሁ ኑ ነው
ያለን» እያሉ አላ ስቀምጠው አሉ። እርሱ ሁለት ችግር ነው
የገጠመው። አንዱ ንዱን ነገር ጭራሹኑ ሰምቶት አያውቅም፤
የሚያውቀውን ደግሞ ለማስረዳት እንግሊዝኛ የሚባለውን
ቋንቋ ከየት ያም ጣው። አንድ ቀን ልጆቹ «ስቶሪ ቡክ»
አንብብልን ብለውት በዚያች በሚያስታውሳት እንግሊዝኛ
እየሰባበረም ቢሆን ሊያነ ብላቸው ሲሞክር ልባቸው እስኪፈርስ
ስቀው «እንዴ ዳድ! በምን ቋንቋ ነው የምታነብልን» ያሉትን
ሲያስበው ከእድሜው እየቀነሰ ተቸግሮአል። እናም በየጊዜው
መሸወዱ አላ ዋጣ ሲለው፤ ሥራ አለብኝ እያለ ልጆቹ ከተኝ
በኋላ መግባት ጀመረ አሉ። መሸት ሲል ባለቤቱ ጋ
ይደውልና «እንዴት ነው ፈረንጆቹ ተኝ?» ይላል አሉ።

ልጆች ወላጆቻቸውን አያውቁም ብለው ከገመቱ ሁለት አደጋ
ዎች አሉት። የመጀመርያው የሚቆጣጠረኝ የለም ብለው
እንዲገምቱና ከመጠን በላይ እንዲዝናኑ ያደርጋቸዋል።

ጠባቂ ለኛ ሌሎች

ልጆቻቸው የሚያስፈልጓቸውን ነገር በየጊዜው መሥራት አለመሥራታቸውን ወላጆች ማረጋገጥ አይችሉም። ደብተሩን ገልጦ የተቀመጠ ልጅ ሁሉ ያጠና ሊመስላቸው ይችላል። ሁለተኛው አደጋ ደግሞ ልጆች በወላጆቻቸው እንዳይተማመኑ ያደርጋቸዋል። በየጊዜው ወደ ትምህርት ቤት ወላጆቻቸው ተጠር ተው ከመምህራኑ ጋር በጉዳዮች ላይ በእኩልነት የማይነጋገሩ ከሆነ አያውቁም የሚል ግምትን ልጆች ይወስዳሉ። ይህ ደግሞ በወላጅ የመተማመናቸውን ነገር ይቀንሰዋል። አባዬ አያውቀውም፣ እማዬ አታውቀውም ማለት ከጀመሩ ደግሞ ከወላጆቻቸው ጋር የሚኖራቸውን ውይይት ያቆምዋል።

በውጭ ግለም የሚኖሩ አብዛኞቹ ኢትዮጵያውን ወላጆች፣ በተለይም ከሀገር ቤት ልጆቻቸውን ይዘው የሚሄዱ ወላጆች፣ ትልቁ ፈተና ከልጆቻቸው ጋር የዕውቀት እና የቋንቋ መለያየት ነው። ብዙ ጊዜ ልጆቹ ትምህርት ቤት እንደገቡ ወዲያ ውኑ የሀገሩን ባሕል እና ቋንቋ ይለምዱታል። የሚውሉትም ከሀገሬው ሰዎች ጋር ስለሆነ የተሻለ ተጋላጭነት አላቸው። ወላጆች ግን አብዛኛውን ጊዜ ከሀገራቸው ሰው ጋር ያሳለፋሉ። ሥራ ቢገቡም የተወሰኑ ነገሮችን በሀገሬው ቋንቋ ሊናገሩ ይችላሉ እንጂ የልጆቻቸውን ያህል ሊያግባባ የሚችል አካባቢ አይገኝባቸውም።

መጠራቻ እና ሌሎች

በዚህ የተነሣ እንዳንድ ወላጆች ቋንቋን ከልጆቻቸው ለመማር ሲሉ ቢታቸው ውስጥ በእናት ቋንቋቸው ሳይሆን በሄዱበት ሀገር ቋንቋ ልጆቻቸውን ማነጋገር ይጀምራሉ። እንዲያውም የልጆቻቸውን ትምህርት ሊከታተሉ ይቅርና እነርሱ ራሳቸው ከልጆቻቸው እንደሚማሩ ልጆቹ ሲያውቁ ኢትዮጵያዊነቱን እና ኢትዮጵያዊውን ባሕል እየተው ቅልጥ ብለው ወደዚያው ሀገር ይገባሉ። በመካከል በልጆች እና በወላጆች መካከል ችግር ሲፈጠር መግባባት አይቻልም።

መጀመርያ ነገር ልጆቹን እና ወላጆቹን የሚያግባባ ቋንቋ አይገኝም። የወላጆችን ቋንቋ ልጆች ረስተውታል፤ የልጆቹን ቋንቋ ደግሞ ወላጆች ገና በሚገባ አልለመዱትም። «አላውቅበት አል ኩኝ ያንቺን አማርኛ» ያለው ነገር ይመጣል። በሌላ በኩል ደግሞ በሁለቱ መካከል የእሴት ልዩነት ተከስቷል። ልጆቹ የተማሩት «ጥሩ ነገር» ወላጆች ከሚያውቁት «ጥሩ ነገር» ተለይቷል።

አንድ ጊዜ እንዲያውም በልጆች እና በወላጆች መካከል የተፈጠረውን አለመግባባት ለመፍታት ለተቀመጡት ሽማግሌዎች አንድ አዳጊ ልጅ የተናገረው ነገር የችግሩን ስሩት ቁልጭ አድርጎ ያሳያል ብዬ አስባለሁ። «አባቴ የኢትዮጵያን ባሕል እና ተረት ነግሮኝ አያውቅም፤ የዚህን አገር ተረትም አያውቃቸውም፤ የኢትዮጵያን ቢሃገረኝ ኖሮ»

እንደ እገሉ እንዳትሆን እያለ ለመምከር ይችላል ነበረ፡ የዚህን ሀገር ቢያውቅም በዚያ ይመክረኝ ነበረ። እርሱ እና እኔ በምን እንግባባ?» አለ እሱ።

እንደዚህ ወላጆች ይህንን ችግር ለመፍታት የሚሞክሩት አስጠኝ በመቅጠር ነው። በርግጥም የሚያስጠናው ሰው የትምህርት ችግሮችን በተወሰነ መልኩ ይፈታ ይሆናል። ወላጅን ግን ሊተካ አይችልም። ወላጆች ጠዋት ወደ ሥራ ሲሄዱ ልጆችም በዚያው ሰዓት ወደ ትምህርት ቤት ይሄዳሉ። ግታ ወላጆች ከሥራ ሲመለሱ ልጆች የቤት ሥራ መሥራት ወይም ማጥ ናት አለባቸው፤ ከዚያ በኋላ ደግሞ ይመሸና ልጆች በጊዜ ይተኛሉ። ታዲያ ልጆች እና ወላጆች ጥናት ላይ ወይም የቤት ሥራው ላይ ካልተገናኙ መቼ ሊገናኙ ነው? ወላጆች ልጆቻቸውን ለአስጠኝዎች ብቻ ከተዋቸው የሚኖራቸውን የግንኙ ነት ገመድ በራሳቸው ጊዜ እየበጠሱት ነው ማለት ነው።

ስደተኞችን በብዛት በሚቀበሉ እንደ አሜሪካ፣ ካናዳ እና አውስትራልያ ባሉ ሀገሮች እንደተለመደው ሁሉ ወላጆች የልጆቻቸውን የትምህርት ሃይት እንዴት ማገዝ እንደሚችሉ የሚያሳዩት እና የምክር አገልግሎት የሚሰጡ ተቋማት ያስፈልጋቸዋል። እነዚህ ተቋማት ለብቻቸው ወይም ከትምህርት ቤቶች ጋር ሊቋቋሙ ይችላሉ። ተቋማቱ በእንደ

መጠራቅ ልዩ ልሎች

በኩል መምህራን ስለ ወላጆች ዕራታ ተገንዝበው በትምህርቱ ሂደት ወላጆችን ጭምር መርዳት እንዳለባቸው ምክር እና ሥልጠና ሲሰጡ በሌላ በኩል ደግሞ ወላጆች ከልጆቻቸው ትምህርት ጋር እንዲያገናኙ እንደሚችሉ ያመለክታል።

ያለበልሁያማ ልረንጆቹ እስኪተኙ እየጠበቅን እስከ መቼ እምሸቱን ቢታችን እንገባለን?

ካልሞትክ አይገሉህም

ለጽ ተስፋ ቆርጦ ነው የመጣው። «ምን ዋጋ አለው ብለው ነው፤ ከንግዲህም ምንም ተስፋ የለኝም» አላቸው ሽማግሌውን። «ምን ሆነሃል፡ ጤና የለህም እንዴት?» አሉት ሽማግሌው። «ጤና ብቻ ሳይሆን ከንግዲህ ምንም ነገር አይኖረኝም» አለ ወጣቱ። «እንዴት?» አሉት ሽማግሌው ለየገረማቸው። «ብቃ ገድለው ተበሩኝክ፤ ከንግዲህ ምን ተራቸው። የፈ ለጉትን ሁሉ አድርገዋል፤ እንዳልነግ አድርገው ጥለውኛል፤ እን ዳልጠገን አድርገው ሰብረውኛል» አለና የወጣቱ ዕንባ ዱብ ዱብ አለ።

«ካልሞትክ በቀር ሊገድሉህ አይችሉም» አሉት ሽማግሌው ከስተር ብለው። ቀና አለና ትኩር ብሎ አያቸው። «ካልገደሉህ በቀር ልትሞት አትችልም ማለትም ነው?» አለና ጠየቃቸው። «ወዴት ወዴት፤ ካልሞትክ አይገድሉህም። የሞተን እንጂ ያልሞተን መግደል አይቻልም። የጠፋን እንጂ ያልጠፋን ማጥፋት አይቻልም፤ የተሰበረን እንጂ ያልተሰበረን መሰበር አይቻልም»

«አልገባኝም አባቴ» ዕንባው ቆመ።

«እየህ የሰው እድሜ ቡሉት ዓይነት ነው፤ እንዲያው የተፈጥሮ ሰድሜ ነው። ይሄ ሊያጥርም ሊረዝምም ይችላል። በሰው እጅ፣ በበሽታ፣ በርጅና፣ በአደጋ፣ በመሳሰለው ቡሉ ያልፋል። ይሄኛው እድሜ ብዙ ጊዜ ካንተ ቁጥጥር ውጭ ነው። በተላሉም ለሌላ አደጋ የተጋለጠ ነው። ዋናው ሰድሜ ግን ይሄ አይደለም። ዋናው ታሪካዊ እድሜ ነው። ይሄኛው እድሜ እንደየ ሰው ፍላጎት እና ተግባር ብቻ ይለያያል። ይህኛውን ማስረዘምም ማሳጠረም የምትችለው አንተ ብቻ ነህ። ይህኛው እድሜ በተፈጥሯዊ ዘመንህ ንሊናህ የሚያምንበትን፣ ትክክል ነው ብለህ የምታስበውን፣ ለሰው ልጆች የሚጠቅመውን፣ እና ወደ ትውልድ የሚተላለፈውን ነገር እስከሠራህ ድረስ ማንም ሊያሳጥረው አይችልም። »

«ሰውን ሰው አያጠፋውም፤ ሰው መጀመርያ ራሱን ያጠፋል፤ ራሱ መጥፋቱን ሲያረጋግጡ ደግሞ ሌሎች ያጠፋታል። ማንኛውም ነገር እንዳጠቃቀምህ ነው። አንዳንዶች ሲሞቱ ይወለዳሉ፤ ሌሎች ደግሞ ሲወለዱ ይሞታሉ። እስኪ ሰማዕታት ናቸው ብለን የምናከብራቸውን ሰዎች ተመልከት፤ ለምን የሞቱበትን ቀን በከብር እናስበዋለን። እነዚህ ሰዎች ከመኖር ለሚ በልጥ ዓላማ የሞቱ ናቸውና፤ በሞቱበት ቀን ለማይጠፋ ልደት ተወልደዋል። ስለዚህ ያ ቀን የተወለዱበት ቀን በመሆኑ በደስታ ይከበራል። ምናልባት ጠላቶቻቸው

የጠፋቸው መስፈርቶች ነው። ግን ሳያስቡት ለማይጠፋ ልደት
ወለዷቸው።

«እየህ እነዚህ ሰዎች ቀድመው ራሳቸው ስላልሞቱ ሰዎች
ሊገድሏቸው አልቻሉም፤ ህያውን መግደል አይቻልምና።
እንተም ቀድመህ ካልተሸነፍክ የሚያሸንፍህ፤ ቀድመህ
ካልወደቅክ የሚጥልህ፤ ቀድመህ ካልከሰርክ የሚያከሰርህ፤
ቀድመህ ድል ካልሆነክ የሚረታህ አይኖርም። ማንኛውም
ውድቀት በሌሎች ሰዎች ምክንያት ብቻ አይመጣም፤ በእንተ
አጠቃቀም እንጂ። አንዳንዶች ሞትን ለልደት፣ ሌሎችም
ልደትን ለሞት ተጠቅመውበታል። አንዳንድ ሳይንቲስቶች
ከትምህርት ቤት ባይባረሩ ኖሮ ሳይንቲስት ባልሆኑ ነበር።
አንዳንዶች ባይቸገሩ ኖሮ አይፈጥሩም ነበር። ሌሎችም
ባይሰቃዩ ኖሮ አንዳች አይሠሩም ነበር። ወላጅ የደረሰብህ
ነገር አይደለም፤ ወላጅ አጠቃቀም ነው። ከውድቀትህ
ስኬትን ማመንጨት፤ ወይም ደግሞ ከስኬትህ ውድቀትን
መውለድ ትችላለህ።»

«እስኪ ኢትዮጵያውያን ዐፄ ቴዎድሮስን ሲያስፈቅዱ፤
ከሕይወታቸው ውስጥ የትኛው ተግባራቸው ነው
የሚታስባቸው? ያች በመቅደላ አምባ እጄን ጠላት
አይደዘውም ብለው ራሳቸውን የሠውባትን ክስተት
አይደለም? ያች ቀን የሞቱባት ቀን አይደለችምከ።
ዐፄ ቴዎድሮስ ለሌላ ዓይነት ልደት፤ ለማይጠፋ ልደት

ጠባቂ እና ሌሎች

የተወለዱባት ቀን ናትኩ። ምናልባትም ያንን የመሰለ አስደናቂ መስዋዕትነትን ባያሳዩን ኖሮ ዛሬ እርሳ ቸውን የምናስባቸው በሌላ ነገር በሆነ ነበር።

የመቅደላው ላይ ሬሳ

የዚያ አንበሳ

የካሣ

በመቶ ዓመቱ ቢያገሣ

ስንቱን ስንቱን ቀሰቀሰውሳ፤

የተባለው ለዚህ አይደለም። የሚያገሣ ሬሳ አይተህ ታውቃለህ።

ዝም ብሎ አያቸው። ከንቱ ዲስኩር የሚደሰኩኛም መሰለለው።

«እና እንደዚህ ከሆንኩ በኋላ፤ እንዲህ አረንቋ ውስጥ ከወደቅኩ በኋላ፤ ካለቀልኝ በኋላ፤ ተስፋ አለህ ነው የሚሉኝ» ንዴቱ ሊመጣበት ነው።

«እስኪ መጀመርያ ይህንን ታሪክ ስማኝ፤» አሉና መተረክ ጀመሩ።

«አንድ ገሥግሥ የሚባል ፈረስ የነበረው ሰው ነበረ። ሰውዬው ይህንን ፈረስ ለብዙ ዓመታት ሲገለገልበት ኖሯል። በብዙ ቦታዎች ብዙ አስደናቂ ነገሮችን አብረው አይተዋል፤ ሠርተዋልም። በብዙ ዐውደ ውጊያዎች ውለዋል። እያሉ ውድድሮችን አሸንፈዋል። ከልጆቹ እኩል ይወደው ነበር። እንደ ራሱ አድርጎም ይጠነቀቅለት ነበር።

መጠራቻ እና ሌሎች

እንደ ቀን የገሥግሥ ጌታ ከሌሎች ጓደኞቹ ጋር መንገድ ሲሄዱ ዋሉና ደክሟቸው ሜዳ ላይ አረፍ አሉ። ቡሉም ፈረሶቻቸውን ሣር እንዲግጡ ለቀቋቸው። ገሥግሥ ሣር እየጋጠ እያለ የቆመበት ቦታ ከዳውና መሬቱ ተንሸራትቶ ወደ ገደል ውስጥ ገባ። ገደሉ በጣም ሩቅ እና መግቢያም የሌለው ነበር። እዚያ ቦታ ሆኖ የሚያስማውን ጨካኝ ሰምተው ጌታውና ጓደኞቹ መጡ። ሲያዩት ገሥግሥ እጅግ በጣም ጥልቅ ከሆነ ጉድ ጓድ ውስጥ ወድቋል። እርሱን ለማውጣት የሚያስችል ነገር እንዳለ ብለው ጥቂት አሰቡ፤ ግን ለጊዜው አልመጣላቸውም። ባለቤቱ አዘነ።

ጓደኞቹም ከጎዘኑ አጽናኑትና «ምንም ማድረግ አይቻልም። ከዚህ በኋላ ገሥግሥም አርጅቷል፤ አሁን ደግሞ እዚህ ገደል ውስጥ በመውደቁ ምክንያት እጅግ ይጎዳል፤ ከዚህ በኋላ ምንም ያህል አይጠቅምህም። እናም ካሉን ትርፍ ፈረሶች አንዱን ይዘህ መንገዳችንን እንቀጥል» አሉት። ባለቤቱ እጅግ አዘነ። የእነርሱን ንግግር የሚሰማው ገሥግሥም በጣም አዘነ። የነበረውን አገልግሎት፣ የዋለበትን ቦታ፣ ያሳለፈውን ጊዜ እና ሁኔታ፣ ዛሬ የደረሰበትን ጉዳት እና ድካም እያሰበ በጣም ተሰማው። ይበልጥ ደግሞ የጌታውን እና የጓደኞቹን ተስፋ የመቁረጥ ንግግር ሲሰማ እርሱም ተስፋ ቆረጠ።

ባለቤቱ እንደ ሃሳብ ለጓደኞቹ አቀረበ። «ከዚህ በኋላ ገሥግሥን ለማውጣት መሞከር ከንቱ ድካም ነው። ነገር ግን

መጠሪቹ እና ሌሎች

በዚህ ሁኔታ ጥሉ መሄድም ኅሊናን እረፍት የሚገኝ ነው። ባይሆን ባለበት ጉድጓድ በሰላም እንዲሞት አፈር እናልብሰው። እሳ ቸው። ሁሉም በሃሳቡ ተስማሙ። ገሥግሥ ግን ይበልጥ አዘነ፤ ይበልጥም ተስፋ ቆረጠ። ከዚህ በኋላ ምንም ዋጋ እንደ ሌለው፤ የመኖር ተስፋውም እንደ መነመነ፤ ልጡ የተራሰ፤ ጉድጓዱ የተማሰ እንደ ሆነ ተስማው። ሞቱን እያየው ሊሞት ነው።

ከዚያ ጉድጓድ በተአምራት መውጣትን ተመኘ። ግን ምንም መንገድ ሊታየው አልቻለም። ቀድሞ ራሱ ስለ ሞተ ሞትን የሚያመልጥበት አንዳች ብልሃት አጣ። ቀድመህ ስትሞት እንደዚህ ነው። የማምለጫው መንገድ አይታይም። የማይታይህ ስለሌለ አይደለም፤ ከያንዳንዱ ችግር የመውጫ መንገድ አለ። ያንን የምታየው ግን ቀድመህ ካልሞትክ ብቻ ነው።

የመጀመርያዎቹ ኮረቶች እና አፈር ገሥግሥ ላይ ወደቁ። ከወደቁበት ድንጋዮች እና አፈር ይልቅ ሞትን ማሰቡ ገሥግሥን ጎዳው። «እየሞትኩ ነው ማለት ነው» ብሎ ማሰቡ ይበልጥ አመመው። መጀመርያ የወደቀበትን ድንጋዩን እና አፈሩን ጀርባውን በማነቃነቅ ከላዩ ላይ አራገፈ። እነዚያ ከላዩ ላይ የነበሩ ድንጋዮች እና አፈር እርሱ ከጀርባው ሲያራግፋቸው ከእግሩ ሥር ዐረፉ።

ይኸኔ ገሥግሥ አንዳች ሃሳብ ብልጭ አለለት። «ለምን ቀድሜ እሞታለሁ፤ ያለችኝን ጥቂት እድልም ብትሆን ለምን አልጠቀምባትም።» አለና ከላይ ላይ የሚወርደውን ድንጋይ እና አፈር ማራገፉን ቀጠለ። ድንጋዩ እና አፈሩ ያመዋል፤ ነገር ግን ለመኖር እየታገለ፤ ለማሸነፍም እየጣረ ስለነበር ሕመሙን የሚያስችል ብርታት አገኘ።

ድንጋዩን እና አፈሩን ባራገፈው መጠን እግሩ ሥር ይወርድና መሬቱን ይደለድለዋል። ያን ጊዜ ጉድጓዱ እየሞላ ይሄዳል። ጉድጓዱ በሞላ ቁጥር ደግሞ ገሥግሥ ወደ ላይ ከፍ ይላል። ሰዎቹ ከላይ የመቃብር ድንጋይ እና አፈር ይጨምራሉ፤ ከሥር ደግሞ ገሥግሥ የመቃብሩን ድንጋይ እና አፈር እየደለደለ ከመቃብር ለመውጫ ይጠቀምበታል። እነርሱ አፈር እና ድንጋይ በጨመሩ ቁጥር ገሥግሥ አፈሩን እና ድንጋዩን እያራገፈ ጉድጓዱ ውስጥ በመደልደል ጉድጓዱን ይሞላ ነበር። ሕይወትን የሚያጣፍጠው ተጋድሎ ነውና ገሥግሥ ከመከራው ውስጥ ደስታ ማመንጨት ጀመረ። ቀድመህ ካልሞትከ የመቃብርህን ድንጋይ እና አፈር ለሌላ ሕይወት መወለጃ ታደር ገዋለህ።

ሰዎቹ ጉድጓዱን ሊሞላ የሚችል አፈር ጨምረው ሲፈጽሙ ገሥግሥ ከገደሉ ውስጥ ብቅ አለ። የጨመሩት አፈር ከገሥግሥ እግር ሥር እየተደለደለ ገሥግሥን ወደ ላይ ከፍ አደረ ገው እንጂ አልቀበረውም ነበር። «እኔን ለመቅበር

ጠቅላይ ልማት

በማሰባ ችሎ አመሰግናችኋለሁ፤ ምክንያቱም አዲስ ትምህርት
ለስተ ምራችሁኛልና። ከዚህ በኋላ ግን ከእናንተ ጋር
አልሄድም፤ ሌላ ፈረስ ሆኛለሁና። ብሏቸው በሌላ መንገድ
ሄደ።»

ታሪኩን ጨረሱና ዝም ብለው አዩት። ተደንቆ እርሱም ዝም
ብሎ ያያቸው ነበር።

«የሚያልቅልህ አለቀኝ ያልክ ቀን ነው፤ የምትሞተው ሞትክ
ብለህ የተቀበልከው ዕለት ነው፤ የምትሸነፈው፤ ልብህ የተረታ
ዕለት ነው። አፈር ስለጨመሩብህ ብቻ ልትቀበር
አትችልም፤ አፈሩን ማራገፍ ካልቻልክ እንጂ፤ ተስፋ
ከቆረጥክ ወለል ብሎ የተከፈተው ሰፊውም በር ቢሆን
አይታይህም፤ በርታቱ ካለህ ግን ማንም የማያየውን በስላች
የተከፈተውን የሥርጥ መንገድም ቢሆን ታየዋለህ፤ ቀድመህ
ካልተሸነፍክ እሳት ወስ ጥም ሆነህ ቢሆን ትዘመራለህ፤
ከተሸነፍክ ግን አልጋ ላይም ሆነህ ታለቅሳለህ።

«አሁን ያደረጉህን ተውና የሆንከውን አስብ፤ ያጋጠመህን
ተውና የወሰንከውን አስብ፤ ያውልህ የመውጫ መንገዱ፤ ግን
ለህያዋን እንጂ ለሙታን አይታይምና፤ ቀድመህ አለመሞትህን
ርግጠኛ ሁን።»

ውስጡን አዳመጠው።

ካምፓላገፁጋንዳ

እነዚህ ሁለቱም የወገኖች መጽሐፍ፡ «የሁለቱ ሐውልቶች ወግ እና ሌሎች» የሚለውን ተከትሎ መጣ። የመጀመርያው መጽሐፍ ጉዞ ከተሳሳ ሲላም ይከተላል ብለን ነበር። በአንባቢያን ብርታት፤ በአከፋፋዮች ትጋት፤ በመጻሕፍት አዛቢዎች ትእግሥት የተነሣ የመጀመርያው መጽሐፍ ተሳክቷል። በኢትዮጵያ እና በ24 የዓለም ሀገሮች ተሠራጭቶ ለመነበብም ችሏል። እስከ ዛሬም ለስራት ጊዜያት ታትሟል።

ቀጣዩ የተሳካ ይሆን ዘንድም ተመሳሳዩን ጸሎት እና ጥረት ይጠይቃል። እግዚአብሔር ይርዳን። በተረቶቻችን፤ በአባባሎቻችን፤ በጠባዮቻችን፤ በአመለካከቶቻችን፤ በርእዮተ ዓለሞቻችን፤ በእምነቶቻችን እና በባህሎቻችን ላይ የተመሠረተት እነዚህ ወገኖች የጉዞ ማስታዎሻዎቹን አዳበረው መጥተዋል። ትዝናኑባቸዋለችሁ፤ ትማሩባቸዋለችሁ፤ ትወያዩባቸዋለችሁ፤ ተታዘቡባቸዋለችሁ፤ አብራችሁም ትጓዙባቸዋለችሁ ብለን ተስፋ እናደርጋለን።

ይህንን አያነበባችሁ ሦስተኛው መጽሐፍ እስኪመጣ ድረስ በአዲስ ጉዳይ መጽሔት እና በwww.danielkibret.com ብሎጉ /ጠማሩ/ ላይ የሚወጡትን አየኩመከማችሁ ጠብቁ።

መልካም ንባብ።

ዋጋ ብር 75.00